GERÇEK AŞKIN LANETİ

DEX

STEPHANIE GARBER

Hayal kur, umut et ve sihre inanmaktan hiç vazgeçme, tıpkı Evangeline gibi...

New York Times'ın çok satan yazarı Stephanie Garber'dan _Caraval_ serisinin sihirli evreninde geçen lanetli aşk üçlemesi _Kırık Bir Kalp_, muhteşem bir sona ulaşıyor... Şimdilik.

Bir gün mutlaka kendini bir peri masalında bulacağına inanan Evangeline Fox, mutlu sona ulaşmak için Muhteşem Kuzey'e gitti. Burada yakışıklı bir prensle evlendi ve efsanevi bir şatoda yaşamaya başladı. Ancak Evangeline'in bu masal için ödediği yıkıcı bedelden haberi yok. Ve kocası bunu öğrenmemesi için gereken her şeyi yapmaya kararlı ama önce Kupa Prensi'ni öldürmesi gerekiyor.

İki adam, bir kadın ve sonsuza dek mutluluk için ölümcül bir savaş. _Gerçek Aşkın Laneti_'nde kan dökülecek, kalpler çalınacak ve büyük bir sır ortaya çıkacak.

"Stephanie Garber, peri masallarının tartışmasız kraliçesi. Onun dünyasına dalar dalmaz, büyünün, hilenin ve tutkunun içinde mutlulukla kayboluyorsunuz."

Mary E. Pearson

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

ISBN 978-625-6932-57-9

GERÇEK AŞKIN LANETİ

STEPHANIE GARBER

Çeviren: Nihal Tokinan Gökçe

DEX

Eski Tuğla Han
BOŞ ODA:
TEK YATAK
Eski Tuğla Han
Merrywood Köyü
Merrywood Malikânesi
Mezarlık
Bir Varmış, Bir Yokmuş

Ruhlar Ağacı
Lanetli Orman
Ay Obası
Wolf Şatosu
Merrywood Ormanı
Anka Ağacı
Muhteşem Kuzey Diye Bir Yer Varmış

GERÇEK AŞKIN LANETİ

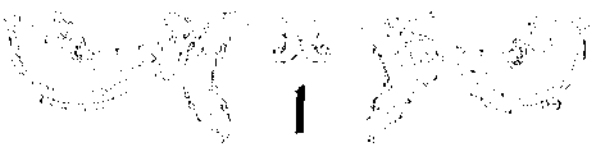
STEPHANIE GARBER

İkinci bir şans umut eden herkese...

IV. BÖLÜM

Mutlu Son

1
Evangeline

Evangeline Fox bir gün kendini bir peri masalında bulacağına inanırdı. Küçükken, ne zaman babasının ilginç eşyalar dükkânına yeni bir parti mal gelse, Evangeline hemen sandıkların başına koşardı. Her bir parçayı tek tek incelerken kendine hep aynı soruyu sorardı: *Acaba bu mu?* Onu fantastik bir maceranın ortasına atıverecek nesne acaba bu mu?

Bir keresinde koca bir sandığın içinden yalnızca bir tane kapı tokmağı çıkmıştı. Tokmak, yeşilin şahane bir tonundaydı ve taşlarla süslüydü; ışıkta büyülü gibi parlıyordu. Evangeline tokmağı doğru kapıya takarsa kapının başka bir dünyaya açılacağından ve bir peri masalının başlayacağından emindi.

Ne yazık ki tokmak sıradan kapılardan başka bir şeyi açmadı. Ama Evangeline bir gün kendini *başka* bir yerde bulma umudunu hiç kaybetmedi.

Umut etmek, hayal kurmak ve sihre inanmak Evangeline için nefes almak gibiydi. İşte şimdi sonunda *başka* bir yerdeydi, kocası olduğunu söyleyen yakışıklı, genç bir adamın kollarındaydı ama nefes almak çok zor gelmeye başlamıştı.

Kocam. Bu sözcük başını döndürüyordu. *Nasıl? Nasıl? Nasıl?* Bu tek kelimeden fazlasını soramayacak kadar sersemlemişti. Hatta bunu bile sesli söyleyemiyordu.

Adam ona sarılmış olmasa Evangeline tekrar yere yığılabilirdi. Aynı anda hem çok fazla şey yaşamış hem de çok şey kaybetmiş gibiydi.

Hatırladığı son sahnelerden biri evde babası ölürken yanında oturduğuydu. Ama o anısı bile sanki bölük pörçüktü. Babasının ölümü solmuş bir fotoğraf parçası gibiydi, hatta yalnızca solmamış, bazı yerleri hoyratça yırtılıp atılmıştı. Ne babasının ölümünden önceki ayları ne de sonrasında neler olduğunu net bir şekilde hatırlayabiliyordu. Babasının ölümüne sebep olan hummaya nasıl yakalandığını bile unutmuştu.

Bütün bildiği, annesi gibi babasının da öldüğüydü... hem de uzun bir zaman önce.

"Biliyorum, bu yaşadığın çok korkutucu. Herhalde kendini yalnız hissediyorsundur ama yalnız değilsin, Evangeline." Kocası olduğunu söyleyen yabancı ona daha sıkı sarıldı.

Uzun boyluydu, Evangeline kendini onun kollarında küçücük hissediyordu. Adam onu öyle sıkı kucaklamıştı ki Evangeline onun da titrediğini hissedebiliyordu. Adamın onun gibi dehşet içinde olduğunu sanmıyordu ama kendinden göründüğü kadar emin olmadığı da belliydi. "Ben varım... senin için de yapamayacağım hiçbir şey yok."

Evangeline, "Ama ben seni hatırlamıyorum" dedi. Kendini adamın kollarından çekmeye pek gönüllü değildi. Ama bütün bunlar onu boğuyordu. *Bu adam* onu boğuyordu.

Evangeline kendini çekince yabancının kaşları çatıldı. Ama sabırlı, alçak ve yatıştırıcı bir sesle cevap verdi. "Adım Apollo Acadian."

Evangeline yine belleğinde bir ışık yanmasını, hiç değilse küçücük bir kıvılcım çakmasını bekledi. Tanıdık bir şeye ihtiyacı vardı, tekrar yere yığılmamak için tutunacak bir dala; Apollo da yüzüne sanki o şey kendisi olsun istiyormuş gibi bakıyordu. Kimse ona böyle bir gerginlikle bakmamıştı.

Yabancı, Evangeline'e bir peri masalı kahramanını anımsatıyordu. Geniş omuzları, güçlü bir çenesi, yakıcı, kopkoyu gözleri

vardı; giysileri, insanın aklına hazine sandıkları ve şatolar getiren bir zenginlik hissi veriyordu. Kol ağızları ve omuzları sırma işli, dik yakalı, koyu kırmızı bir ceket giymişti. Ceketin altında kadife bir içlik vardı... en azından Evangeline bu giysiye içlik dendiğini sanıyordu. Memleketi Valenda'da erkekler bundan oldukça farklı giysiler giyerlerdi.

Ama belli ki artık Valenda'da değildi. Bu düşüncenin yol açtığı yeni panik dalgasıyla sözcükler ağzından telaşla dökülüverdi.

"Ben buraya nasıl geldim? Seninle nasıl tanıştık? Seni neden hatırlamıyorum?"

"Bizi birbirimizden ayırmaya çalışan biri anılarını çaldı." Apollo'nun kahverengi gözlerinde bir parıltı titreşti ama Evangeline bunun öfkeden mi acıdan mı kaynaklandığını anlayamadı.

Evangeline bu yabancıyı hatırlamak istiyordu. Ama ne kadar uğraşırsa kendini o kadar kötü hissediyordu. Başı ağrıyordu, göğsü boş bir oyuk gibiydi, sanki anılarından çok daha fazlasını kaybetmişti. Bir an içindeki acı öyle derin ve şiddetli yükseldi ki elini kalbine götürdü, orada bir yara, bir boşluk bulsa şaşırmayacaktı. Ama yara yoktu. Kalbi hâlâ yerindeydi, atışını duyabiliyordu. Yine de bir an kalbi yerinde olmamalıymış gibi hissetti, o kendini nasıl kayıp ve yaralı hissediyorsa kalbi de öyle olmalıydı.

Sonra birden aklıma bir şey geldi; bir duygu değil, bir düşünce... keskin, bölük pörçük bir düşünce.

Birine söylemesi gereken önemli bir şey vardı.

Evangeline ne söyleyeceğini hatırlamıyordu ama bütün hayatı, bütün dünyası söylemesi gereken bu tek şeye bağlıymış gibi hissediyordu. Yalnızca bunu düşünmekle bile damarlarındaki kan akışı hızlanmıştı. Söylemesi gereken bu şeyin ne olduğunu ve kime söylemesi gerektiğini hatırlamaya çalıştı: Söyleyeceği kişi bu Apollo denen adam olabilir miydi?

Anıları bu yüzden çalınmış olabilir miydi?

"Biri neden bizi ayırmaya çalışıyordu?" diye sordu.

Daha pek çok soru sorabilirdi. Bir kez daha nasıl tanıştıklarını,

ne zamandır evli olduklarını sorabilirdi ama Apollo birden huzursuz olmuş gibiydi.

Evangeline'in omzu üzerinden kaçamak bir bakış attıktan sonra yavaşça, "Karışık bir hikâye" dedi.

Evangeline onun bakışlarını takip edince az önce dibinde kıvrılıp yattığı garip tahta kapıyı gördü. Kapının her iki yanında taştan yapılmış birer savaşçı melek vardı ama taştan heykellerden beklenmeyecek kadar canlı görünüyorlardı. Kanatları açılmış, üstlerine kan sıçrayıp kurumuştu. Bu görüntü Evangeline'in göğsünde yine bir sızıya neden oldu, sanki aklı unutmuştu ama bedeni hatırlıyordu.

Adama, "Burada ne olduğunu sen biliyor musun?" diye sordu.

Apollo'nun yüzünde bir saniyeden bile kısa bir an için suçluluk gibi bir şey belirdi ama belki de yalnızca üzüntüydü. "Sana söz veriyorum, ne sorun varsa hepsini cevaplayacağım. Ama şimdi buradan çıkmamız gerekiyor. O dönmeden gitmek zorundayız."

"*O* dediğin kim?"

"Bütün anılarını silen alçak." Apollo, Evangeline'in elini sıkıca tutup onu kapının ve savaşçı meleklerin olduğu odadan çıkardı.

Puslu bir öğle öncesi ışığı kurdeleler ve püsküllü kordonlarla bağlanmış el yazmalarının durduğu rafları aydınlatıyordu. Görünüşe bakılırsa çok eski bir kütüphanedeydiler ama ilerledikçe etraftaki kitaplar daha yeni yeni belirginleşmeye başlıyordu.

Tozlu taş zemin pırıl pırıl mermere dönüşüyor, tavanlar yükseliyor, ışık keskinleşiyor, el yazması tomarları deri kaplı ciltlere dönüyordu. Evangeline öğle öncesinin aydınlığında bir kez daha tanıdığı bir şey bulmaya çalıştı. Hatırlamasını sağlayabilecek bir şey. Artık zihni biraz daha açılmıştı ama hiçbir şey tanıdık gelmiyordu.

Gerçekten başka bir yerdeydi hem de anlaşılan burada kötü insanlarla ve kahramanlarla karşılaşacak, hatta ikisi arasında kalacak kadar uzun zaman geçirmişti.

Israrla bir kez daha, "Kimdi o?" diye sordu. "Anılarımı çalan şu adam?"

Apollo'nun adımları yavaşladı. Sonra eskisinden de daha hızlı yürümeye başladı. "Sana her şeyi anlatacağıma söz veriyorum ama önce buradan..."

"Aman Tanrım!"

Evangeline sesin yükseldiği yöne doğru dönünce kitap rafları arasında duran, beyaz kaftanlı bir kadın gördü. Evangeline'in tahminine göre kadın bir tür kütüphane görevlisi olmalıydı, elini ağzına götürmüş, öylece bakakalmıştı. Yüzünde saygı dolu bir hayret ifadesi vardı, iri iri açılmış gözlerini Apollo'ya dikmişti.

Salona bir başka kütüphaneci daha girdi. Bu seferki de hafif bir çığlık atarak bayılıverdi, elindeki kitaplar yere düştü. İlk kütüphaneci, "Bu bir mucize!" diye bağırdı.

Her yandan başka kütüphaneciler ve bilginler çıkıp geliyor, hepsi de ilki gibi hayretle bağırıyorlardı.

Çevreleri hızla insan dolunca Evangeline Apollo'ya sokuldu. Etraflarını önce kütüphaneciler, sonra hizmetkârlar ve saraylılar sardı. En sonunda da sesleri duyan parlak zırhlı, geniş omuzlu muhafızlar koşarak geldiler.

Bulundukları salon en az dört kat yüksekliğindeydi ama Evangeline'in tanımadığı bir sürü insan etraflarını sarınca birden adeta daralıvermiş, Evangeline soluk alamaz olmuştu.

"Geri dönmüş..."

"Yaşıyor..."

"Bu bir mucize!"

Herkes tekrar tekrar aynı şeyleri söylüyor, sesler saygıyla alçalıyor, yüzler süzülen gözyaşlarıyla parıldıyordu.

Evangeline neler olduğunu anlamıyordu. Genellikle kiliselerde olan türden bir şey izler gibiydi. Bir azizle evlenmiş olabilir miydi?

Apollo'ya bakarak soyadını hatırlamaya çalıştı. *Acadian*. Öyle mi demişti? Hiç Apollo Acadian diye biriyle ilgili bir hikâye hatırlamıyordu ama belli ki vardı. Onu ilk gördüğünde bir tür kahraman olduğunu düşünmüştü ama etraflarına toplanan kalabalık adama kahramandan da daha öteymiş gibi bakıyordu.

Evangeline, "Kimsin sen?" diye fısıldadı.

Apollo Evangeline'in elini dudaklarına götürüp parmaklarına bir öpücük kondurunca Evangeline ürperdi. Apollo, "Sana bir daha kimsenin zarar vermesine izin vermeyecek kişiyim," diye cevapladı sorusunu.

Onlara yakın duranlardan bu sözleri duyan birkaç kişi iç geçirdi.

Sonra Apollo boş elini mırıldanan kalabalığa doğru kaldırıp sessiz olmalarını işaret etti.

İçerideki uğultu bir anda kesildi. Herkes sustu, hatta bazıları dizlerinin üstüne çöktüler.

Bu kadar insanın böyle çabucak susmasını görmek inanılmazdı; neredeyse soluk bile almadan Apollo'nun başlarının üzerinde çınlayan sesini dinliyorlardı.

"Aranızdan bazılarının gözlerine inanmakta zorluk çektiğini görüyorum. Ama gördükleriniz gerçek. Yaşıyorum. Buradan çıkınca gördüğünüz herkese Prens Apollo'nun öldüğünü, sonra buraya geri dönmek için cehennemden geçtiğini anlatın."

Prens. Evangeline bu sözcüğü ve ne anlama geldiğini kafasında çevirip sindirecek vakit bulamadan Apollo Evangeline'in elini bırakıp hızla kadife içliğini ve keten gömleğini çıkardı.

Toplananlardan birçoğu iç geçirdi, bunlardan biri de Evangeline'di.

Apollo'nun göğsü kusursuz, pırıl pırıl ve kaslıydı, kalbinin üzerinde de çok canlı bir dövme vardı: Kalp şeklinde kesişen iki kılıç ve ortasında bir isim: *Evangeline.*

O âna kadar her şey biraz, insanın ateşlendiğinde gördüğü sıkıntılı bir rüyaya benziyordu, Evangeline her an uyanabilirmiş gibi hissediyordu. Ama Apollo'nun göğsünde adını görmek sözlerinin uyandıramadığı bir gerçeklik hissi yaratmıştı. Bu adam bir yabancı değildi. Onu çok yakından, adını kalbinin üstüne yazdıracak kadar yakından tanıyordu.

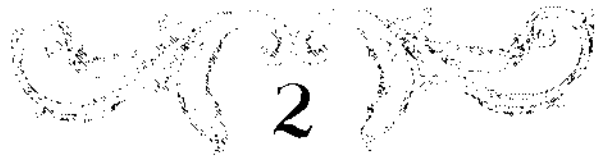
Sonra Apollo dönüp hem Evangeline'i hem de orada bulunan herkesi sarsan bir başka manzara gösterdi. Apollo'nun yakışıklı, gururlu, dimdik sırtı bir ağ gibi derin yara izleriyle kaplıydı.

"Bunlar, geri dönmek için ödediğim bedelin izleri!" diye bağır-

dı. "Cehennemden geçtim derken ciddiydim. Ama geri dönmek zorundaydım. Yokluğumda yapılan yanlışları düzeltmem gerekiyordu. Birçok kişinin beni kardeşim Tiberius'un öldürdüğünü sandığını biliyorum ama beni öldüren o değildi."

Kalabalıkta hayret dolu fısıltılar dolaştı.

Apollo, "Beni dostum sandığım biri zehirledi" diye haykırdı. "Beni öldüren kişi Lord Jacks'ti. Sonra da eşim Evangeline'in anılarını çaldı. Jacks bulunup yaptıklarını canıyla ödeyene kadar bana huzur yok!"

2
Evangeline

Kütüphane bir anda gürültüye boğulmuştu, sesler uzayıp giden kitap raflarında yankılanıyordu. Zırhlı muhafızlar kaçak suçlu Lord Jacks'i bulmaya and içiyor, şık saraylılar ve cüppeli bilginler ok gibi sorular yağdırıyordu.

"Hayata döneli ne kadar oldu, Ekselansları?"

"Cehennemden nasıl dönebildiniz, Prens Hazretleri?"

"Lord Jacks anılarınızı niye çaldı?" Bu son soruyu yaşça daha büyük bir saraylı Evangeline'e sormuştu; öfkeli gözlerini kısmış, cevap bekliyordu.

Apollo, "Yeter" diye araya girdi. "Eşimin yaşadığı dehşeti size, ona cevabını hiç bilmediği sorularla saldırasınız diye anlatmadım. Bu bilgiyi paylaşmamın nedeni Lord Jacks'in bulunmasını ve ölü ya da diri buraya getirilmesini istememdi. Gerçi şu anda ölüsünü tercih ederim."

Muhafızlar, "Sizi hayal kırıklığına uğratmayacağız!" diye bağırdılar.

İçinde adalet sözleri ve Jacks'in adı geçen başka bağırışlar kütüphanenin eski raflarını titretti ve Evangeline'in başını zonklattı, birden bütün bunlar dayanamayacağı kadar fazla gelmeye başlamıştı. Gürültü, sorular, çevresini saran tanımadığı yüzler, Apollo'nun cehennemden geçip dönme hikâyesi...

Başka şeyler de söyleniyordu ama sözcükler Evangeline'in kulaklarında bir çınlamaya dönüşmüştü.

Apollo'ya sığınmak istiyordu; bu yeni gerçeklikte tutunabileceği ondan başka hiçbir şeyi yoktu. Ama o da aynı zamanda güçlü bir prensti, böyle olması Evangeline'e onun kendisine değil de daha çok herkese ait olduğunu hissettiriyordu. Onu daha fazla soru sorup rahatsız etmeye korkuyordu, oysa pek çok sorusu vardı. Daha nerede olduğunu bile bilmiyordu.

Evangeline durduğu yerden kitap raflarıyla çevrili bir kemerin altında kalan pencereyi ve pencerenin önündeki oval koltuğu görebiliyordu. Pencerenin camı yumuşak tonda, uçuk mavi renkteydi; dışarıda şahane bir kar tabakasıyla kaplı, kule gibi yüksek, yemyeşil iğne yapraklı ağaçlar görünüyordu. Valenda'da çok az kar yağardı ve hiç böyle kalın bir tabaka halinde tutmazdı; burası dünya bir pastaymış, kar da üstündeki kalın krema tabakasıymış gibi bir görünümdeydi.

Evangeline'in daha önce fark ettiği gibi burada giyim tarzı da değişikti. Muhafızlar eski masallardan fırlamışa benziyordu, saraylılarsa Apollo'nunkine benzeyen resmi giysiler içindeydi. Erkekler kadife içlikler giymişti, kadınlarsa düşük belli, omuzları açık, şık kadife elbiseler giyiyor, brokar kemerler, inciler takıyorlardı.

Evangeline hiç böyle giyinen insanlar görmemişti ama anlatıldığını duymuştu.

Annesi Muhteşem Kuzey'de doğmuştu, Evangeline'e memleketiyle ilgili sayısız öykü anlatmıştı; bu peri masallarında Muhteşem Kuzey dünyanın en büyülü yeri gibi anlatılıyordu.

Ne yazık ki Evangeline şu anda kendini hiç de büyülü gibi hissetmiyordu.

Apollo gözlerini ona çevirdi ve yavaş yavaş dağılan kalabalığa arkasını döndü. İnsanlar gitmeye başlamışlardı, Prens Apollo'nun ölümden döndüğünü herkese anlatmaya gidiyor olmalıydılar. Anlatmasınlar mıydı? Evangeline hiç ölümden dönen birini duymamıştı. Bu düşünce Apollo'nun yanında kendini küçücük hissetmesine neden oluyordu.

Yalnızca birkaç kişi kalmıştı ama Apollo onlara aldırmadan bakışlarını Evangeline'in gözlerine dikti. "Korkman için hiçbir sebep yok."

"Korkmuyorum." Evangeline yalan söylüyordu.

"Bana başka türlü bakıyorsun." Apollo gülümsedi, gülüşü öyle büyüleyiciydi ki Evangeline onun bir prens olduğunu en baştan nasıl anlamadığına hayret etti.

Zayıf bir sesle, "Sen bir prenssin" dedi.

Apollo'nun gülüşü yüzüne iyice yayıldı. "Bir sakıncası var mı?"

"Yo, ben... yalnızca..." Evangeline, neredeyse, bir prensle evleneceğimi hiç hayal etmemiştim diyecekti.

Oysa tabii ki etmişti. Ama onun hayalleri hiç bu kadar ayrıntılı değildi. Burası, onun krallar, şatolar ve uzak yerler hakkında kurduğu pastel renkli hayallerin çok ötesindeydi. Ama sırf buraya nasıl geldiğini, nasıl âşık olup bu adamla evlendiğini ve kaybettiği şeyleri nasıl kaybettiğini hatırlamak için hepsini verirdi. Kaybettiği şey sanki kalbinin bir parçasıydı.

Bir anda uyandı. Peri masallarında büyülerin her zaman bir karşılığı olurdu. Hiçbir şey karşılıksız elde edilemezdi; bir köylü kızı prensese dönüşüyorsa her zaman bedelini öderdi. Birden acaba kaybettiğim anılar bütün bunlar karşılığında ödemem gereken bedel miydi diye düşündü.

Apollo'yla olabilmek için anılarını ve kalbinin bir kısmını vermiş olabilir miydi? Bu kadar büyük bir aptallık yapmış olabilir miydi?

Apollo'nun gülümsemesi yumuşadı, ona takılır gibi muzipçe gülümsemeyi bırakıp rahatlatmak ister gibi tatlılıkla gülümsedi. Konuşurken de daha yumuşak sözcükler seçti, sanki Evangeline'in neler hissettiğini anlamış gibiydi. Ya da Evangeline onu tanımadığı halde o Evangeline'i iyi tanıyordu. Adını kalbinin üstüne yazdırmıştı.

Yavaşça, kendinden emin bir sesle, "Her şey yoluna girecek" dedi. "Akıl erdirmesi zor, biliyorum. Seni bırakıp gitmem gerektiği için çok üzgünüm ama ilgilenmem gereken birkaç şey var, ben

o işlerle meşgulken muhafızlarım seni dairene götürecekler. Ama seni uzun süre yalnız bırakmamaya çalışacağım. İnan bana, benim için senden daha önemli hiçbir şey yok."

Apollo Evangeline'in eline bir öpücük daha kondurup ona son bir kez baktıktan sonra, peşinde özel muhafızlarıyla dönüp uzaklaştı.

Evangeline birden yapayalnız ve kafası cevaplayamadığı sorularla dolu halde kalakalmıştı. Apollo ölümden daha şimdi döndüyse ona ne olduğunu nereden biliyordu? Belki anılarını çalanın şu Lord Jacks olduğu konusunda yanılıyordu, belki de Evangeline gerçekten aptallık edip anılarını satmıştı... eğer öyleyse, acaba bir daha geri alabilecek miydi?

Apollo'nun onunla ilgilenme görevi verdiği muhafızların peşinde şatoda ilerlerken, bu soru aklından hiç çıkmıyordu. Muhafızlar fazla konuşmuyorlardı ama Evangeline'e Apollo'nun şatosunun adının Wolf Şatosu olduğunu söylediler. Burayı Muhteşem Kuzey'in ilk kralı Wolfric Valor yaptırmıştı. Bu isim Evangeline'in aklına annesinin Kuzey'le ilgili öykülerini getirmişti.

Kuzey, Evangeline'in yetiştiği yere göre inanılmaz derecede eski görünüyordu, ayaklarının altındaki her taş geride kalmış bir çağın sırlarını saklar gibiydi.

Koridorlardan birinde çok süslü kapı kolları olan kapılar sıralanmıştı. Bir kapının kolu küçük bir ejderha şeklindeydi, bir diğeri peri kanatlarına benziyordu, bir de güzel, çiçekli bir taç takmış bir kurt başı vardı. Evangeline'in içinden bu kolları tutup çevirmek geliyordu, içinde sanki hepsinin babasının ilginç eşyalar dükkânının kapısındaki çan gibi biraz canlı olabileceği gibi bir kuşku uyanıyordu.

Bu düşünce Evangeline'in içine bir hançer gibi saplandı; yalnızca çanı değil, dükkânı, annesiyle babasını, kaybettiği her şeyi andı. Başını döndüren bu düşünceler onu bir anda öyle sarsmıştı ki yürümeyi kestiğini fark etmemişti, ta ki kızıl bir pos bıyığı olan bir muhafız yaklaşıp, "İyi misiniz, Ekselansları? Birimizin sizi taşımasını ister misiniz?" diye soruncaya kadar.

"Yo, yo." Evangeline birden çok utanmıştı. "Ayaklarım gayet iyi çalışıyor. Yalnızca görülecek çok şey var. Bu koridor ne?"

"Burası Valorlar kanadı. Çoğu kişi bu odaların Valorlar'ın çocuklarının odaları olduğunu düşünüyor ama kesin olarak bilen yok. Hepsi öldüğünden beri bu kapılar kilitli duruyor, hiç açılmadılar."

Ama sen bizi açabilirsin.

Garip ses kapılardan birinden gelmiş gibiydi. Evangeline muhafızlarına baktı ama hiçbiri sesi duymuşa benzemiyordu. Bunun üzerine o da bir şey duymamış gibi yaptı. Zaten zor bir durumdaydı. Cansız nesnelerden gelen sesler duyduğunu söyleyip durumunu daha da kötüleştirmek istemiyordu.

Neyse ki başka ses gelmedi. Sonunda muhafızlar çift kanatlı, süslü bir kapının önünde durunca değerli taşlarla parlayan kapı tokmakları hiçbir şey demediler. Kapılar yalnızca hafif bir hışırtı çıkararak Evangeline'in hayatında gördüğü en ihtişamlı daireye açıldı.

Her şey o kadar güzeldi ki Evangeline'e arpler çalınacak, kuş sesleri çınlayacak gibi geliyordu. Her şey pırıl pırıl sırmalar, yaldızlarla süslü, çiçekler içindeydi. İki katlı şömine zambaklarla çevriliydi, yatağın direklerine yıldızgülleri sarılmıştı. Evangeline arkadaki banyo odasındaki büyük bakır küvetin bile çiçek dolu olduğunu gördü; küvetin içindeki üstünden buharlar yükselen su menekşe rengindeydi ve yumuşak pembe beyaz çiçek yapraklarıyla kaplıydı.

Evangeline banyoya gidip parmaklarının ucunu suya soktu. Her şey *kusursuzdu.*

Yıkanıp giyinmesine yardım etmek için gelen hizmetçilerin bile hepsi çok tatlıydı. Ayrıca o kadar çoktular ki şaşırmamak elde değildi, neredeyse bir düzine kız gelmişti. Sesleri tatlı, elleri yumuşak ve nazikti; Evangeline'e yardım ederek bir fısıltı kadar narin bir elbise giydirdiler.

Omuzları açık elbise gül pembesi tülden yapılmıştı, şeffaf kolları koyu pembe şeritlerle süslüydü. Aynı şeritler elbisenin açık yakasını çevreledikten sonra kıvrılarak küçük birer tomurcuk gül

şekli alıyor ve dar korsajın göğsünü süslüyordu. Kabarık, yumuşacık etek Evangeline'in ayaklarına kadar iniyordu. Hizmetçi kızlardan biri son olarak Evangeline'in pembe-sarı saçlarını örüp taç gibi başına doladı ve yaldızlı çiçeklerden bir taçla süsledi.

"Saçınızı ben yaptım diye söylemiyorum ama çok güzel oldunuz, Ekselansları."

"Teşekkür ederim..."

Evangeline'in kızın ismini hatırlamak için fazla uğraşmasına gerek kalmadan kız, "Martine" dedi. "Ben de aslen Meridyen İmparatorluğu'ndanım. Prens Hazretleri burada olmamın size biraz yardımı olabileceğini düşündü."

"Prens çok düşünceli birine benziyor."

"Sanırım söz konusu siz olunca... her şeyi düşünmeye çalışıyor."

Martine gülümsedi ama sözlerindeki küçücük duraksama Evangeline'e bir saniyelik bir tereddüt hissettirmişti, içinde Apollo'nun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu düşündüren bir duygu kıpırtısı olmuştu. Bütün bunlar gerçek olamayacak kadar iyiydi.

Evangeline yalnız kalıp aynaya bakınca, aynada bir prenses gördü. Bugüne kadar istediği her şey gerçek olmuştu.

Ama kendini bir prenses gibi hissetmiyordu.

Prenses gibi değil de, prenses fikri gibiydi sanki; bir prenses elbisesi giyiyordu, bir prensi ve bir şatosu vardı ama yine de kendini *eksik* hissediyordu. Yalnızca bir kostüm giymişti, her an sıyrılabileceği bir role bürünmüştü, ancak sıyrılıp nereye gidebilirdi? Kendini eskiden olduğu gibi hissetmiyordu, peri masallarına, ilk görüşte aşka, sonsuza kadar birlikte yaşayıp mutlu olmaya inanan o umut dolu kız sanki o değildi.

O kız olsaydı, bütün bunları kabul etmesi daha kolay olabilirdi, belki sormak istediği bu kadar çok soru olmazdı.

Ama o kıza, *ona*, bir şey olmuştu. Evangeline, başma anılarını kaybetmekten daha öte bir şey geldiğini düşünmeden edemiyordu.

Kalbi hâlâ sızlıyordu, sanki kırılmış, geride yalnızca kırık dökük parçalar kalmıştı. Elini korumak ister gibi kalbine götürdü. Bir

kez daha, aynı duyguya kapıldı: Unuttuğu şeyler arasında geriye kalan her şeyden daha önemli bir şey olduğu duygusu.

Birine söylemesi gereken, yaşamsal önemi olan bir şey vardı. Ama ne kadar uğraşırsa uğraşsın ne olduğunu hatırlayamıyordu... kime söylemesi gerektiğini de.

3
Evangeline

Evangeline güneşin battığının ve dairesinin yavaş yavaş kararmakta olduğunun farkında olmaksızın halının üzerinde volta atıyor ve umutsuzca bir şeyler hatırlamaya çalışıyordu. Apollo dönünce onun bazı sorularına cevap verebileceğini umut ediyordu. Ama dairesinin kapısı nihayet açıldığında karşısında prens yerine yaşlı bir doktor ve iki genç çırağını buldu.

Yaşlı doktor ona selam vererek, "Ben Dr. Irvis Stillgrass" dedi. Sakallı bir adamdı, sivri burnunun ucunda gözlüğü duruyordu. "Telma ve Yrell de çıraklarım." Eliyle diğer ikisini işaret etti. "Ekselansları tam olarak kaç anınızın alındığını anlamak için size birkaç soru sormamızı istedi."

Evangeline, "Anılarımı geri getirecek bir yol biliyor musunuz?" diye sordu.

Dr. Stillgrass, Telma ve Yrell hep birden dudaklarını büzdüler. Evangeline bunu *hayır* olarak kabul etti. Buna şaşırmamış olmasının rahatsız edici bir yanı vardı. Evangeline her zaman umut dolu bir insandı ama bugün o umudu bir türlü bulamıyordu. Bir kez daha kendisine ne olduğunu merak etti.

"Oturmaz mıydınız lütfen, Prenses." Dr. Stillgrass eliyle ateşin yanında duran kürklü bir sandalyeyi işaret edince Evangeline uslu uslu oturdu.

Diğerleri oturmamışlardı, Dr. Stillgrass sorularını sorarken hepsi Evangeline'in başında dikiliyorlardı.

"Kaç yaşındasınız?"

"On..." Evangeline durup düşünmek zorunda kaldı. İyi hatırladığı en son anılarından biri on altı yaşında olduğu zamandandı. Babası hâlâ hayattaydı, Evangeline onun yeni bir antika sandığını açarken gülümsediğini hayal meyal hatırlıyordu. Ama bütün hatırlayabildiği bu kadardı. Gerisi bulanıktı, sanki arkasındaki resmi tam göstermeyip kabaca belli eden, kirli bir cama benziyordu. Evangeline babasının bu zayıf anıdan birkaç ay sonra öldüğünden emindi ama hiçbir ayrıntı hatırlayamıyordu. Yalnızca babasının öldüğünü ve o zamandan beri de bir süre geçtiğini kalbinden biliyordu. "Sanırım on yedi yaşındayım."

Telma ve Yrell cevabını not eder gibi görünürken Dr. Stillgrass başka bir soru sordu. "Prens Apollo'yla ilk hatırladığınız tanışmanız ne zamandı?"

"Bugün." Evangeline duraksadı. "Bizim gerçekte ne zaman tanıştığımızı biliyor musunuz?"

Dr. Stillgrass çabucak, "Ben buraya soru sormak için geldim, cevap vermek için değil" diye karşılık verdikten sonra sorularına devam etti. Evangeline Apollo'yla nişanlanmasını hatırlıyor muydu? Düğünlerini, Apollo'nun öldüğü geceyi hatırlıyor muydu?

"Hayır."

"Hayır."

"Hayır."

Evangeline'in tek cevabı buydu, o aynı soruları Dr. Stillgrass'a sorduğunda da hiçbir cevap alamıyordu.

Görüşme sırasında içeri yeni bir bey girmişti. Evangeline onun girdiğini görmemişti bile ama birden varlığını fark etmişti, Telma ve Yrell'in hemen arkasında duruyordu. Üzerinde tıpkı onlarınkine benzer giysiler vardı; dar siyah pantolon üzerine kahverengi, uzun, deri bir tunik giymiş, beline iki deri şeritten oluşan bir kemer takmıştı, kemerinin bir tarafında bir sıra bıçak ve şişecik, diğer tarafında bir kitap zarfı asılıydı. Zarf boştu, herhalde şu anda

elinde tuttuğu defteri koymak içindi ama defterine not tutuş şeklinde diğer çıraklardan farklı bir şey vardı.

Bu genç adam havalı havalı yazıyordu, tüy kaleminin oynayışı tekrar tekrar Evangeline'in gözüne takılıyordu. Adam onun kendisine baktığını fark edince gözünü kırpıp bir parmağını dudaklarına götürerek ses çıkarmamasını işaret etti.

Evangeline de nedense sesini çıkarmadı.

İçinde, diğerleri gibi giyinmiş olsa da bu adamın orada olmaması gerektiği yolunda bir his vardı. Ama içerideki yabancılar arasında Evangeline soruların cevabını hatırlamaya çabalarken onun haline üzülmüş gibi görünen bir tek o vardı. Evangeline'e cesaret vermek ister gibi başını sallıyor, anlayışla gülümsüyor, Dr. Stillgrass kabalık ettiğinde gözlerini deviriyordu.

Dr. Stillgrass kendini beğenmiş ve duygusuz bir havayla, "Geçen yıla ait bütün anılarınızın tamamen silindiğini doğrulayabilirim" dedi. "Bunu Ekselanslarına bildireceğiz, her gün de birimiz gelip yeniden hatırlamaya başladığınız bir şey olup olmadığını kontrol edeceğiz."

Üç doktor gitmek üzere arkalarını döndüler. Dr. Stillgrass genç adamın yanından yüzüne bile bakmadan geçip gitti ama Yrell ve Telma adamı sonunda fark etmişlerdi.

Telma, "Doktor..." diyecek oldu.

Ama Yrell biraz şaşkın gibiydi, sanki gizlice içeri sızan adamın etkisinde kalmıştı, Telma'yı cüppesinin kolundan çekip başka bir şey söylemesine engel oldu. Üç doktor beraberce dışarı çıktılar.

Geride yalnızca adı belli olmayan adam kalmıştı.

Adam rahat adımlarla Evangeline'in yanına gelip cebinden kırmızı, dikdörtgen bir kart çıkardı.

Yumuşak bir sesle, "Kendi gözümle görmesem inanmazdım" dedi. "Anılarınızı kaybettiğinize çok üzüldüm. Eğer konuşmak isteyecek olursanız, belki birkaç soruma da cevap vermeyi düşünürseniz, ben de size bilmek istediğiniz birkaç şeyi anlatabilirim."

Kartı Evangeline'e uzattı.

Kristof Knightlinger
Güney Sabah Nöbeti Kulesi
Çan Kuleleri

Evangeline ilginç kartı okumayı bitirince "Ne tür sorular?.." diyecek oldu.

Ama adam gitmişti bile.

*

Alev çıtırtılarla yanıyordu.

Evangeline irkilerek uyandı, oysa uyuya kalmayı hiç düşünmemişti. Ateşin başındaki sandalyede Kristof Knightlinger'ın küçük kırmızı kartına bakarken kıvrılıp kalmıştı. Kartı hâlâ elinde hissedebiliyordu.

Başka bir şey daha hissediyordu. Bir erkek kolu onu dikkatle kucaklamış, göğsüne sıkıca bastırarak taşıyordu. Göğsünden rahatlatıcı bir merhem kokusu ve odunsu bir koku geliyordu.

Apollo.

Evangeline'in midesi kasıldı.

Onu kucaklayanın Apollo olduğundan tam olarak emin olamıyordu. Gözleri hâlâ kapalıydı ve içinden kapalı tutmak geliyordu. Neden içinden uyanmamış gibi yapmak geldiğini bilmiyordu, adam onu taşırken kalp atışlarının neden hızlandığını da bilmiyordu. Apollo muhakkak sorularının bazılarının cevaplarını biliyor olmalıydı. Ama Evangeline birden sorularını sormaktan korkar olmuştu.

Bunun nedenini bildiğinden emin değildi, acaba sebep Apollo'nun bir prens olması mı yoksa onun için hâlâ bir yabancı olması mıydı?

Adamın kolları onu daha sıkı sardı. Evangeline gerildi. Ama sonra bir şey hatırlar gibi oldu. Fazla bir şey değil, yalnızca bir adamın onu kucaklayıp taşımasıyla ilgili hayal meyal bir anı, ardından da bir düşünce.

Bu adam onu yalnızca kucağında buz gibi suların arasından geçir-

mekle kalmazdı. Gerekirse onu ateşten, savaşın ortasından, düşen şehirlerin, yıkılan dünyaların içinden çekip alırdı...

Bu düşünce içinde kasılıp kalmış bir şeyin çözülmesini sağlamıştı, Evangeline bir an kendini güvende hissetti. Hatta yalnızca güvende değil, çok daha ötesi. Ama bu duyguyu tam olarak tarif edecek sözcükleri bulamıyordu. Yalnızca bunun daha önce başına gelen bir şey olmadığını biliyordu, bu denli derin koruyup gözetme halini daha önce hiç yaşamamıştı.

Yavaşça gözlerini araladı. Dışarıda artık karanlık çökmüştü, içeride ise yalnızca ateşin ışığı vardı; odanın büyük bölümü gölgelerle kaplıydı, yalnızca onu kucağında tutan prens görünüyordu. Işık prensi sarıyor, siyah saçlarının çevresini, güçlü çenesinin hatlarını altın gibi parlatıyordu.

Apollo onu yatağına doğru taşırken, "Özür dilerim" diye mırıldandı. "Seni uyandırmak istememiştim ama o sandalyede hiç rahat görünmüyordun."

Evangeline'i yavaşça kuştüyü gibi yumuşacık bir yorganın üzerine bıraktı. Sonra yanağına okşar gibi küçücük bir öpücük kondurdu. O kadar yumuşak bir öpücüktü ki Evangeline adamın her hareketinin aşırı farkında olmasa, vücudunu bırakıp uzaklaşan sıcak ellerinin yavaşça kayışını böyle dikkatle takip etmese hiç hissetmemiş olabilirdi. "Tatlı rüyalar, Evangeline."

"Dur." Evangeline prensin elini tuttu.

Apollo'nun yüzünde bir an bir şaşkınlık belirir gibi oldu. "Kalmamı mı istiyordun?"

Evangeline'in cevabı herhalde *evet* olmalıydı.

Bu adamla evliydi.

Bu adam bir prensti.

Hükmeden bir prens.

Çok yakışıklı bir prens.

Birlikte olmak için pek çok şeyi feda edebileceği bir prens.

Apollo Evangeline'in elini başparmağıyla okşayarak sabırla cevap vermesini bekliyordu.

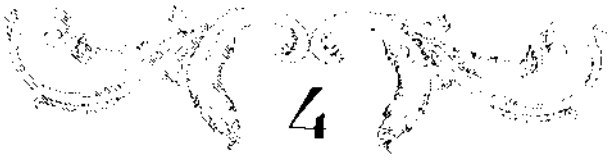
Evangeline, "Seni hatırlamadığım için üzgünüm... Hatırlamaya çalışıyorum" diye fısıldadı.

"Evangeline." Apollo elini hafifçe sıktı. "Senin üzülmen en istemediğim şey, bunca şeyi unutmuş olmanın da seni ne kadar üzdüğünü görebiliyorum. Ama hiçbir zaman hatırlayamasan da sorun değil. Seninle yeni anılarımız olacak."

Evangeline, "Ama hatırlamak istiyorum" dedi. Daha da önemlisi, hatırlaması *gerektiğini* hissediyordu. İçinde hâlâ birine acilen son derece önemli bir şey söylemesi gerektiği duygusu vardı ama bu çok önemli şeyin ne olduğunu da, kime söylemesi gerektiğini de hatırlayamıyordu. "Ya anılarımı geri almamın bir yolu varsa?" dedi. "Belki anılarımı alan adamla bir anlaşma yapabiliriz."

"*Hayır.*" Apollo başını şiddetle iki yana salladı. "Böyle bir şey mümkün olsa bile bu riski göze almaya değmez." Sert bir sesle, "Lord Jacks bir *canavar*" diye devam etti. "Düğün gecemizde beni zehirledi ve cinayeti senin üstüne yıkmaya çalıştı. Ben ölmüşken sen neredeyse idam edilecektin. Jacks'in vicdanı yoktur, pişmanlık duygusu yoktur. Sana bir yardımı olacağına bir an bile inansam onu sana getirmek için ne gerekiyorsa yapardım. Ama seni bulacak olursa korkarım seni bir daha asla göremem..."

Apollo derin bir soluk aldı, tekrar konuşmaya başladığında sesi yumuşamıştı. "Bundan vazgeçmenin ne kadar zor olduğunu ancak hayal edebiliyorum ama en iyisi bu olabilir, Evangeline. Jacks sana zalimce, affedilmez şeyler yaptı, ben gerçekten bu şeyleri hiç hatırlamasan daha mutlu olabileceğine inanıyorum."

4
Apollo

Müteveffa Kral Roland Titus Acadian, *iyi* sözünü hep aşağı görürdü. İyi, hizmetkârlar, köylüler ve kişiliği olmayan diğer insanlar içindi. Bir prensin akıllı, zeki, yaman, bilge, uyanık, hatta gerekirse acımasız olması gerekirdi... ama iyi olması asla gerekmezdi.

Kral Roland oğlu Apollo'ya sık sık, "Eğer iyiysen yeterince başka bir şey değilsin demektir" derdi. "İnsanlar iyi olmaya mecbur oldukları için iyidir ama bir prens olarak senin *daha fazlası* olman gerek."

Apollo çocukken bu öğüdü kendi hayatını da başkalarınınkini de hiçe sayma izni olarak kabul etmişti. Acımasız değildi ama babasının yücelttiği diğer erdemlerden hiçbirine de fazlaca sahip değildi. Apollo hep, akıllı, zeki, yaman, bilge ya da uyanık olacağı günün geleceğini düşünmüştü. Ama o arada başka bir şey olduğunu hiç düşünmemişti.

Apollo bu endişe verici gerçeği, eski arkadaşı Lord Jacks'in onu soktuğu, bitmeyen uyku durumundan ilk uyandığında anlamıştı. Muhteşem Kuzey'de herkesin onu ölmüş sandığını öğrenince her yerde adına dikilmiş, çiçeklerle süslü anıtlar, resmi yas dönemi bitmiş olsa da onun için gözyaşı dökmeyi hâlâ bırakmamış bölük bölük insanlar göreceğini sanmıştı.

Ama tek gördüğü, krallığın onu çoktan geride bıraktığı olmuştu. İki hafta içinde bir dipnota dönüşmüş, bir dedikodu gazetesinde geçen sıradan tek bir kelime olarak hatırlanır olmuştu.

Okçu laneti altındayken bu dedikodu gazetesine sözüm ona öldürüldüğü günden sonraki gün rastlamıştı. Gazetede yalnızca öldüğü yazıyordu. Onu anlatmak için tek bir sözcük kullanılmıştı, o da *sevgili* sıfatıydı ama hepsi o kadardı. Gazetede, ne yaptığı büyük işlerden ne de cesurca hareketlerinden söz ediliyordu. Zamanının çoğunu poz verip resmini yaptırmakla geçirmişken bundan başka ne bekleyebilirdi?

Apollo şimdi Wolf Şatosu'nda yürürken resimlerini görmeye bile dayanamıyordu. Hızlı adımlarla *Günlük Havadis* gazetesinden Bay Kristof Knightlinger'la görüşmeye gidiyordu.

Bu onun ikinci şansıydı, bu kez babasının ısrarla söylediği gibi *daha fazlası* olmayı başarabilirdi. Dün inanılmaz bir şekilde ölümden dönüşünden sonra insanların ona başka türlü baktığı dikkatini çekmişti. Sesler daha alçak çıkıyor, başlar önünde daha hızlı eğiliyor, gözler yüzüne basit bir ölümlüden daha fazlasıymış gibi hayranlık ve saygıyla bakıyordu.

Oysa o kendini hiç bu kadar insan, bu kadar savunmasız, bu kadar perişan hissetmemişti.

Bunların hepsi bir yalandan ibaretti. Apollo ölümden dönmemişti. Yalnızca lanetlenmiş, sonra bir daha, bir daha lanetlenmişti. Şimdi, neredeyse üç aydır ilk kez artık hiçbir büyünün etkisi altında değildi ama bu kez de Evangeline'e yaptığı şey yüzünden kendini lanetlenmiş gibi hissediyordu.

Apollo, Okçu lanetinden kurtulunca Evangeline'i artık pek düşünmeyeceğini sanmıştı. Lanet onu Evangeline'in izini sürmeye ve onu bulup öldürmeye zorluyordu. Büyünün etkisi altındayken her anı onu düşünerek geçmişti. Her an, onun nerede olduğunu, ne yaptığını düşünmüştü. Evangeline'in melek gibi yüzü zihninden bir an olsun silinmiyordu. Tek istediği *oydu*, onu bulduğu zaman da tek istediği onu öldürmekti.

Şimdi onu hâlâ istiyordu ama farklı bir şekilde. Onu gördüğü

zaman öldürmek istemiyordu. Onu korumak, gözetmek istiyordu.

Anılarını da bu yüzden silmişti.

En iyisinin bu olduğunu biliyordu. Jacks Apollo'yu arkadaşı olduğuna inandırdığı gibi Evangeline'i de kandırmıştı. Evangeline tekrar Jacks'in etkisi altına girerse bunun tek sonucu mahvolması olurdu. Ama Apollo onu mutlu edecekti. Onu sevilen, tapılan bir kraliçe yapacaktı. Geçmişte ona yaptıklarını fazlasıyla telafi edecekti, yeter ki Evangeline olanları hiç öğrenmesin.

Onun anılarını aldığını öğrenecek olursa her şey mahvolurdu.

Apollo'nun onun anılarını aldığını bilen tek bir kişi vardı. Bugünden sonra, her şey yolunda giderse, o kişi hakkında da endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Jacks'i bulmaya gelince, Apollo bugün yapacağı görüşmenin bu konuda yararı olacağını umut ediyordu.

Sonunda görüşme için belirlediği, kuledeki küçük odaya varmıştı. Normalde daha gösterişli ortamları severdi: Apollo'nun kraliyet mensubu olduğunu unutmaya fırsat bırakmayan aydınlık, camlı, ışıklı, süslü, geniş odaları tercih ederdi. Ama bugün sade bir kule odası seçmişti çünkü konuşacakları şeyleri kimsenin duymasını istemiyordu.

Kristof Knightlinger prensin odaya girdiğini görür görmez ayağa kalkıp eğilerek selam verdi. "Sizi hayatta ve bu kadar iyi görmek çok güzel, Ekselansları."

Prens, "Eminim dönüşüm gazete satışlarını da oldukça iyi etkilemiştir" diye karşılık verdi. Ölümünden sonra hakkında pek fazla bir şey yazılıp çizilmemesi yüzünden içerlemesi hâlâ geçmemiş olabilirdi.

Tabii ki gazeteci bunu fark etmiş gibi değildi.

Kristof coşkuyla gülümsedi. Her zaman keyfi yerinde gibiydi. Dişleri de boynundaki dantelli dik yakalık kadar beyazdı. "Bu röportajın da yararı olacak. Bu sabah benimle görüşmeye zaman ayırdığınız için teşekkür ederim. Okurlarımın sizin ölümden nasıl döndüğünüzü, ölümün nasıl bir şey olduğunu, öldükten sonra hayattaki bizleri görüp göremediğini çok merak ettiklerini biliyorum."

Apollo kesin bir tavırla, "Bugün bu sorulardan hiçbirini cevaplamaya gelmedim" dedi.

Gazetecinin gülümsemesi kayboldu.

"Yazınızın Lord Jacks'in alçaklıklarına odaklanmasını istiyorum, onun hemen yakalanmasının ne kadar önemli olduğunu anlatmalısınız."

"Ekselansları, haberiniz var mı bilmiyorum ama yaptığı kötülüklerden bugünkü gazetede söz ettim zaten."

"O zaman tekrar söz edin, bu sefer daha daha çirkin anlatın. Bu alçak yakalanıncaya kadar suçlarının her gün yazılmasını istiyorum. Adının kötülükle aynı anlama gelmesini istiyorum. Bunu yalnızca kendim için istemiyorum, bu Prenses Evangeline için ve bütün Muhteşem Kuzey için çok önemli. Lord Jacks yakalandıktan sonra istediğiniz röportajı yaparız ve bütün sorularınızı cevaplarım. Ama o zamana kadar sizden söylemenizi istediğim şeyleri basmanız gerek."

"Tabii, Ekselansları." Kristof Knightlinger tatlı tatlı gülümsedi.

Ama gülümsemesi önceki gibi değildi. Doğal keyifli halinden kaynaklanmıyordu. Bu yalnızca *kibarca* bir gülümsemeydi, tek sebebi Apollo'nun bir prens olması ve Kristof'un gülümsemekten başka yapabileceği bir şey olmamasıydı.

Apollo bu gülümsemeyi görünce içinde suçluluk gibi bir şeyin kıpırdandığını hissetti. Bir an, taleplerini yumuşatmayı düşündü. Sonra kendine babasının asla iyi olmamakla ilgili sözlerini hatırlatıp vazgeçti.

*

Kristof'la görüşmesinin ardından Apollo Evangeline'e bakmak istedi. Tabii ki ona karısının durumu hakkında sürekli bilgi veren hizmetkârlar vardı. Şu âna kadar sağlığının yerinde olduğunu ve hâlâ hiçbir şey hatırlamadığını söylemişlerdi.

Apollo dün geceki uyarılarından sonra Evangeline'in anılarını geri alma fikrinden vazgeçtiğini umuyordu. Ama onun tanıdığı

Evangeline, vazgeçen biri değildi. Onu Okçu lanetinden kurtarmanın bir yolunu bulmuştu, Apollo, fırsat verirse onun kayıp anılarını da bulacağını düşünüyordu. Onun için de ona bu fırsatı vermeye hiç niyeti yoktu.

Bu sabah sürekli meşgul olmasını sağlamak için önceden gerekli emirleri vermişti. Onun kendisiyle meşgul olmasını tercih ederdi ama ileride bunun için de zamanları olacaktı.

Önce, halletmesi gereken bir konu daha vardı.

Büyük Hanedanlar Meclisi.

Dün meclis üyelerinden bazılarıyla görüşüp bir sahtekâr olmadığını, gerçekten ölümden dönenin kendisi olduğunu kanıtlamıştı. Bunun ardından, ölümünde tahtını ele geçirmeye kalkışan asıl sahtekâra ne olacağı konusunda uzun bir tartışma olmuştu. Ne var ki bu tartışma sonunda tamamen boşa çıkmıştı çünkü onlar tartışırken sahtekâr kaçmış gibi görünüyordu.

Kendisine âşık olan bir iki hizmetçi ona haber vermişti.

Apollo adamın peşine birkaç muhafız takmıştı ama sahtekâr şu anda öncelikli meseleleri arasında değildi.

Prens meclisin toplandığı salonun kapısına gelirken adımlarını yavaşlattı. Kapının öbür yanındaki salon Apollo'ya her zaman dev bir gümüş kadehi anımsatırdı. Duvarlar hafif kavisliydi ve içerideki havada, her şeye kılıç gibi bir keskinlik veren hafif bir gümüş parıltısı vardı. Odanın ortasında beyaz meşeden eski bir masa yer alıyordu; bu masanın Muhteşem Kuzey'in ilk kralı Wolfric Valor zamanından beri burada olduğu söyleniyordu. İlk kral Wolfric Valor, sağlam ve iri yapılı bir adamdı ve şu anda masanın öbür ucunda oturuyordu.

Apollo içeri girdiği anda tüm konuşmalar kesildi. Ama görünüşe bakılırsa o âna kadar tüm konuşmaların ana konusunun meclisin yeni üyesiyle, ünlü Wolfric Valor'la ilgili olduğu açıkça anlaşılıyordu. Ne var ki Wolfric'in gerçekte kim olduğunu tek bilen Apollo'ydu. Mecliste başka kimse Wolfric'in ve bütün Valor Ailesi'nin bir gün öncesine kadar Valory'ye kapatılmış olduklarını bilmiyordu.

Wolfric şimdi Lord Vale adını almıştı. Ama yine de meclis masasında oturan kadın erkek herkes ona doğru eğilir gibiydi. Bu da Apollo'nun işine geliyordu; söylemesi gereken şeyi kolaylaştırıyordu. Ama meclisin gerçekte kim olduğunu bilmedikleri halde Kuzey'in efsanevi ilk kralını bu şekilde karşıladığını görmek biraz rahatsız ediciydi.

Wolfric, gür sesiyle, "İşte geldi, ölümden dönen prens aramızda!" diye bağırarak ellerini çırpınca alkışlar bir anda bütün salona yayıldı, bütün meclis üyeleri ayağa kalkıp geniş adımlarla beyaz meşe masaya gelen Prens Apollo'yu alkışladılar.

Wolfric göz kırptı. Bu hareketiyle, *Biz* müttefikiz, demek istiyordu. *Bu işte birlikteyiz. Dostuz.*

Ama son dostunun ihanetinin acısı daha Apollo'nun zihninde çok tazeydi. Eğer Wolfric de aynı şeyi yapmaya karar verirse Apollo onunla ve ünlü ailesiyle boy ölçüşemezdi. Şu anda Apollo'nun yapabileceği tek şey verdiği sözü tutmak, Wolfric'in de kendi sözünü tutacağını umut etmekti.

Apollo, "Birçoğunuzun meclisimizin yeni üyesiyle tanıştığını görüyorum" dedi. Bunu özellikle soru sorar gibi değil bilgi verir gibi söylemişti.

Apollo henüz resmen kral olarak taç giymiş olmasa da gücü meclisin üzerindeydi. Muhteşem Kuzey'de bir prens evlenineye kadar kral olamazdı. Ama yakında gerçekleşecek taç giyme töreni gibi bu yasa da daha çok bir formaliteden ibaretti. Taç giyme törenleri ve Bitmeyen Gece gibi şenliklerin amacı prensleri halka sevdirmek ve krallıkları umut ve sevgiyle doldurmaktı.

Bununla birlikte, Büyük Hanedanlar Meclisi'nin de gücü olmadığı söylenemezdi. Apollo'yu yeni aileyi Büyük Hanedan ilan etmekten alıkoyamazlarsa da bu konuda ona karşı çıkabilir ve bu sırada Apollo'nun kimsenin öğrenmesini göze alamayacağı tehlikeli gerçekleri ortaya çıkarabilirlerdi.

Apollo'nun hiç istemediği bir şey varsa o da efsanevi Valor Ailesi'nin ölümden döndüğünü, şimdi de Vale Hanedanı diye dolaştıklarını bütün krallığın öğrenmesiydi.

Kendisi yalnızca birkaç haftadır öldü diye bilinirken Valorlar yüzlerce yıl önce ölmüştü.

Apollo hâlâ Valory hikâyelerinin gerçek olduğuna, Valorlar'ın oraya kapatıldığına akıl erdiremiyordu. Bunlar krallıkta duyulacak olursa ortalığın nasıl çalkalanacağını düşünmek canını sıkıyordu. Hele Evangeline, Valory Kemeri'ni açan kişinin kendisi olduğunu öğrenirse soracağı soruları düşünmek bile istemiyordu.

Kardeşi Tiberius onu baştan beri Evangeline'in yapacakları konusunda uyarmakta haklı çıkmış gibi görünüyordu.

Apollo şimdi Tiberius'un hiç değilse kemer açıldıktan sonra olacaklar konusunda yanılmış olmasını umuyordu.

Apollo açıklamasına, "Ben ölümden döndüğümde Lord Vale ve ailesi oradaydılar" diye başladı. Sesinde bir rahatlık vardı, çünkü söyledikleri kısmen doğruydu. Wolfric'in karısı Honora Valor onu üzerindeki Okçu lanetinden ve ayna lanetinden kurtarıp iyileştirmişti. Apollo kendini ona gerçekten borçlu hissediyordu, onun için sonraki sözler ağzından kolaylıkla ve içtenlikle döküldü. "Bu aile olmasa bugün belki burada olamazdım. Yaptıklarının ödülü olarak onları Büyük Hanedan ilan etmeye karar verdim. Bana baktıkları gibi başkalarına da bakabilmeleri için kendilerine toprak vereceğim."

Bir an bütün mecliste bir sessizlik oldu. Apollo, üyelerin daha önce Wolfric'e yakınlık hissetmelerine rağmen bu dev cüsseli adamdan emin olmadıklarını, Apollo'nun duyurusundan da huzursuz olduklarını görebiliyordu.

Apollo daha önce hiçbir aileye Büyük Hanedan payesi vermemişti, ondan önce ne babasının ne de dedesinin kimseye böyle bir armağanı olmuştu. Yapılması çok kolaydı ama bir kere yapıldı mı geri alınması çok zordu. Gücün verilmesi kolay, geri alınması zor olurdu.

Apollo meclisteki tüm üyelerin endişesini sezebiliyordu: Bu kararın onların gücünü azaltmasından korkuyorlardı.

Hepsinin dilinin ucunda aynı soru vardı sanki: *Daha ölümden yeni döndün, bu kararının akıllıca olduğundan emin misin? Başka aileleri de Büyük Hanedan yapma niyetin var mı? Bu ailenin gerçekten Büyük*

Hanedan olmayı hak ettiğini, bizden biri olmayı hak ettiğini nereden biliyorsun?

"Ailem cömertliğiniz için size minnettardır, Ekselansları. Bu mecliste, bunca büyük adam ve kadın arasında bulunmak gerçek bir onur." Wolfric'in sesi yumuşaktı ama meclis üyelerinin yüzlerinde dolaşan bakışları kararlı ve kendinden emindi. Her üyenin tek tek gözünün içine baktı, birden fazla üye o anda soluğunu tutar gibi oldu.

Apollo çocukluğunda bu adamla ilgili sayısız öykü dinlemişti. Wolfric Valor'un tek bir savaş narasıyla koca orduları devirdiği, düşmanlarının kafasını çıplak elleriyle koparabildiği anlatılırdı. Savaşan Kuzey klanlarını birleştirip bir krallık kurmuş, başkasının elinden aldığı karısına düğün hediyesi olarak Wolf Şatosu'nu yaptırmıştı.

Karşısındaki adam görünüşte hikâyelerde anlatıldığı kadar korkutucu değildi. Apollo ondan daha boyluydu, giysileri de çok daha güzeldi. Ama Wolfric'te babasının ağzından düşürmediği, şu ne olduğu tarif edilemeyen *daha fazlası* vardı. Wolfric, Apollo'nun hayatında olmaya bile kalkışmadığı her şeyin vücut bulmuş haliydi.

Wolfric yüzlerine bakmayı kesinceye kadar meclisten tek bir söz bile çıkmadı.

Ancak ondan sonra, Lord Byron Belleflower konuşmaya başladı. "Meclise hoş geldiniz, Lord Vale. Krallıkla ilgili güncel meseleler hakkında bilgilendirildiğinizi umuyorum. Bugün tartışmamız gereken başka birkaç önemli konu daha var."

Belleflower Apollo'ya döndü. Öldü bilinen prens etkileyici bir dönüşle yeniden ortaya çıktığından beri şatodaki herkes yüzüne hayret, hayranlık ve saygıyla bakıyordu ama Byron Belleflower'ın bakışı farklıydı.

O ve Apollo yıllardır geçinemezlerdi, genç adamın küçümser bakışından, Apollo'nun tahtından uzak olduğu dönemde daha da aksileştiği anlaşılıyordu. Belleflower'ın metresinin öldüğüne dair söylentiler vardı ama kadının ondan kurtulmak için yalandan ölmüş gibi yaptığı ortaya çıkacak olsa Apollo şu kadarcık şaşırmazdı.

Belleflower yüksek sesle, "Evet" dedikten sonra büyük masa-

nın başındaki herkesin ona baktığından emin olana kadar etkileyici bir tavırla durup bekledi.

Meclis üyelerinin çoğu yaşça daha büyüktü ama Lord Belleflower hemen hemen Apollo'yla yaşıttı. Çocukluklarında arkadaştılar ama Belleflower kendisi yalnızca sevimsiz bir dağ başındaki bir kalenin varisiyken Apollo'nun koca bir krallığın varisi olduğunu anlayacak yaşa geldiğinde iş değişmişti. Apollo'ya kalsa Byron'ı meclisten yıllar önce atardı ama ne yazık ki Belleflowerlar'ın kalesinin hatırı sayılır bir özel ordusu vardı ve prens bu ordunun karşısında yer almayı göze alamıyordu.

Aynı şey meclis üyelerinin çoğu için geçerliydi. Hangisini meclisten atmak istese çıkacak çatışmanın hiç çıkmaması daha iyi olurdu.

Belleflower, "Dün meclis üyelerinden bazılarıyla taç giyme töreninin hızla yapılması konusunu konuştuğunuzu biliyorum" diye devam etti. "Ama aramızda, karınız konusunda hâlâ cevaplanmamış sorular varken bunun tedbirsizlik olacağını düşünenler var."

Apollo kasıldı. "Karım hakkında ne gibi sorular varmış?"

Belleflower, Apollo tam duymak istediği soruyu sormuş gibi birden gülümsedi. "Bazılarımız elimizde olmadan şunu düşünüyor: Lord Jacks, Evangeline'in anılarını neden sildi? Evangeline'in bildiği ne var ki ona zarar vermesinden korkuyor? Yoksa... ikisi sizi zehirlemek için işbirliği yapmış olabilir mi?"

Apollo adamın sözünü keserek, "Bu sorunuz ihanet kapsamına girer" dedi.

Belleflower, "O zaman öyle olmadığını kanıtlayın" diye bastırdı.

Apollo, "Kanıtlamak zorunda değilim" dedi.

Leydi Casstel, "Ama kanıtlamanız yararlı olabilir" diye araya girdi. Bu kadın meclisin en yaşlı ve en akıllı üyelerinden biriydi ve bu yüzden genellikle diğer üyelerin çoğunluğunun başını çekerdi. "Ben eşinizin katil olduğuna inanmıyorum. Ama sizin ölümünüzün ardından Evangeline hakkında korkunç dedikodular çıkmıştı, kendisi de yabancı. Halka onun artık gerçekten bu krallığın bir üyesi olduğunu ve size tamamen sadık olduğunu göstermek kendisinin yararına olacaktır."

"Bunu nasıl yapmamı önerirsiniz?"

Leydi Castell hiç tereddüt etmeden, "Onu hamile bırakın" dedi. "Bir veliaht doğurması yalnızca krallığın yararına olmaz, sizin de güvenliğinizi sağlar. Kardeşinizin veliaht unvanı kaldırıldı, kendisi şu anda kayıp..."

Kardeşinin adı geçince Apollo irkildi, bir an sırtındaki yara izleri açık yara gibi sızladı. Meclis üyelerinden birkaçı fark etmiş gibiydi.

Neyse ki kardeşinden söz edilmesine tepki göstermesi yeni bir şey değildi. Kimse Apollo'nun sırtının yaralarla kaplı olmasının gerçek sorumlusunun Tiberius olduğunu düşünmezdi. Bunu yalnızca Havelock ve birkaç ölümsüz biliyordu. Havelock bu sırrı mezarına götürecekti, Apollo vampirleri de düşünmek istemiyordu. Zaten düşünmesi gereken yeterince tatsız konu vardı, bunlardan biri de meclisin birdenbire ondan bir veliaht yapmasını talep etmesiydi.

Gerçi Leydi Castell'in konuşma şeklinden bu konunun meclis toplantısından önce tartışılmış olduğu belli oluyordu.

Yaşlı hanım, "Tahtın sizin soyunuzdan gelen başka varisi yok" diye devam etti. "Size bir şey olması halinde başka bir sahtekârın tahtta hak iddia etmesi çok kolay olur."

Apollo, "Bana bir daha bir şey olmayacak" dedi. "Ölümü bir kere yendim. Yakın zamanda bir daha beni almaya gelmeyecektir."

"Ama er geç gelecek." Bu sözler Wolfric Valor'dan gelmişti. "Ölüm hepimize gelir, Ekselansları. Bir varisiniz olması yalnızca krallığı korumaz, ölümü de sizden bir süre daha uzak tutabilir."

Wolfric ciddi bir ifadeyle masanın öbür ucundan Apollo'nun yüzüne bakıyordu. İstese o anda bütün meclise Apollo'nun aslında ölümden dönmediğini söyleyebilirdi ama söylemedi.

Üstelik söylediği şey hoşuna gitmese de Apollo onun haklı olduğunu kabul etmek zorundaydı. Veliaht belliyken birinin tahtı ele geçirmeye kalkışma olasılığı azalırdı. Bir varisi olması Evangeline'le ilişkisini de koruyabilirdi. Onun çocuğunu doğurduktan sonra onu terk etmesi mümkün değildi. Ama Apollo onu yanında kalmaya bu şekilde zorlamak istemiyordu.

"Evangeline beni hâlâ hatırlamıyor" dedi.

Belleflower, "Ne önemi var?" diye araya girdi. "Siz bir prenssiniz. Kız sizinle evli olduğu için şansına dua etsin. Siz olmasanız bir hiç olurdu."

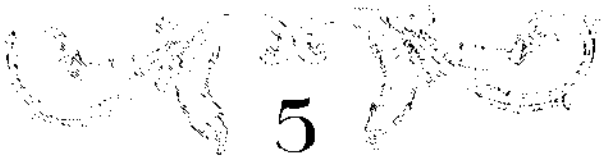
Apollo adama kötü kötü baktı, bir an aklından bir şüphe geçti: Belleflower'ın küçümser bakışlarının tek sebebi Evangeline'in onu öldürmek için Jacks'le işbirliği yaptığından kuşkulanması mıydı, yoksa daha fazlası mı vardı? "Evangeline bir *hiç* değil. Benim karım. Varis konusuyla ilgilenmek için önce onun kendini daha rahat hissetmeye başlamasını bekleyeceğim."

"Peki ne kadar bekleyeceksiniz?" Belleflower sesini yükseltmişti, belli ki diğerlerini de kendi tarafına çekmeye çalışıyordu. "Dün ben de oradaydım. Karınız yanınızda tir tir titriyordu, korkmuş bir hayalet gibi bembeyazdı! Bu krallığı düşünseydiniz onu başınızdan atar, kendinize yeni bir eş bulurdunuz."

"Karımı *değiştirmeyeceğim*." Apollo sandalyesinden öyle sert kalktı ki karaflar sallandı, tabaklarda duran üzümlerin birkaçı masaya saçıldı. Bu konuşma sınırı fazla aşmıştı.

Asıl tartışmaları gereken şeylerden çok fazla uzaklaşmışlardı.

"Evangeline artık tartışma konusu değil. Bir daha ona saygısızlık eden olursa bu masada tek bir kelime dahi edemez. Burada krallığı gerçekten düşünen varsa Evangeline'in sadakatini dert etmeyi bırakıp Lord Jacks'in peşine düşer. O ölünceye kadar kimse emniyette değil."

5
Evangeline

Yeni bir günün ışığında her şey insanın ateşi çıkınca gördüğü bulanık rüyalar gibi görünmeyi kesmiş, vitraylı bir pencerenin güzelliğine bürünmüştü. Evangeline'in odası lavanta çayı ve tereyağlı çörek kokuyordu; araya karışan tatlı, otsu bir koku ona şahane bakımlı bahçeleri andırıyordu.

Bir an için kendini büyük bir mutlulukla, *Kusursuz denen şey bu işte,* diye düşünürken buldu.

Ya da bu olmalıydı.

İçindeki kırık parçalar bu zarif manzarayla çatışıyordu. Kafasının içinde küçük ama kararlı bir ses, *Bu kusursuz değil, bu doğru değil,* diyordu. Ama ses başka bir şey söyleyemeden daha canlı başka sesler arasında yitip gitti.

Sesler Evangeline'in kapısının dışından gelmeye başlamıştı. Sonra seslerin sahipleri yumuşak bir havai fişek patlaması gibi kapıdan içeri girdi.

Üç terzi kadın onu gülümseyerek selamladılar.

"Günaydın, Ekselansları!"

"Çok iyi dinlenmiş gibi görünüyorsunuz, Ekselansları!"

"Umarım iyi uyumuşsunuzdur, yoğun bir gün sizi bekliyor, Ekselansları!"

Terzilerin ardından daireye top top kumaşlar, kurdeleler, sepet sepet tüyler, taşlar, inciler, yapma çiçekler taşıyan sıra sıra hizmetkârlar girdi.

Evangeline, "Bütün bunlar da ne?" diye sordu.

Üç kadın bir ağızdan, "Saray giysileriniz için" diye karşılık verdiler.

"Ama benim giysilerim var zaten." Evangeline soru dolu bakışlarla yatak odasıyla banyo odası arasındaki giysi dolu küçük odaya baktı.

Başterzi ya da terzilerin en çok konuşanı, "Evet, gündelik giysileriniz var" diye cevap verdi. "Biz sizi özel günler için donatmaya geldik. Taç giyme töreniniz için göz alıcı bir şeye ihtiyacınız olacak. Ardından taç giyme balosu olacak, sonra Av *her an* olabilir."

En uzun boylu terzi araya girerek, "Sonra tabii ki siz de kendi meclisinizi toplayacaksınız" dedi. "Meclis toplantılarında şık olmanız gerek."

Üçüncü terzi, "Yaklaşan bahar şenlikleri ve resmi yemekler için de süslü elbiselere ihtiyacınız olacak" diye ekledi.

Sonra hepsi bir ağızdan Evangeline'in renklerinin bahara ne kadar uygun olduğunu konuşmaya başladılar, giyeceği her kıyafette küçük de olsa şahane saçlarına uyan pembe bir ayrıntı bulunmasına dikkat etmeleri gerektiğini söylediler.

Bütün bunların arasında başka hizmetkârlar çıkıp geldi. Altın arabalarla bir hazine sandığındaki mücevherler gibi güzel yiyecekler getirmişlerdi. Şato şeklinde kurabiyeler, üstü meyvelerle süslü turtalar, pembemsi bir sos içinde pişmiş armutlar, tepesine minik taçlar kondurulmuş hurma şekerlemeleri, içinde pırıl pırıl parlayan inciler görünen, buza yatırılmış midyeler vardı.

Hizmetkârlardan biri, "Umarız her şey zevkinize uygundur" dedi. "İstediğiniz başka bir şey olursa lütfen söyleyin. Prens hazretleri dilediğiniz her şeyi isteyebileceğinizi bilmenizi istediler."

Uzun boylu terzi de, "Ara vermeniz gerekecek olursa söyleyin yeter" diyerek önündeki küçük önlüğün cebinden bir mezura çıkardı.

Evangeline yara izini bundan bir süre sonra, eldivenler için kollarının ölçüsü alınırken fark etti. Sağ bileğinin alt tarafında, ince, beyaz, kırık bir kalp şeklinde bir yara izi vardı. Daha önce kesinlikle orada olmadığını biliyordu.

Ölçü alma biter bitmez Evangeline bileğini kaldırıp bu garip kırık kalbi inceledi. Bir parmağını dikkatle izin üzerinde dolaştırdı. Parmağı kalbe dokunur dokunmaz tüyleri diken diken olmuştu.

Bir anda sanki içinde olduğu o güzelim balon patlayıvermişti. *Pat. Pat. Pat.*

Bütün yiyeceklerin, tatlıların, şahane kumaşların heyecanı sönmüş, Evangeline kırık kalbe bakakalmıştı. Bu izi hiç hatırlayamıyordu ama daha önce kafasının içinde duyduğu o küçük sesin uyarısını hatırlıyordu. *Bu kusursuz değil, bu doğru değil.*

Evangeline yara izine bakarak bütün gücüyle nasıl olduğunu hatırlamaya uğraşırken uzun boylu terzinin ona tuhaf bir şekilde dikkatle baktığını fark etti. İzi hemen eliyle kapattı.

Terzi kalple ilgili bir şey söylemedi. Ama ona az önce dikkatle bakışındaki bir şey Evangeline'i açıklaması olmayan bir şekilde huzursuz etmişti. O sırada, diğer terziler çalışmaya devam ederlerken kadının belli etmeden daireden çıkıp gittiğini fark etti.

Evangeline bu yara izinin gerçekten merak edilecek bir tarafı var mı, yoksa kadının tepkisini yalnızca kendisi mi yakıştırdı bilmiyordu. Endişelenmesi için bir neden yoktu, yalnızca kafasının içindeki küçük ses ona doğru olmayan bir şeyler olduğunu söylüyordu. Ama belki de asıl doğru olmayan kafasının içinde bir ses duymasıydı.

Onu bir zindana kapatmış olsalar o sese belki güvenebilirdi. Ama annesinin anlattığı öykülerden birinden fırlamışa benzeyen bir saraydaydı, ölümden dönmüş muhteşem bir prensle evliydi *ve* bu prens ona çılgınca âşıktı. Bu yeni yaşam yalnızca bir peri masalı gibi değildi, daha çok bir efsane gibiydi.

Çevresinde kumaşlar, hisler dönüp dururken bir ziyaretçi daha geldi. Gelen dünkü doktorun çıraklarından biriydi. Evangeline bu kızın adının Telma olduğunu hatırlıyordu.

Evangeline ne kadardır ayakta olduğunu hatırlayamıyordu. O sırada ahududu rengi, kapüşonlu, kadife bir pelerinin provası yapılıyordu. Ağır kadife kumaş gözünün önünden kalkalı daha bir saniye olmuştu.

Telma, "Ben yalnızca kısa bir kontrol yapmaya gelmiştim, Majesteleri" dedi. "Kötü bir zamanda mı geldim?"

Evangeline olduğundan daha neşeli görünmeye çalışarak, "Yo, yo, ben yalnızca iğnelik olmayı öğrenmeye çalışıyordum" diye karşılık verdi.

Telma, "Kayıp anılarınızda bir değişiklik var mı?" diye sordu. "Hatırlayabildiğiniz bir şey oldu mu?"

Evangeline, "Korkarım olmadı" dedi. O sırada acaba kafasının içindeki sesi söylemesi gerekir mi diye düşündü.

Ama Telma'nın cevabı ona engel oldu. Kız, "Hâlâ hatırlayamadığınız için çok üzgünüm" dedi.

Belki çok çalışan hayal gücü Evangeline'e oyun oynuyor olabilirdi ama kızın hiç de çok üzgüne benzemediğine yemin edebilirdi. Hatta, rahatlamışa benziyordu. Bu tepkiyi görünce Evangeline'in aklına Apollo'nun dün gece söylediği şey gelmişti: *Jacks sana zalimce, affedilmez şeyler yaptı, ben gerçekten bu şeyleri hiç hatırlamasan daha mutlu olabileceğine inanıyorum.*

O âna kadar Evangeline bunu düşünmemeye çalışmıştı. Kayıp anılarını çok fazla düşününce kendini gergin ve bitkin hissediyor, boğulur gibi oluyordu. Anılarını geri almanın bir yolunu bulursa her şeyin düzeleceğine inanmak istiyordu.

Ama ya Apollo haklıysa? Ya hatırlamak her şeyi daha kötü yapacaksa? Apollo onun anılarını geri alma olasılığını düşününce çok kaygılanmış gibiydi. Şimdi de bu doktor yardımcısı aynı şeyi hisseder gibi görünüyordu, Evangeline'in her şeyi unutmuş olmasının kendisi için daha iyi olduğunu düşünür gibiydi.

Yine de huzursuzluğunu tamamen göz ardı etmek kolay değildi. Bunun nedeni belki de şu âna kadar elinde Apollo'nun sözünden başka bir şey olmamasıydı.

"Telma, dün gece bir şey duydum da, doğru mu diye merak ediyorum. Duyduğuma göre biri Apollo'yu düğün gecemizde öldürmüş ve suçu benim üstüme yıkmaya çalışmış."

Telma bu soruyu duyunca benzi attı. "Ben sizin yaptığınıza hiç inanmadım."

"Ama başkalarının inandığı doğru mu?"

Telma üzüntüyle başını salladı. "Herkes için korkunç günlerdi. Ama artık Apollo döndüğüne göre bütün bunların sona erdiğini umabiliriz."

Telma yavaşça soluğunu bırakırken gözlerine hülyalı bir bakış geldi. "Olağanüstü bir şey, değil mi? Prens sizin için ölümden döndü." Evangeline'e bakarken gözlerindeki bakış öyle içten, öyle tatlı, öyle saf ve o kadar hayranlık doluydu ki Evangeline kafasının içindeki küçük paranoyak sese inandığı için kendini biraz aptal gibi hissetmeden edemedi.

*

Terziler, doktor yardımcısı ve hizmetkârlar sonunda gittiğinde gece olmuş, Evangeline'in dairesi vızır vızır işleyen bir arı kovanından, yalnızca ateşin çıtırtıları ve uzak bir saat kulesin çan sesleriyle canlanan sessiz bir sığmağa dönüşmüştü. Evangeline bütün gün ilk kez yalnız kalıyordu.

Ama sessizlik uzun sürmedi. Tek başına kalmasından kısa bir süre sonra kapısı vuruldu.

Apollo, "Girebilir miyim?" diye sordu.

Evangeline beklemediği kadar heyecanlanmıştı, hemen en yakındaki aynada kendine bakıp saçını düzelttikten sonra, "Girin" diye cevap verdi.

Kapı sessizce açıldı, Apollo kendinden emin adımlarla içeri girdi.

Hâlâ çok yakışıklıydı ve hâlâ bir prensti.

Evangeline onun yakışıklılığının ya da prensliğinin azalmasını beklememişti tabii. Yalnızca bu gerçek onu bir kez daha şa-

şırtmıştı. Apollo uzun boyu, soylu havasıyla onun dairesindeydi. Evangeline onun ne kadar yakışıklı göründüğünü ve üstünde nasıl bir etkisi olduğunu gayet iyi bildiğini sanıyordu.

Evangeline'in yüzüne ateş basınca Apollo'nun gülümsemesi biraz daha yayıldı. Evangeline bunun her zaman böyle olmayacağını umuyordu. Daha bu adamı tanıyalı, en azından hatırladığı kadarıyla, yalnızca bir buçuk gün olmuştu.

"Bütün gün içerideymişsin diye duydum. Benimle bir yürüyüş yapmak ister miydin?" *Yürüyüş* sözünü söylerken ağzını kıvırışında Evangeline'e yürümekten başka şeyler de yapacaklarını düşündüren bir şey vardı.

Midesi hafifçe burkuldu.

Anıları mı canlanmaya başlıyordu yoksa yalnızca Apollo'yu çekici mi buluyordu emin değildi.

"Çok sevinirim."

"Bunu duyduğuma çok memnun oldum."

Apollo Evangeline'e içi kar gibi beyaz kürk astarlı, kabarık, beyaz bir pelerin getirdi. Pelerini tutup giymesine yardım ederken saçlarını kaldıran sıcak parmakları Evangeline'in ensesinde bir an oyalandı. Yanlışlıkla değil, bilerek yapılmış bir harekete benziyordu. Doğrusu, Evangeline Apollo'nun yaptığı her şeyi düşünerek ve bilerek yaptığını düşünmeye başlıyordu.

Evangeline'in dairesinden çıkınca Apollo dışarıda bekleyen muhafızlara başıyla bir işaret verdi. İşareti, yalnızca çenesinin belli belirsiz bir hareketinden ibaretti ama bağırarak verilmiş bir emrin gücüne sahipti.

Muhafızlar başlarını eğip geri çekilerek çiftin geçmesini beklediler, ardından arada saygılı bir mesafe bırakarak arkalarından yürüdüler.

Evangeline ve Apollo şatonun ilk birkaç koridorundan konuşmadan geçtiler. Eski duvarlardaki şamdanların sıcak ışığı yollarını iki yandan aydınlatıyordu. Evangeline'in hâlâ sormak istediği pek çok soru vardı ama şu anda hissedebildiği tek şey içinde titreşen sinirleriydi.

Onu konuşmaktan alıkoyan şey belki parlak tunç zırhları içindeki muhafızların varlığıydı. Muhafızlar onları yaklaşık yarım koridor uzaktan takip ediyordu ama Evangeline taş zemine çarpan çizmelerinin sesini duyabiliyordu, onun için konuşacak olursa onların da kendisini duyabileceğini düşünüyordu.

Apollo Evangeline'in elini tuttu.

Evangeline sarsıldı.

Apollo elini hafifçe sıkarak, "Muhafızları düşünmeyi bırakıp bunu düşünmen için" dedi.

Evangeline daha önce hiç genç bir adamla el ele tutuşmamıştı, tutuştuysa da hatırlamıyordu. Dün Apollo elini tutmuştu ama tutmasının sebebi daha çok onu şatoda bir yerden bir yere götürmekti.

Bu... *güzeldi.* Apollo'nun parmaklarının elini hafifçe sıkması, kendi elini adamın elinin içinde küçük ve güvende hissetmesi... Tabii ki bunun konuşamayacak kadar gergin olma sorununa bir yararı olmamıştı. Aksine, şimdi kendini öncekinden de kaygılı hissediyordu. Bütün bunlar o kadar yeniydi ki ne yapması gerektiğinden emin değildi. Apollo bir ahırda ya da babasının fırınında çalışan basit bir oğlan değildi. Bir krallığın hükümdarıydı. İnsanların hayatı onun elindeydi. Ama şu anda elindeki tek şey Evangeline'in eliydi.

Tam Evangeline sonunda ona bir kez daha en başta nasıl tanıştıklarını sormak üzereydi ki şatonun kemerli kapılarından birine çivilenmiş bir ilan gördü.

Evangeline'in kanı damarlarında buz gibi oldu.

Lord Jacks'in suçlarının altında bir portresi vardı... tabii buna portre denebilirse. Resim insandan çok bir gölgeye benziyordu, gözleri iki karanlık çukur, ağzı bir çizgi gibiydi.

Apollo onu biraz daha kendine doğru çekti. "O ilanlara hiç aldırma."

"Lord Jacks gerçekten buna mı benziyor?" Evangeline Apollo'nun Lord Jacks için canavar dediğini biliyordu ama böyle bir şey beklememişti.

"Bu kabaca çizilmiş bir resim. Birazcık daha insana benziyor ama insan denemez." Apollo'nun sözlerinde nefrete benzer bir şey vardı.

Bu tür duygular Evangeline'e büzüşüp ondan uzaklaşma hissi veriyordu. Apollo'nun kin tutmaya hakkı olduğunu düşünüyordu ama bir an içinden kaçmak gelmişti. Ama bu hissin sebebi belki Jacks'in resmi de olabilirdi.

Evangeline'in aklı tekrar tekrar o gördüğü gölge gibi resme gidiyordu, sonunda bir an nerede olduklarını ve nereye gittiklerini unuttu. Birden kendini spiral şeklinde, dar bir taş merdivenden yukarı çıkar buldu.

Merdivenin bir tarafında korkuluk yoktu, yalnızca kulenin dibine kadar inen ürkütücü bir boşluk vardı. Evangeline'in aklı başında olsa çıkmaya asla başlamazdı.

Boynunu uzatıp baktı ama önlerinde daha o kadar çok basamak vardı ki merdivenin tepesi görünmüyordu, üstelik merdiven Apollo'yla ikisinin yan yana yürüyemeyeceği kadar dardı.

Endişeyle, "Bu merdiven nereye çıkıyor?" diye sordu.

Apollo, "Bence sürpriz olsun" dedi. Hemen Evangeline'in arkasındaydı. Evangeline onun ayak seslerini duyabiliyordu. Ama ikisininkilerden başka ayak sesi yoktu. Muhafızlar merdivenin altında kalmış olmalıydılar, Evangeline bir an onların yerinde olabilmeyi istediğini hissetti.

"Nereye gittiğimiz konusunda küçük bir ipucu istesem?" dedi. "Burası beni kapatmak istediğin bir kule mi?"

Apollo'nun ayak sesleri durdu.

Evangeline yanlış bir şey söylediğini hemen anlamıştı.

"Sen tutsak değilsin, Evangeline. Seni bir yere kapatmak aklımdan bile geçmez."

"B-biliyorum. Yalnızca şaka yapıyordum." Evangeline gerçekten şaka yaptığına inanmak istiyordu. Apollo'nun onu peri masallarındaki zalim krallar gibi bir kuleye kapatacağını aslında düşünmüyordu. Yine de kalbi farklı atmaya başlamıştı. *Tehlike. Tehlike. Tehlike,* der gibiydi ama artık dönüp kaçmak için çok geçti.

Sonunda merdivenlerin tepesine vardılar. Son birkaç basamak kalmıştı, Evangeline artık başka bir kapı görebiliyordu. Süssüz, basit, dört köşe bir kapı.

Apollo, "Kapının kilitli olmaması lazım" dedi.

Evangeline kaygıyla kapının mandalını kaldırdı, kapıyı açar açmaz onu karanlık bir gece ve saçlarını yüzüne savuran soğuk bir rüzgâr karşıladı.

İçinden, *Lütfen beni burada bırakma,* diye geçirdi.

Apollo tatlılıkla, "Merak etme, buradayım" dedi.

Apollo onun korkusunu mu hissetmişti yoksa kendisi düşündüğü şeyi sesli mi söylemişti, Evangeline emin olamıyordu. Ama Apollo hemen arkasında durmuş, rüzgârın birazını kesmişti; sırtına sağlam, sıcak bir duvar gibi siper olmuştu.

Gözleri biraz alışınca Evangeline gecenin ilk sandığı kadar karanlık olmadığını fark etti: Altlarındaki pencerelerden gelen ışık kulenin üst kısmını çeviren mazgallı, alçak duvarı aydınlatıyordu. Şatonun ötesinde, Evangeline'in bilmediği takımyıldızların ışığı hariç karanlık bir gece görünüyordu.

Evangeline, "Bana göstermek istediğin şey bu muydu?" diye sordu.

Apollo yumuşak bir sesle, "Hayır" dedi. "Yalnızca birkaç saniye kaldı."

Bir an sonra bir saat kulesinin çanları çalmaya başladı.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Ding.

Çanın her çalışında uzaklarda ışıklar fışkırıyordu. Önce yalnızca birkaç ışık vardı; şurada burada, gökyüzünden yere düşmüş yıldızlar gibi sarı sarı parlayan noktacıklara benziyorlardı. Ama bir süre sonra karanlıktan çok ışık görünmeye başladı. Gökyüzü ve yeryüzü yer değiştirmiş de artık Dünya titrek titrek parlayan yıldızlarla kaplanmış gibi pırıl pırıl bir manzara oluşmuştu.

Evangeline, "Bütün bunlar ne?" diye sordu.

"Bize bir hediye. Buna Ateş Gecesi deriz. Eski bir Kuzey adeti." Apollo'nun sesi eskisinden de yumuşaktı, yaklaştı, sıcak göğsünü

Evangeline'in sırtına daha sıkı yasladı. "Çoğu zaman bir kral savaşa gideceği zaman yapılır. Ülkenin her yanında ateşler yakılır, halk hayır duaları için yakarır. Sağlık, kuvvet, güvenlik dilekleri yollar, sağ salim dönmesini diler. Bu gece bizim için Ateş Gecesi yapılacağını öğrenince senin de görmek isteyeceğini düşündüm. Aşağıda yanan bütün bu ateşler bizim için. Şu anda Muhteşem Kuzey'in her yanındaki tebaamız sağlığımız ve evliliğimiz için iyi dilek duaları eşliğinde ateş yakıyor."

Evangeline, "Peri masalı gibi" diye mırıldandı. Ama daha söylerken sözlerinin yanlış olduğunu hissetmişti.

Peri masalı *gibi* değildi. Bu *gerçek* bir peri masalıydı. *Onun* peri masalıydı.

Buraya nasıl geldiğini, Apollo'yla nasıl tanıştıklarını, nasıl âşık olup evlendiklerini tamamen hatırlasa gerçekten bir şey değişir miydi? Yoksa bambaşka şeyler mi hissederdi? Bütün anıları yerinde duruyor olsa belki Apollo onu yine de huzursuz ederdi.

Rüzgâr etraflarında döner, aşağıda ateşler bir bir yanarken Evangeline yavaşça dönüp prense baktı. *Prensine.*

"Yanlış tarafa bakıyorsun." Apollo yavaşça, muzipçe gülümsedi.

Evangeline'in kalbi giderek daha hızlı atıyordu. Yine aynı şeyi söyler gibiydi. *Tehlike. Tehlike. Tehlike.* Ama Evangeline artık kalbine güvenebileceğinden emin değildi... yahut belki de tehlikeyi seviyordu.

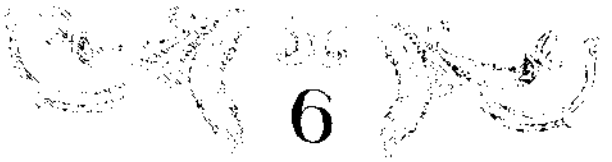
"Belki bu manzarayı tercih ediyorumdur." Elini Apollo'nun çenesine götürdü. Derisi avcuna hafifçe sert geldi. Başını yana doğru eğdi.

Bu işi doğru yaptığından emin değildi; sinirlerinin titreşiminden başka bir şey hissedemiyordu, parmaklarının ucunda yükselip dudaklarını Apollo'nun dudaklarına bastırdı.

Apollo hırıltı gibi kalın bir sesle, "Sonunda" dedi. Sonra Evangeline'in altdudağını dişleri arasına alıp onu öptü.

Uzaklarda havai fişekler patlıyordu. Patlama sesleri arasında Apollo'nun elleri pelerinin altına girip onu kendisine doğru çekti.

Ya döne döne kulenin kenarına doğru gidiyorlardı ya da Evangeline'in başı dönüyordu, emin olamıyordu. Ama rüzgârın sırtına çarptığını hissedebiliyordu ve düşmesine engel olan tek şeyin prensin kolları olduğunu biliyordu.

6
Evangeline

Dünya bir gecede değişmişti, tek sebebi de Apollo'yu öpüşü her aklına geldiğinde Evangeline'in içinde bir kıpırdanma olması değildi.

O uyurken mevsim dönmüş, kış bitmiş, bahar gelmiş gibiydi. Penceresinden bakınca beyaz bir battaniyeyle kaplı bir manzara yerine hevesle yeşermiş ağaçlar, neşeli çalılık ve yosunlar, parıldayan taşlar gördü. Hafif hafif çiseleyen, pırıl pırıl bir yağmur her şeyi incecik bir sis tabakası gibi örtüyordu.

O sabah yağmur yağarken yine bir doktor gelip hatırladığı bir şey olup olmadığım sordu, hayır cevabını aldı. Ondan sonra yine terziler geldiler ama fazla uzun kalmadılar.

Anlaşılan Evangeline'in takviminde başka bir iş vardı ama kendisinin bundan ancak yeni bir ziyaretçi dairesine gelince haberi oldu.

"Merhaba, Majesteleri, ben Madam Voss. Sizinle tanışmak büyük bir zevk." Kadın eğilerek kusursuz bir reverans yaptı, zümrüt yeşili eteği taş zemine sürtündü. Madam Voss'un saçları şahane bir gümüş rengiydi ve uzun yüzündeki derin gülümseme çizgileri Evangeline'e hemen bir sıcaklık hissi vermişti.

"Ben sizin kraliyetle ilgili her konuda hocanız olacağım. Ama önce *sizinle* ilgili konulardan başlayalım." Madam Voss Evange-

line'in kucağına mavi kapaklı, çok güzel bir kitap koydu. Kitabın sayfaları ve süslü başlığı pırıl pırıl yaldızlıydı.

Evangeline kitabın adını sesli sesli okudu. *"Gelmiş Geçmiş En Güzel Aşk Hikâyesi: Evangeline Fox ile Kupa Prensi'nin Gerçek ve Kısaltılmamış Hikâyesi."*

Madam Voss irkilerek içini çekti. "A, üstüme iyilik sağlık!" Sonra Evangeline'in kucağında duran cilde eliyle vurmaya başladı, sonunda başlık değişti: *"Gelmiş Geçmiş En Güzel Aşk Hikâyesi: Evangeline Fox ile Prens Apollo Titus Acadian'ın Gerçek ve Kısaltılmamış Hikâyesi."*

"Sizden özür dilerim, Majesteleri. Bu kitap yeni basıldı. Çok yeni olduğu için hikâye lanetinden azade olabileceğini sanmıştım." Kitaba azarlar gibi baktı. "Umarım başlıktan başka hiçbir yerinde kaypaklık yoktur."

Evangeline, "Lütfen üzülmeyin" dedi.

O âna kadar Evangeline Kuzey'in hikâye lanetini pek düşünmemişti ama küçükken annesi ona bundan çok söz etmişti. Muhteşem Kuzey'de bütün peri masalları lanetliydi. Bazıları yazılamıyor, bazıları Kuzey'den çıkamıyor, birçoğu da her okunuş ya da anlatılışta değişiyor, her seferinde gerçeğinden biraz daha uzaklaşıyordu. Bütün Kuzey öykülerinin başta gerçek birer tarihsel olay olduğu, Kuzey'in hikâye lanetiyle bozula bozula sonunda geriye gerçek olaydan çok az şey kaldığı söylenirdi.

Evangeline, "Benim geldiğim yerde kitaplar raflarda öylece uslu uslu oturur" dedi. "Bence bu şahane bir şey."

Kitabın kapağına biraz daha baktı. İlk kez bir kitapta yazılı sözcüklerin gözünün önünde değiştiğini görüyordu. Madam Voss bunu bir sorun gibi görüyordu ama Evangeline'e büyülü bir şey gibi geliyordu. Çünkü *gerçekten* de büyülü bir şeydi.

Ama başlıkta ilk yazan adın Kupa Prensi olması da ilginçti.

Evangeline'in memleketi Meridyen İmparatorluğu'nda Kupa Prensi bir efsane, fal bakılan kâğıt destelerinde bir karakterdi; kanlı canlı, gerçek bir insan değildi. Acaba burada Kupa Prensi, Prens Apollo'nun takma adlarından biri olabilir miydi?

Aklından bu düşünce geçince huzursuz olup irkildi, acaba kocası hakkında bilmediği başka neler vardı? Kendine bunun önemli olmadığını söyledi. O ve Apollo'nun yeni anıları olacaktı. Dün geceki gibi.

Evangeline Madam Voss'un kitabını açarken içine düşen garip huzursuzluktan kurtulamıyordu.

Ön ve arka sayfalarda Evangeline ve Apollo'nun göz kamaştırıcı renkli resimleri vardı; arka planda havai fişekler patlarken birbirlerinin gözünün içine bakıyorlardı. Apollo şık bir kraliyet giysisiyle çizilmişti, sırtında bir pelerin, başında iri yakutlar ve başka taşlarla süslü büyük bir altın taç vardı.

Bir an Evangeline resimde üçüncü birini daha görür gibi oldu, sanki sayfanın kenarından bakan bir adam daha vardı. Ama kitabın adı gibi bu görüntü de bir an görünüp silinmişti.

İkinci sayfada yine resimler vardı ama hiçbir şey hareket etmiyordu. Sayfanın üst kısmını süsleyen resimde güneş, ay ve yıldızlarla dolu bir gökyüzü görünüyordu, altında da şunlar yazılıydı:

Bir zamanlar, peri masallarına inanan bir kız, asla sevmeyeceğine ant içmiş bir prensin kalbini çalmıştı.

Evangeline, "Doğru mu bu?" diye sordu. "Prens Apollo hiç sevmeyeceğine ant mı içmişti?"

Madam Voss, "A, evet!" dedi. "Bazıları bunun yalnızca bir şaka olduğunu düşünüyordu ama ben öyle olduğunu sanmıyordum.

Doğrusu biraz endişe vericiydi. Kuzey'de Bitmeyen Gece diye bir geleneğimiz vardır, müthiş bir balo."

Evangeline Bitmeyen Gece'yle ilgili bir şeyler biliyordu ama bir şey demedi. Apollo'yla ilk tanışmaları konusunda hâlâ hiçbir şey bilmiyordu, dün gece de ona bir daha soramamıştı.

Madam Voss, "Apollo balo başlayınca hiç bitmeyeceğini, çünkü bir eş bulmaya hiç niyeti olmadığını söylemişti" diye devam etti. "Sonra sizinle tanıştı. Hatırlamamanız çok yazık. Gerçekten ilk görüşte aşktı. Ben tabii ki orada değildim. Çok özel bir davetti, siz de bir kemerle korunan özel bir bölümde tanıştınız."

Madam Voss *kemer* sözünü diğer sözlerden farklı bir şekilde, sanki Evangeline'in düşündüğü gibi değil de büyülü bir şeymiş gibi söylemişti.

Evangeline, sorar gibi, "Anladığım kadarıyla kemerlerin özel bir tarafı var" dedi.

Madam Voss, "A, evet" diye karşılık verdi. "Kemerleri ilk kral ve kraliçemiz olan Valorlar Kuzey'de istedikleri her yere gidebilmek için yapmış. Ama kemerler bir şeyleri saklamaya da birebirdir. Prensin şahane bir anka ağacını saklayan bir kemeri var. Muhakkak size bir gün göstermesini istemelisiniz. A, bir dakika." Bakışlarını kitaba çevirdi. "Eminim burada bir resmi vardır."

Öğretmen sayfayı çevirince gerçekten karşılarına Apollo'nun bir resmi çıktı, prens Evangeline'in hayatında gördüğü en görkemli ağacın bir dalına uzanmıştı. Ağacın her bir yaprağı ışıltılar saçıyor gibiydi. Yarısı birbiriyle uyum içinde sıcacık sonbahar renklerindeydi; kızıllar, sarılar, kahveler vardı ama diğer yarısı gerçek altın gibi görünüyordu. Bir ejderha hazinesindeki altınlar gibi pırıl pırıl parlıyorlardı.

Madam Voss, "İşte bu anka ağacı" dedi. "Yetişip çiçek açmaya başladıktan sonra yaprakların yavaş yavaş gerçek altına dönüşmesi bin yıldan fazla sürer. Ancak bütün yapraklar dönüşmeden bir tek yaprak bile koparılacak olursa bütün ağaç tutuşup yanar. *Puf!*" Madam Voss eliyle gösterişli bir hareket yaptıktan sonra Evangeline'e uyarır gibi baktı.

Evangeline, "Merak etmeyin, bir yaprak koparmak aklımdan bile geçmez" dedi.

Ama Madam Voss sayfayı çoktan çevirmişti bile.

Bu sayfada da yine Apollo vardı ama bu kez beyaz bir ata binmişti ve üstünde daha sade ve sağlam giysiler vardı. Kahverengi bir binici pantolonu, yakası açık bir gömlek ve kürklü bir ceket giymişti; sırtında çapraz bağlanmış deri kayışlarla tutturulmuş altın bir yay ve bir sadak vardı.

Madam Voss, "Bu size evlenme teklif ettiği gün" dedi. "Bitmeyen Gece'nin ilk gecesiydi, prens çok sevilen bir masaldan bir kişi kıyafetindeydi; Okçu ile Tilki masalından Okçu."

Evangeline, "O hikâyeyi biliyorum" dedi. "En sevdiğim masal..."

Ya da eskiden öyleydi. Şimdi bu sözleri söylerken hiç doğru gelmemişti.

Madam Voss, "Harika" diye karşılık verdi. "O zaman belki gözünüzün önüne getirebilirsiniz. Prens Apollo beyaz atının üstünde baloya girerken çok yakışıklıydı. Tıpkı Okçu gibi giyinmişti..."

Evangeline birden başka bir şey duyamaz oldu. Göğsü sıkışıyordu. *Kalbi* ağrıyordu, kalbinin her atışı içine bir ok gibi saplanıyordu... bu düşünce de nedense onu üzüyordu. En sevdiği masalı hatırlamanın neden içinde bu kadar acıya neden olduğunu hatırlamak için çabaladı. Ama bulabildiği tek şey...

hiçbir şey oldu...

hiçbir şey...

hiçbir şey...

Hatırlamak için çabaladıkça kalbi daha çok ağrıyordu. Tıpkı iki gün önce Apollo'nun, kendisini, onu tanımadığı, çok eski bir odada, yerde kıvrılmış halde bulduğu zamanki gibi bir duyguydu. Ama bu sefer ağlamak istemiyordu. Bu acı içinde yakıcı bir öfke uyandırıyordu, sanki kalbinin içinde bir çığlık vardı, çıkmasına izin vermezse onu parçalayacaktı.

Bir kez daha aklına aynı şey geldi: *Birine* söylemesi gereken *bir şey* vardı. Ama bu kez bu düşünde eskisinden daha bile acı vericiydi.

Madam Voss'un gözleri iri iri açıldı. "Majesteleri, iyi misiniz?"

Hayır! Evangeline *Hayır!* diye bağırmak istiyordu. *Unuttuğum bir şey var, hatırlamam gereken bir şey var.*

Dün gece kendini anılarından vazgeçebileceğine inandırmıştı. Ama şimdi kendini kandırdığını görebiliyordu. Apollo onu anılarını geri almanın yalnızca acı vereceği konusunda uyarmıştı ama bazı şeyler acı çekmeye değerdi, Evangeline bunun da o şeylerden biri olduğuna inanıyordu.

Hatırlamak *zorundaydı.*

Sonunda, "Üzgünüm, Madam Voss" diyebildi. "Biraz başım ağrıyor. Bu dersi erteleyebilir miyiz?"

"Tabii, Majesteleri. Yarın gelirim. Size masalın sonunu da o zaman anlatırım. Sonra da eğer isterseniz kraliyet görgü ve protokol kuralları konusunda ilk dersimizi yaparız."

Madam Voss Evangeline'e reverans yaparak çıkıp kapıyı sessizce kapattı.

Öğretmeni gider gitmez Evangeline yine kitabı okumaya koyuldu. Acaba okudukça başka duygular ya da anılar canlanacak mıydı? Ama kitaptaki öykü, onunla Apollo'nun aşk hikâyesi, daha çok heyecansız bir peri masalına, içinde hiçbir kötü kişinin olmadığı bir masala benziyordu.

Evangeline ilk görüşte aşk öykülerine her zaman bayılırdı ama kitapta o kadar sık ilk görüşte aşk sözü geçiyordu ki neredeyse kitabın sonunda bir reklam göreceğini düşünmeye başlamıştı: İlk Görüşte Aşk Parfümleri: *Mutlu Sonu Aramaktan Bıktınız mı? Artık Aramayın, Hemen Sıkın!*

Tabii ki kitap öyle bitmiyordu. Ama başka hiçbir anıyı da canlandırmamıştı. İçinde en ufak bir hatırlama kıpırtısı bile uyandırmamıştı.

Evangeline sonunda kitabı bırakıp ateşin önünde volta atmaya başladı. Beynini zorlayarak annesinin ona bellek kaybıyla ilgili bir hikâye anlatıp anlatmadığını hatırlamaya çalıştı, belki çare bulmasına yardım edecek bir hikâye çıkabilirdi. Aklına hiç hikâye gelmedi ama geçen gün ona küçük kırmızı bir kartvizit veren yabancı

geldi. Adam, *Eğer konuşmak isteyecek olursanız, belki birkaç soruma da cevap vermeyi düşünürseniz, ben de size bilmek istediğiniz birkaç şeyi anlatabilirim,* demişti.

Evangeline kırmızı kartı aramaya başladı. Dairesinde hiçbir yerde yok gibiydi. Neyse ki adamın akılda kalan cinsten bir adı vardı.

Tam o sırada Evangeline gibi Meridyen İmparatorluğu'ndan gelen hizmetçi kız Martine elinde bir tepsiyle içeri girdi. Tepside sıcak çay ve taze ahududulu kurabiyeler vardı.

Evangeline, "Martine" dedi, "hiç Bay Kristof Knightlinger'ı duymuş muydun?"

"Tabii!" Martine'in kalp şeklindeki yüzü aydınlandı. "Köşesini hiç sektirmeden her gün okurum."

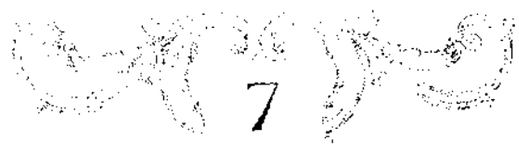
"Köşesini mi?"

"*Günlük Havadis*'te yazıyor."

"Şu dedikodu gazetesi mi?" Evangeline gazeteyi daha o sabah okumuştu. Abartılı manşetlerden birkaçı hâlâ aklındaydı: *Lord Jacks Nerede, Şimdi Ne Suç İşleyecek? Veliaht Olduğunu İddia Eden Sahtekâr Hâlâ Yakalanamadı! Kahramanlar Birliği Ne Kadar Kahraman?*

Evangeline'in anladığı kadarıyla Bay Knightlinger gazetesini kişisel görüşleriyle süslüyordu. Lord Jacks'le ilgili yazısı önceki gün yazdığından pek farklı değildi ama Evangeline hikâyeleriyle oyalanmıştı. Özellikle tahtı sahiplenmeye çalışan sahtekârla ilgili yorumları bayağı eğlenceliydi. Çizdiği portre Evangeline'e heyecanlı bir köpek yavrusunu düşündürmüştü; sanki bu sahtekâr yalnızca parlak ve güzel olduğu ve oynaması eğlenceli olacağı için bir taht çalmıştı. Sonra Bay Knightlinger tutup bu sahtekârın bir vampir olabileceğini iddia etmişti!

Bütün bunlar Evangeline'in Bay Kristof Knightlinger'ın çok güvenilir bir bilgi kaynağı olduğundan şüphe etmesine yol açıyordu. Ama gazeteci ne derse desin Madam Voss'un getirdiği "ilk görüşte aşk" kitabından biraz daha renkli olabileceğini düşünüyordu, belki Bay Knightlinger sonunda bir şey hatırlamasına yardımcı olabilirdi.

7
Evangeline

Evangeline bir planı olmasından memnundu. Planı biraz zayıftı, hatta plandan çok bir gezi sayılırdı. Evangeline Bay Knightlinger'ı ziyarete gitmesinin bütün bir gününü alacağından bile emin değildi. Yine de mümkün olduğu kadar erkenden yola çıkmak istiyordu.

Önceki gün öğretmen gittiğinde neredeyse ikindi olmuştu. Evangeline önce bir heyecan patlaması yaşamış, sonra kısa bir şekerleme yapmak için uzanmış ama ancak ertesi sabah uyanmıştı.

Evangeline Bay Knightlinger'ın küçük kırmızı kartvizitini hâlâ bulamamıştı ama Martine ona *Günlük Havadis* binasının Çan Kuleleri'nde olduğunu söylemişti, muhafızlar Evangeline'i oraya rahatça götürebilirdi.

"Çan Kuleleri'ne bayılacaksınız! Her çeşit şahane dükkân var, ejderha alevinde pişmiş elma var! Küçük ejderhalara da *bayılacaksınız!*" Martine, Evangeline'in elbisesine uygun bir çift eldiven ararken heyecanla konuşup duruyordu.

Evangeline omuzları açık, menekşe rengi bir günlük elbise seçmişti, elbisenin vücuda oturan korsajı sedef parıltılı incilerle ve sırmayla işlenmiş çiçeklerle kaplıydı; kabarık eteğinin üst kısmı da aynı inci ve çiçeklerle süslüydü.

"İşte buldum, Majesteleri." Martine Evangeline'e pembe bir pelerin ve incecik menekşe rengi kumaştan bir çift uzun eldiven uzattı. Eldivenler soğuktan pek koruyacak gibi değildi ama çok güzeldiler. Evangeline de güzel şeyler giydiğinde kendini hep biraz daha mutlu hissederdi.

Cilalı tunç zırhlar içinde, düzgün bıyıklı dört muhafız, omuzlarından inen koyu kırmızı pelerinleriyle kapının önünde bekliyordu.

Evangeline neşeli bir sesle, "Merhaba, ben Evangeline" dedikten sonra muhafızların adlarını sordu.

"Ben Yeats."

"Brixley."

"Quillborne."

"Rookwood."

"Sizlerle tanıştığıma çok memnun oldum. Bugün Çan Kuleleri'ne gitmeyi düşünüyorum. Acaba biriniz bir araç ayarlayabilir mi?"

Bir anlık bir sessizlik oldu, muhafızların üçü adının Yeats olduğunu söyleyen muhafıza döndüler. Yeats saçları kazınmış kafası ve gösterişli siyah bıyığıyla aralarında en yaşlısı gibi görünüyordu.

"Çan Kuleleri'ne gitmek bence iyi bir fikir değil, Majesteleri. Onun yerine size Wolf Şatosu'nu gezdirsek nasıl olur?"

"Neden iyi bir fikir değil dediniz? Hizmetçim orada dükkânlar var dedi."

"Doğrudur ama Prens Apollo bizden sizin kaleden ayrılmamanıza dikkat etmemizi istedi. Kendi güvenliğiniz için."

Evangeline, "Yani dört beyefendi olarak kaleden çıkarsam benim güvenliğimi sağlayamayacağınızı mı söylüyorsunuz?" diyerek adamları utanmazca iğneledi.

Genç muhafızlar tam onun umduğu şekilde tepki gösterdiler.

Göğüslerini kabartıp ona haksız olduğunu göstermeye hazırlandılar.

Ama onlar bir şey diyemeden Yeats cevap verdi. "Biz Prens Apollo'nun dediklerine bağlıyız. Şu anda hiç kimsenin ya da hiç-

bir şeyin size zarar veremeyeceğinden emin olmak için sizin burada, kale içinde kalmanızı istiyor."

Muhafız çok ciddi görünmese Evangeline bu söze gülerdi. Adamı duyan, Kuzey'de her şeyin onu öldürmek için hazır beklediğini zannederdi. "Wolf Şatosu'nda nerelere gitmeme izin var acaba?"

"Nereye isterseniz. Kale sınırları dışına çıkmadığınız sürece."

"Prens Apollo şu anda Wolf Şatosu'nda mı?"

"Evet, Majesteleri."

"Çok güzel. Lütfen beni ona götürün." Evangeline sakince konuşuyordu, bunun yalnızca bir yanlış anlamadan ibaret olduğunu umut ediyordu. İki gece önce Apollo ona tutsak olmadığını ve onu asla bir yere kapatmayacağını söylemişti. Hatta Evangeline böyle bir şey söyleyince çok gücenmiş gibi görünmüştü. Belli ki bu muhafızlar yanlış anlamışlardı.

Yeats ifadesiz bir sesle, "Üzgünüm" dedi, "ama prens şu anda meşgul."

Evangeline, "Neyle?" diye sordu.

Yeats'in bıyığı cam sıkılmış gibi seğirdi. "Onu söylemek bize düşmez" diye homurdandı. "Sizi bahçelerden birine götürsek nasıl olur?"

Evangeline sonunda yüzündeki gülümsemenin silinmesine izin verdi. Şu âna kadar kibar ve nazik olmaya çalışmıştı ama belli ki bu adamların ona hiç saygısı yoktu.

Anılarını kaybetmesinden önce olsa belki sorun çıkarmazdı. Belki memnun edilmesi kolay bir prenses gibi görünmek için kalede dolaşıp bahçeleri gezmekle yetinmeye razı olurdu. Ama şu anda ne prenses olmak, ne memnun edilmek, ne de kolay olmak umurunda değildi. *Hatırlamak* zorundaydı. Bu da herkesin geçmişi unutmasının daha iyi olduğunu düşündüğü bir kalenin içinde olacak bir şeye benzemiyordu.

"Kocam size beni görmek istemediğini mi söyledi?"

"Hayır. Ama..."

Evangeline adamın sözünü keserek, "Bay Yeats" dedi, "kocamı görmek istiyorum. Eğer bana hayır derseniz ya da bir başka bahçe

gezdirmeyi önerecek olursanız ya kocamı çiçeklerle bir tuttuğunuzu ya da kendinizi bana emir verebilecek konumda sandığınızı düşünmem gerekecek. Öyle mi acaba, Bay Yeats?"

Muhafız dişlerini sıktı.

Evangeline soluğunu tuttu.

Sonunda Yeats, "Hayır, Majesteleri" diye karşılık verdi.

Evangeline ne kadar rahatladığını göstermemeye çalışarak diğer muhafızlara döndü. "Ya sizler?"

Hepsi çabucak, "Hayır, Majesteleri" diye mırıldandılar.

"Mükemmel! Şimdi Apollo'ya gidelim."

Muhafızlar yerlerinden kıpırdamadılar. Yeats, "Sizin kendisini aramanıza engel olmayız ama sizi ona biz götüremeyiz" dedi.

Evangeline hiçbir zaman küfreden biri olmamıştı ama şu anda içinden küfretmek geliyordu.

"Sizi prense ben götürürüm." Seslenen, birkaç metre ötede duran bir muhafızdı.

Evangeline bu yeni genç adama yan yan baktı.

Adamın üstünde diğerleriyle aynı muhafız üniforması vardı ama zırhı daha çizikti, sanki gerçekten bir çarpışma yaşamıştı. Yüzünde de birkaç yara izi vardı. "Adım Havelock, Majesteleri."

Bir an durup bekledi.

Evangeline hemen adamın onu hatırlamasını beklediğini hissetti ama belleğinde en ufak bir tanıma kıpırtısı olmayınca canı daha da çok sıkıldı.

Havelock, "Önemli değil" dedi. Sonra başıyla Evangeline'in koluna attığı pelerini işaret etti. "Buna ihtiyacınız olmayacak. Prens kabul salonunda. O salonun ocağı, duvarlardan birini boydan boya kaplıyor. Orada kimsenin pelerin giymesi gerekmez."

*

Havelock yalan söylememişti.

Kabul salonu, çocukların bayram arifesi gece ateşin önünde toplanıp dedeleriyle büyükannelerinin masallarını dinleyeceği

gibi bir yere benziyordu. Duvardan duvara uzanan pencerenin dışında yağmur yağıyordu.

Evangeline içeri girince koyu yeşil çam ağaçlarının üstüne kat kat gümüş rengi perdeler misali yağan, camlara sertçe çarpan yağmuru seyretti. Ocakta koca bir ateş yanıyor, kütükler çatırtılarla yarılırken şelale gibi fışkıran kıvılcımlardan içeriye yeni bir sıcaklık dalgası daha yayılıyordu.

Evangeline'in omuzları açık olduğu halde birden ısınıvermişti.

Apollo yanında tanımadığı biriyle birlikte ocağın öbür ucuna yakın duruyordu. Yabancı da prens kadar uzun boyluydu ama taktığı koyu renk bir başlık ve sırtındaki uzun, ağır pelerin her tarafını örtüyordu.

Evangeline, Havelock'un *Orada kimsenin pelerin giymesi gerekmez*, sözlerini hatırlayınca yine bir huzursuzluk hissetti. Muhafızın sözleri kafasmda yankılanarak odanın ortasına doğru ilerledi. "Umarım bir şeyi bölmüyorumdur."

Apollo onu görür görmez gözleri parladı. "Hayır, tam zamanında geldin, sevgilim."

Başlıklı yabancı ateşe bakmaya devam ediyordu.

Evangeline yabancının başlığının altından yüzünü görmeye çalışmanın büyük ihtimalle bazı kurallara aykırı olduğunu biliyordu, yine de kendini tutamayıp dikkatle baktı. Ama bakmasının pek yararı olmadı. Pelerinli yabancının erkek olduğunu anlamıştı ama başka pek bir şey görememişti. Adamın yüzünün yarısını kaba bir sakal gizliyordu, üst yarısını da siyah bir maskeyle kapatmıştı, onun için Evangeline'in bakışları hafifçe kısılmış bir çift göz dışında hiçbir şey seçemedi.

Apollo eliyle adamı işaret etti. "Evangeline, seni Yeşilormanlı Garrick'le tanıştırayım, kendisi Kahramanlar Birliği'nin başı olur."

"Sizinle tanışmak büyük bir zevk, Majesteleri." Garrick'in kısık ve kalın sesi Evangeline'in içindeki giderek artan endişe hissini körükledi.

Yeşilormanlı Garrick'in adını hiç duymamıştı ama dün sabah Kahramanlar Birliği hakkında bir haber okumuştu.

Dedikodu gazetesinde yazanları hatırlamaya çalıştı. Galiba yazı Apollo'nun öldüğü sanılırken tahta çıkan sahte veliaht hakkında bir şeyle başlıyordu. Anlaşılan sahtekâr krallığa hükmetmekten çok, parti vermeyi ve flört etmeyi düşündüğü için bir grup silahşör Kuzey'in bazı bölgelerinde düzeni sağlamayı kendilerine görev edinmişti. Kendilerine Kahramanlar Birliği adını vermişlerdi. Ne var ki Bay Knightlinger'a bakılırsa bu silahşörlerin birer kahraman mı yoksa bir dizi talihsiz olaydan çıkar sağlamaya çalışan birer paralı asker mi olduğu tartışma konusuydu.

Apollo, "Garrick, Lord Jacks'i yakalama çabasını Valorfell'in dışına taşıyacak bir sefer düzenliyor" dedi.

Kahraman parmaklarını kütürdeterek Evangeline'e kan donduran bir bakışla gülümsedi. "Ben ve adamlarım çok iyi avcıyızdır. Lord Jacks iki haftaya kalmadan ölmüş olur. Eğer siz de bize yardımcı olursanız muhtemelen o kadar bile sürmez."

Evangeline, "Ben size nasıl yardımcı olabilirim ki?" diye sordu. Bir an gözünün önüne onu bir ağaca bağlayıp yem olarak kullanacakları gelmişti.

Apollo Evangeline'in elini tutarak, "Endişelenme, sevgilim" dedi. "Canın çok az yanacak, yalnızca bir saniye."

"Canım mı yanacak?" Evangeline elini çekti, elbisesinin uzun eteğine takılıp sendeledi.

"Korkacak bir şey yok, Evangeline."

Garrick, "Tabii kan görmekten hoşlanmıyorsanız o başka" diye mırıldandı.

Apollo adama öfkeyle baktı. "İşi kolaylaştırmıyorsun."

Garrick kabalığı apaçık belli olan bir sesle, "Kabalık etmek istemem ama siz de kolaylaştırmıyorsunuz, Ekselansları" dedi. "Eğer ona bu kadar nazlı biriymiş gibi yaklaşırsanız bu iş sonsuza kadar bitmez. Şu lanet işareti anlatın gitsin."

Evangeline, "Ne işareti?" diye sordu.

Apollo'nun dudakları sıkılıp bir çizgiye dönüştü. Sonra gözleri Evangeline'in bileğine gitti.

Evangeline'in onun bakışını takip etmesi bile gerekmiyordu.

Apollo onun ince eldivenine baktığı anda bileğindeki kırık kalp şeklindeki yara izi yanmaya başlamıştı. Kalbi de hızla çarpmaya başladı.

O anda aklıma dün yara izini gördükten sonra gizlice odadan çıkan terzi geldi. İçine şimdi kadının nereye gittiğini anlamış gibi korkunç bir his doğdu. Kadın Apollo'yu görmeye gitmişti.

"O yara izini bileğine Lord Jacks yaptı. Bu onun işareti. Ona bir borcun olduğunu gösteriyor."

Evangeline, "Ne tür bir borç?" diye sordu.

Apollo, "Ne borcun olduğunu bilmiyorum" dedi. "Yapabileceğimiz tek şey onun gelip borcunu tahsil etmesine engel olmaya çalışmak." Kaşları çatılmış, normalde buğday tenli olan yüzü kararmıştı.

"Nasıl?"

"O seni bulmadan bizim onu bulmamız gerek. Sende bıraktığı bu işaret seni ona bağlıyor, böylece Jacks nerede olsan senin yerini bulabiliyor."

Garrick, "Ama aynı şekilde bizim de *onu* bulmamızı sağlayabilir" diye ekledi. "Onun sizi bulmasını sağlayan bağlantı sayesinde biz de onu bulabiliriz. Ama bunun için kanınıza ihtiyacımız var."

Garrick'in bir an dişleri göründü, odanın içinde bir yerden sert ve sinir bozucu, yüksek bir gaklama sesi geldi. *Kana susamış* hissi veren bir andı.

Evangeline Jacks'e borcu olması fikrinden hoşlanmamıştı ama bu yabancıya kanını vermek de istemiyordu. Hatta o anda odadan kaçmak ve bacakları kesilene kadar da durmamak istiyordu. Ama Yeşilormanlı Garrick onda, kaçan her şeyi kovalayacak bir adam izlenimi uyandırmıştı.

"Bunu düşünebilir miyim?" diye sordu. "Tabii ki Lord Jacks'i bulmanızı istiyorum ama bu kan konusu beni oldukça rahatsız etti."

"Peki o zaman." Garrick dövmeli parmaklarını iki kere şıklattı. "Argos, gitme zamanı."

Kuzguna benzeyen bir kuş tavandaki kirişlerden birinden aşa-

ğı doğru pike yaptı, mavi-siyah kanatlarıyla zarif bir yay çizerek Garrick'e doğru uçtu. Evangeline kuşun tüylerinden birinin yüzüne dokunduğunu hissetti, sonra...

"Ah!" diye bağırdı: Kuş omzunu gagalamıştı. İki delikten iki parlak pınar gibi kan akmaya başladı. Evangeline kanı eliyle durdurmaya çalıştı ama Garrick daha hızlı hareket etmişti. Neredeyse kuşu kadar hızlı bir hamleyle yaranın üstüne bastırdığı bir bezle kanı aldı.

"Üzgünüm, Majeste ama gerçekten düşünmeniz için zaman yok, o işi biz yaptık" diyerek kanlı bezi alıp, omzunda kuzgunuyla ıslık çala çala kapıya doğru yürüdü.

Evangeline öfkeden köpürüyordu, omzu kanamaya devam ediyordu. Kime daha çok kızdığını bilmiyordu: Evcil kuşunu üstüne saldırtan paralı askere mi yoksa kocasına mı?

İki gece önce, o kulede, Apollo ne kadar tatlıydı. Düşünceli, sevgi doluydu. Ama bugün, az önce Garrick'le yaşananları ve Apollo'nun muhafızlara verdiği talimatları düşününce prens bambaşka biri gibi geliyordu. Evangeline onu gerçek yüzünün hangisi olduğunu bilecek kadar iyi tanımıyordu. Buraya gelirken muhafızların davranışlarının yalnızca bir yanlış anlama olduğundan emindi ama artık o kadar emin olamıyordu.

"Garrick'in bunu yapacağından haberin var mıydı? İzin versem de vermesem de kanımı alacağını biliyor muydun?"

Apollo dişlerini sıktı. "Jacks'in nasıl bir tehdit olduğunu anladığını sanmıyorum."

"Haklısın. Sürekli kötü tarafın Jacks olduğunu söyleyip duruyorsun. Ama az önce bir adamın başka bir adamı yakalayıp öldürmek için kuşunu üstüme saldırtmasına izin verdin. Muhafızlarıma da... bu arada, muhafızlarımın pek kibar olmadığını da söyleyeyim... benim kaleden çıkmama izin vermemelerini söylemişsin, oysa beni asla hapsetmeyeceğine söz vermiştin. Yani, evet, Lord Jacks'in nasıl bir tehdit olduğunu bilmiyorum ama giderek seni bir tehdit gibi görmeye başlıyorum."

Apollo'nun gözlerinde bir öfke parıltısı çaktı. "Sence bunları ben mi istiyorum?"

"Bence sen bir prenssin ve ne istersen onu yaparsın."

"Yanılıyorsun, Evangeline." Apollo konuşurken sesi titriyordu. "Bunların hiçbirini istemiyorum ama seni bir tek Jacks'ten korumaya çalışmıyorum. Bu kalede, meclisimde, sana güvenmemem gerektiğini düşünen kişiler var. Senin beni öldürmek için Jacks'le işbirliği yaptığını düşünüyorlar. Bu insanlar benim doğru düşünemediğime ve senin hâlâ onunla işbirliği yaptığına karar verirlerse o zaman seni ben bile kurtaramam."

Evangeline, "Ama Jacks bütün anılarımı almış" diye itiraz etti. "Nasıl olur da hâlâ onunla işbirliği yaptığımı düşünebilirler?"

Apollo'nun korku dolu bakışları tekrar Evangeline'in bileğine, kırık kalp işaretinin olduğu yere gitti. "Şimdi düşündükleri şey, anılarını ona ihanet edememen için sildiği."

Evangeline, "Sen de böyle mi düşünüyorsun?" diye sordu.

Apollo uzun bir an yalnızca Evangeline'in yüzüne baktı. Bakışlarında artık korku ya da kızgınlık yoktu ama bunlar, Evangeline'in son birkaç günde alıştığı sıcak, aşk dolu bakışlar da değildi. Soğuk, mesafeli bir bakıştı, Evangeline bir an içinin korkuyla titrediğini hissetti. Muhteşem Kuzey'de Apollo'dan başka kimsesi yoktu. O da olmasa hiç kimsesi, hiçbir şeyi, gidecek hiçbir yeri kalmayacaktı.

Sonunda, "Ben Jacks'le işbirliği yapmıyorum" dedi. "Hiçbir şey hatırlamıyor olabilirim ama öyle biri olmadığımı biliyorum. Onunla buluşmak ya da sana veya bu kaledeki başka herhangi birine ihanet etmek gibi bir niyetim de yok. Ama eğer bana tutsak ya da rehine gibi davranırsan ya da bir daha birinin bana kuşunu saldırtmasına izin verirsen uslu durmam. Ama bunun sebebi sadakatsiz olmam değil."

Apollo derin bir soluk aldı, gözlerindeki soğukluk geçti. "Biliyorum, Evangeline. Ben sana inanıyorum. Ama önemli olan bir tek benim ne düşündüğüm değil." Uzanıp parmağıyla Evangeline'in çenesini okşadı. Gözlerini aşağı doğru çevirince Evangeline prensin onu öpeceğini anladı. Bu tartışmayı dudaklarını dudaklarına bastırarak bitirecekti, Evangeline de bir yanıyla bunu istiyordu.

Onu kaybetmeyi göze alamazdı. Bu yeni gerçeklikte ondan başka kimsesi yoktu.

Ama ondan başka kimsesi olmaması, bütün gücü ona bırakması gerektiği anlamına gelmiyordu. "Sana hâlâ kızgınım."

Apollo yavaşça elini Evangeline'in çenesinden saçlarına götürdü. "Sence beni affedebilir misin? Kan meselesi için özür dilerim, muhafızlar için de özür dilerim. Sana yeni muhafızlar vereceğim. Ama bana güvenmeni ve dikkatli olmanı istiyorum."

Evangeline çenesini meydan okur gibi kaldırdı. "Yani Wolf Şatosu'nda kalmanı istiyorum mu demek istiyorsun?"

"Yalnızca Lord Jacks bulunana kadar."

"Ama..."

Evangeline sözünü bitiremeden kabul salonunun kapısı açıldı, Evangeline'i oraya getiren muhafız girip, "Lord Slaughterwood sizi görmeye gelmiş" dedi. "Lord Jacks hakkında bilgi getirmiş."

8
Apollo

Havelock'un zamanlaması harika olmuştu ama Jacks'le ilgili bilgi lafını hiç etmese Apollo daha çok memnun olurdu. Evangeline gelen habere tepkisini hemen belli etmişti. Yüzünden her şey her zaman kolayca anlaşılıyordu. Apollo son birkaç dakikada öncesinde huzursuzluğunu, sonra korkusunu, sonra öfkesini görmüştü, şimdi de altdudağını ısırmasından merakını görebiliyordu. Evangeline bir pervane gibiydi, Jacks de hâlâ onu çeken alevdi.

"Havelock, Lord Slaughterwood'u çalışma odama götür. Ben de oraya geliyorum."

Evangeline, "Ben de gelebilir miyim?" diye sordu. "Söyleyeceklerini duymak istiyorum."

Apollo bunu düşünüyormuş gibi yaptı. Ama aslında Evangeline'in hemen çıkıp koridorda Lord Slaughterwood'la karşılaşmaması için zaman kazanmaya çalışıyordu.

Apollo Okçu laneti altındayken ve herkes onun öldüğünü zannederken bir dedikodu gazetesinde Evangeline'in Lord Slaughterwood'un nişanına katıldığını okumuştu. Şu âna kadar Evangeline, Slaughterwood ismine bir tepki göstermemişti ama bazı anılan canlandırma ihtimaline karşı Apollo onun adamla karşılaşmasını da,

Slaughterwood'un ona Jacks'le ilgili bir şey söylemesini de göze alamazdı, çünkü nişana Jacks'in de gittiğini tahmin ediyordu.

"Üzgünüm, sevgilim ama bence iyi olmaz. Az önce ne dedim hatırlıyor musun, senin Jacks'le işbirliği yaptığını düşünenler var. Jacks elimizden yine kaçmayı başaracak olursa ve bu kişilerden biri onun nerede olduğu bana haber verilirken yanımda olduğunu duyacak olursa bunun suçunu sana yükleyebilirler."

Evangeline dudaklarını sıkı sıkı kapattı. Apollo onun itiraz edeceğinden emindi. Ama ne derse desin önemi yoktu. Bunların hepsi onu korumak içindi.

Evangeline'in yanağını okşadı. "Umarım anlıyorsundur."

"Anlıyorum, umarım sen de beni anlıyorsundur: Bana karın gibi değil, güven duyulmaz bir esir gibi davrandığın sürece ben de aynen öyle davranırım."

Evangeline kendini çekip Apollo'dan uzaklaştı, başka tek kelime etmeden arkasını dönüp pembe saçlarını arkasında savurarak salondan çıktı.

Okçu lanetinden kalan bir etkiyle Apollo'nun içinden onun peşinden gitmek, kapıya ulaşamadan ona yetişip gitmesine engel olmak geldi. Ama kendini tuttu. Onun hemen gitmesinin daha iyi olduğunu biliyordu, zaten fazla uzağa gidemezdi.

Evangeline onun karısı gibi davranmak istemediğine karar vermiş olsa da onun karısıydı. *Onundu*. Şöyle ya da böyle, önünde sonunda kendisi onu ne kadar istiyorsa o da onu o kadar isteyecekti.

Birkaç dakika sonra Apollo özel çalışma odasında Lord Slaughterwood'la buluştu.

Robin Slaughterwood'un her zaman insanları muknatıs gibi çeken bir güler yüzlülüğü vardı. Ama bugün gülümsemiyordu. Gözlerinin altı çökmüş, ağzı gerilmiş, benzi solmuştu. Apollo'nun onu son görüşünden bu yana en az beş yıl yaşlanmış gibiydi.

"Çok iyi görünüyorsun, arkadaşım. Nişanlanmak sana yaramış."

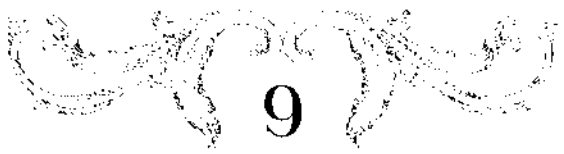
Slaughterwood, "Her zamanki gibi gözünü kırpmadan yalan söylüyorsun" diye homurdandı. "Berbat görünüyorum, nişan da bozuldu. Ama buraya bunu konuşmaya gelmedim."

Apollo, "Jacks'in yerini mi öğrendin?" diye sordu.

Slaughterwood yavaşça, "Hayır" diyerek ateşe biraz daha yaklaştı. "Yalnızca, Vengeance Slaughterwood'un bilekliğinin adı geçsin istemezsin diye düşündüm."

"Bilekliği mi buldun yani?" Apollo heyecanını fazla belli etmemeye çalışıyordu. Bileklik eski bir hikâye, bir peri masalıydı, hiçbir zaman fazla inanmadığı hikâyelerden biriydi. Ama son günlerde eski masallardan bazılarında onun sandığından çok daha fazla gerçek payı ve de çok büyük güç olduğunu öğrenmişti.

Slaughterwood hiç uzatmadan, "Hayır" dedi. "O bileklik gerçekten varsa da benim ailemin elinde değil. Ama ilgini çekebileceğini düşündüğüm başka bir şey buldum." Apollo'ya ince bir deri şeritle bağlanmış ağır bir tomar uzattı. "Buna çok dikkat et. Ayrıca ne yaparsan yap sakın külleri atma."

9
Evangeline

Evangeline'in kaleden çıkıp Bay Kristof Knightlinger'ı görmeye gitmesi yasaktı ama ertesi sabah gazetecinin dedikodu gazetelerinden biri kahvaltısıyla birlikte odasına getirilmişti.

Evangeline'in istediği bu değildi. Bay Knightlinger'la şahsen görüşmek ve kendisinin geçmişiyle ilgili ne biliyorsa anlattırmak istiyordu.

Dedikodu yazarının onunla Wolf Şatosu'nda buluşmasına bile razıydı. Ama Bay Knightlinger dün yazdığı mektuba cevap vermediği için koltuğa kıvrılıp gazeteyi okumaya başladı.

Günlük Havadis

GECEYARISI GEZİNTİSİ

Yazan: Kristof Knightlinger

Dün Wolf Şatosu, Kahramanlar Birliği'nin başı Yeşilormanlı Garrick'in Prens Apollo'yla özel bir görüşme yaptığı haberiyle çalkalanıyordu. Tabii ki ben Apollo'nun gizemli kahramanla buluşma sebebinin alçak Lord Jacks'i bulmak olduğunu duyunca hiç şaşırmadım. Benim asıl ilginç bulduğum Apollo'nun bundan birkaç saat sonra geceyarısı gizemli bir gezintiye çıktığını öğrenmek oldu.

Kaynaklarım ısrarla prensin saat geceyarısını vururken yanında güvendiği muhafızlarından yalnızca biriyle at sırtında kaleden çıkarken görüldüğünü söylediler.

Prens nereye gidiyordu?

Bildiğim kadarıyla prens henüz geri dönmemiş, dolayısıyla insan merak etmeden edemiyor. Prens Apollo, Lord Jacks'i kendisi mi yakalamaya karar verdi? Yoksa onu Wolf Şatosu'ndan ve sevgili karısı Evangeline Fox'tan uzaklaştıran başka bir gizem mi var?

Evangeline merak etmek istemiyordu. Apollo'ya kızgınlığı geçsin istemiyordu ve de geçmemişti. Garrick'in kuşunun yaraladığı omzu hâlâ acıyordu, prensin çeşit çeşit halleri olduğunu, çatıdaki Apollo'nunsa bunlardan yalnızca biri olduğunu düşündükçe de kalbi sızlıyordu. Ama Apollo'nun nereye gittiğini düşünmeden de edemiyordu.

Martine onun küçük küçük pembe, beyaz ve mor çiçeklerle süslü, incecik, şeftali rengi bir elbise giymesine yardım ederken, Evangeline kıza prensin gidişiyle ilgili bir şey bilip bilmediğini sordu. Ama hizmetçi kız da onun gibi haberi gazeteden okumuştu.

O zaman o da muhafızlara sorardı. Evangeline büzgülü kollan-

nı tutan kurdeleleri düzeltip kendini olası bir çarpışmaya hazırlayarak dairesinin çift kanatlı kapısına doğru yürüdü. Dış koridora açılan kapının önünde parlak zırhları içinde iki yeni muhafız bekliyordu.

Muhafızlar, "Merhaba, Majesteleri" diyerek hemen eğildiler ve onu yoğun bir ilgiyle selamladılar.

"Ben Hansel."

Diğer muhafız, "Ben de Victor" dedi.

Evangeline ikisinin kardeş olabileceğini düşündü, ikisi de aynı şekilde çukur çeneli, kalın enseli ve kızıl bıyıklıydı. Bir an için acaba muhafızların bıyıklı olması zorunlu mu diye merak etti.

Hansel gülümseyerek, "Sizin için ne yapabiliriz?" diye sordu.

Evangeline bir an kapıyı neden açtığını unuttu. Muhafızların ikisi de yeniydi ve şu âna kadar *nazik* görünüyorlardı.

Apollo sözünü tutmuştu.

Birkaç muhafızı değiştirmek kuşkusuz onun için zor bir iş değildi. Apollo'nun emrinde herhalde binlerce muhafız vardı. Yine de Evangeline kalbinin biraz yumuşadığını hissetti.

"Prens Apollo'nun nereye gittiğini bileniniz var mı?"

Hansel, "Kusura bakmayın, Majesteleri" dedi. "Majesteleri bize nereye gittiğini söylemedi."

Victor, "Ama size iletmemiz gereken bir mesaj var" dedi. "Hocanız az önce uğrayıp size bunu bıraktı." Evangeline'e kıvrılıp şarap rengi bir iple bağlanmış bir kâğıt uzattı.

Balmumu mühür yoktu, dolayısıyla mektup özel değildi. Bir anda Evangeline'in kalbi kapılarını kapatıverdi.

Neredeyse öğretmenin mesajını okumayacaktı: Gerçek bir tutsak ona her deneni hevesle yapmazdı. Ama ipi bir kere çözmüştü, onun için yazılanları da okudu.

Majesteleri,

Bugünkü derste sarayın bahçelerini gezelim diye düşündüm. Saat on bir buçukta Dilek Kuyusu'nda buluşalım mı?

Tabii ki zamanında gelmeye çalışacağım ama eğer geç kalırsam siz bir dilek tutmaktan çekinmeyin.

Öğretmen mesajını imzaladıktan sonra özene bezene Wolf Şatosu bahçelerinin haritasını çizmişti. Sonra neredeyse Evangeline'in görmeyip geçeceği küçücük bir el yazısıyla, *Lütfen gelin!* diye yazmıştı.

Evangeline ilgisini çekenin *lütfen* sözcüğü mü yoksa ünlem işareti mi olduğunu bilmiyordu. Ona bu ricanın altında göründüğünden fazlasının olabileceğini düşündüren belki de ikisinin birleşimi olmuştu.

*

Evangeline şatodan çıktığında kulelerin çanları on biri vuruyordu.

Gökyüzü gri bir kadife gibiydi, yine yağmur yağacağını gösteren kıvrım kıvrım bulutlar Evangeline'in iki yanı mor çiçekli çalılarla çevrili, taş döşeli patikalarda yürürken hızlanmasına sebep oluyordu.

Wolf Şatosu'nun arazisinde dört büyük bahçe vardı: Batık Bahçe, Su Bahçesi, Çiçek Bahçesi ve Eski Bahçe. Bunların her birinin içerisinde birer küçük bahçe gizliydi: Perili Bahçe, Yosunlu Bahçe, Gizli Bahçe ve Dilek Bahçesi.

Öğretmenin dikkatle çizdiği haritaya göre, Dilek Kuyusu'nun bulunduğu Dilek Bahçesi, Çiçek Bahçesi'nin ortasındaydı. Haritada, bahçenin duvarlarla ve bir hendekle çevrili olduğu ve bir köprüyle ulaşıldığı görülüyordu.

Bulması çok zor olmamalıydı. Harita oldukça iyiydi, Çiçek Bahçesi de şahane bakımlıydı.

Dünkü yağmurdan sonra şato topraklarında renkler öyle canlı ve parlaktı ki Evangeline'e çiçeklere dokunacak olsa yaprakları eldivenlerini boyayacak gibi geliyordu. Bahçeler o kadar güzeldi ki Evangeline neredeyse keşke bu kadar güzel olmasaydı diye düşünüyordu. Bu güzelliğin büyüsüne kapılmak istemiyordu. Bir kez daha Apollo'nun büyüsüne kapılmaya çok yakın bir hisli.

Ama kendini biraz olsun büyülenmiş gibi hissetmemek de kolay değildi. Gümüş grisi sis bahçelerde büyülü gibi döne döne dolaşıyor, bütün ağaç ve çalılarda buğulu parıltılar bırakıyordu. Sis o kadar güzeldi ki Evangeline ne kadar yoğunlaştığını hissetmemişti ama bir anda taş yolda tam önündeki bir-iki adımlık mesafeden ötesini göremediğini fark etti. Arkasındaki muhafızları bile seçemiyordu. Neredeyse hâlâ arkasındalar mı diye seslenecekti. Ama sonra seslenmemeye karar verdi.

Aslında muhafızların peşinde dolaşmasını istemiyordu... aklına çılgınca bir fikir gelmişti.

Belki de öğretmenin niyeti muhafızları atlatmaktı. Belki Evangeline'le yalnız görüşmek istemişti. Kadın Wolf Şatosu ve kraliyetle ilgili her konuda uzmandı, bahçenin sisle örtülü olacağını tahmin etmiş olmalıydı. Belki de burada buluşmak istemesinin nedeni Evangeline'e başkalarının duymasını istemediği bir şey söylemekti.

Söylemek istediği şeyin Evangeline'in belleğini geri getirmesini umut etmek belki biraz fazlaydı ama Evangeline yine de adımlarının hızlandığını hissediyordu.

Hansel, "Prenses, biraz yavaşlar mıydınız?" diye seslendi. Belki seslenen Victor da olabilirdi. Evangeline kimin bağırdığını ayırt edemiyordu ama iki muhafızın da arkasından bağırdığını duyabiliyordu.

Biri, "Sizi galiba kaybettik!" diye seslendi.

Ama Evangeline daha hızlı yürümeye koyuldu, çizmeleri ses çıkarıp muhafızlara yerini belli etmesin diye yoldan ayrıldı. Bastı-

ğı toprak ıslak ve yumuşaktı. Yere dökülmüş çiçek yaprakları pelerininin eteklerine ve çizmelerinin burnuna yapışıyordu.

Ding dong!

Uzakta çan kulesi on bir buçuğu vurdu.

Evangeline geç kalacağından korkarken duvarla çevrili Dilek Bahçesi'ne giden köprüyü gördü. Hemen köprüden geçti, muhafızlar yaklaşınca arkasında bıraktığı çamurlu izlerden ve çiçek yapraklarından onu kolayca bulabilirlerdi. Ama o arada belki Madam Voss'la kısa bir süre de olsa baş başa kalabilirlerdi.

Köprünün sonunda sis hafifçe dağıldı, eskilikten benek benek olmuş kavisli bir kapı göründü. Evangeline kapının bir zamanlar pırıl pırıl tunç bir kapı olduğunu düşündü ama rengi zamanla solmuş, bir gün tamamen silinip gidecek bir hatıraya dönüşmüştü.

Yeşil yeşil yıpranma izleriyle kaplı kapı kolu Evangeline'e eskiden okuduğu bir hikâyeyi anımsatmıştı: Kendisine dokunan kişinin kalbini hissedebilen bir kapı kolu varmış, kimin içeri girmesine izin vereceğine ona göre karar verirmiş.

Evangeline kapı kolunun kimi koruduğunu hatırlayamıyordu ama bir gün kötü yürekli birinin kendi kalbini çıkarıp kapı kolunu kandırmayı başardığını hatırlıyordu. Ondan sonra ne olduğunu unutmuştu ama durup hatırlamaya çalışmakla zaman kaybetmek istemiyordu. Muhafızlar ona yetişmeden bahçeye girmesi gerekiyordu.

Ayak bileklerinin çevresinde dönen sisler arasında bahçeye girdi. Saray arazisindeki her şeyin aksine, burası asi çiçekler ve ağaçlara sarılıp dallardan parti süsleri gibi sarkan sarhoş sarmaşıklarla doluydu. Mavimsi yeşil yosunlarla kaplı patika önünde halı gibi uzanıyor, her yanı saran ululaşmış bitkiler arasında her nasılsa çevresi sarılmadan kalmış küçük bir kuyuya gidiyordu.

Beyaz kuyunun üzerinde taştan bir kemer vardı, kemerin üzerinden sarkan bir ipte altın bir kova sallanıyordu. Evangeline kuyuya doğru yürürken yine yağmur damlaları düşmeye başlamıştı.

Evangeline etrafa bakınarak hocasını aradı. Gözleri ağaçlarda dolaştı, sonra yine o garip kapıya döndü ama kimseyi ne görüyor

ne de duyuyordu. Yağmurun giderek artan sesi dışında bahçe sessizdi. Hafif bir çisenti gibi başlayan yağmur hızla sağanağa dönüyordu.

Evangeline pelerininin başlığının altında büzüştü ve öğretmenin bir an önce gelmesini diledi. Sonra aklına mesajın sonu geldi.

Tabii ki zamanında gelmeye çalışacağım ama eğer geç kalırsam siz bir dilek tutmaktan çekinmeyin.

Evangeline'in ilk düşündüğü öğretmenin bir an önce gelmesini dilemek oldu. Ama buna bir dilek harcamak çok saçma olurdu. Bir yandan da öğretmenin acaba gerçekten yazdığı şeyi mi kastetmek istediğini düşünüyordu.

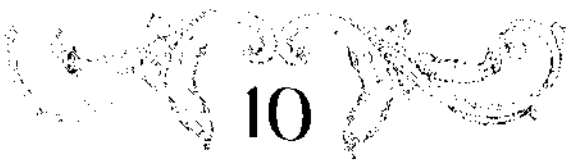
Belki de kuyuda Evangeline'in bulmasını istediği bir şey vardı. Evangeline bir ipucu bulmaya çalışarak biraz daha dikkatle baktı. Kuyunun taşlarına bir yazı kazınmışa benziyordu.

Yazıyı okumaya çalışınca *Dilek tutmak için* sözcüklerini seçebildi ama diğer sözcükler çok silikti, biraz daha yaklaşıp eğildi.

Arkasından bir çift el onu itti.

Evangeline bir çığlık atarak kuyunun kenarına tutunmaya çalıştı. Ama çok kuvvetli itilmişti ve gafil avlanmıştı.

Taş gibi öne doğru yuvarlandı ve düştü...

10
Evangeline

Evangeline topraktaki çatlakların ve zamanın içine düşen kızlarla ilgili sayısız masal dinlemişti, hepsi de ona çok büyülü gelirdi. Kızların birer yaprak gibi yavaşça ve zarifçe düştüğünü, şık bir süzülüşle aşağı doğru kayıp durduklarını hayal ederdi.

Onun düşüşü böyle değildi. Külçe gibi hızla düştü. Buz gibi suya çarpınca ciğerlerindeki hava boşaldı, suyun dibine doğru inmeye devam etti. Pelerini ve çizmeleri tuğla gibi ağırdı, onu iyice dibe doğru çekiyordu.

Evangeline o güne kadar yüzme öğrenmemişti. Suyun yüzünde durmayı ancak başarabilirdi.

Telaşla pelerinini çıkarıp attı, pelerinsiz bacaklarını çırpmak çok daha kolaydı. Çizmeleri hâlâ ayaklarını ağırlaştırıyordu ama onları çözmeye çalışırken boğulacağından korktuğu için çıkaramıyordu. Suyun yüzüne çıkmak için bütün gücünü harcaması gerekti. Neyse ki suyun üstünde bir tahta parçası vardı da ona tutunup batmadan durdu.

Ciğerlerini havayla doldurarak, "İmdat!" diye bağırdı. "Kuyudayım!"

Yukarıdan karga sesleri, rüzgâr uğultusu ve yağmurun aralık-

sız kuyuya çarpan sesi geliyordu ama tek bir ayak sesi bile duyulmuyordu.

"Kimse yok mu?"

Bağırışlar arasında elbisesinin bağcıklarıyla uğraşıyordu. Tahta parçası onu suyun üstünde tutuyordu ama fazla güvenilecek bir şey değildi.

Yalnızca iç gömleğiyle kalınca bacaklarını çırpmak biraz daha kolaylaşmıştı ama su çok soğuktu, buz gibiydi. Bacakları gücünü kaybetmeye başlıyordu, ayaklarını çırpamazsa tahtanın onu taşıyacağından emin değildi.

Daha yüksek perdeden, "Buradayım!" diye bağırdı ama sesi daha zayıf çıktı. "İmdat..."

Bağırmak giderek zorlaşıyordu. Su çok, çok soğuktu. Bacaklarını eskisi gibi çırpamaz olmuştu.

Muhafızlarından kaçmaması gerekirdi. Herhalde kuyuya da o kadar yaklaşmaması gerekirdi ama birinin onu *iteceği* hiç aklına gelmemişti. Bunu kim yapmış olabilirdi?

Kimseyi görmemişti ama uyuşmuş zihniyle acaba bunu yapan Apollo'nun onu uyardığı kişilerden biri miydi diye düşündü.

Kalan son gücüyle bacaklarını çırparak kuyunun duvarına doğru gitti. Taşlara tutunup tırmanmayı denedi ama taşlar çok pürüzsüz ve kaygandı, parmakları da uyuşmuştu. Bir şapırtıyla yeniden buz gibi suya düştü.

Biri, "Evangeline!" diye bağırdı. Bağıran bir erkek sesiydi ve tanıdığı bir ses değildi. "Evangeline!"

Evangeline, "Bu... ra... da... yım..." diye bağırmaya çalıştı ama sesi bir fısıltı gibi çıktı.

Yabancı ses bir küfür savurdu.

Evangeline başını kaldırıp kuyunun dışını görmeye çalıştı ama çok aşağı düşmüştü, duvarlar çok yüksekti; tek görebildiği altın kovanın ona doğru indiğiydi.

Ses, "Tutun" diye emretti. Bu öyle bir sesti ki Evangeline hayatı söz konusu olmasa bile sözünü dinlerdi. Nazik bir ses değildi ama güçlüydü, ok gibi de keskindi.

Evangeline donmuş elleriyle kovaya tutundu. Bu iş bu kadar zor olmamalıydı. Parmakları o kadar üşümüştü ki neredeyse tutunamıyorlardı.

Ses, "Bırakma!" dedi.

Evangeline tir tir titriyordu ama yabancının dediğini yaptı. Gözlerini kapatıp kovaya sıkıca tutundu, yabancı da ipi çekerek onu sudan çıkardı ve yukarı doğru çekti. Evangeline'in ıslak iç gömleği tenine yapışıyordu. Sonra bir çift kol, güçlü, sağlam kollar, beline yapıştı.

"Artık kovayı bırakabilirsin." Yabancı onu biraz sertçe çekip kuyudan çıkardı.

Evangeline hâlâ titriyordu ama kurtarıcısı onu sözünü tutar gibi tutuyordu. Kolları beline sarılmış, onu göğsüne bastırıyordu. Evangeline adamın göğsünü hissedebiliyordu. Kalbi gümbür gümbür atıyordu.

Evangeline garip bir şekilde adamı yatıştırma ihtiyacı hissetti, sayıklar gibi, "Ben gayet iyiyim" dedi.

Adam güldü, gülüşü biraz kısık, kesik çıkıyordu. "Gayet iyi halin buysa ölmek üzere halini hiç görmek istemem."

"Yalnızca üşüyorum." Evangeline adamın kollarında titriyordu. Boynunu çevirip adamın yüzünü görmeye çalıştı. Islak saçları gözlerinin önüne geliyor, yağmur görüşünü kapatıyordu. Ama sonunda kurtarıcısının yüzünü görmeyi başardığı anda dünya birden aydınlanır gibi oldu.

Adam çok güzeldi. İnsana benzemiyordu. Mavi gözlü, sarı saçlı bir savaş meleğine benziyordu, yüzüne baktıkça Evangeline bundan sonra şiir yazmak istediğini hissediyordu. Adam neredeyse parlıyordu. Evangeline acaba az önce dediği doğru muydu diye düşündü; belki de gerçekten ölmek üzereydi, bu adam da onu cennete götürmeye gelen melekti.

Adam, "Seni cennete götürmeye gelmedim" diye mırıldanarak onu kuyudan uzaklaştırdı. Evangeline adamın kalbinin hâlâ hızla çarptığını hissedebiliyordu.

Sonra birden dünyası dönmeye başladı. Yağmur çevresinde

hortum gibi döne döne yağıyor, bahçeyi de, altın gibi parlayan kurtarıcı meleğini de bulanıklaştırıyordu, sonunda kendini başka bir yerde buluverdi: Bir anının içindeydi, yumuşak bir mum ışığıyla aydınlatılmış bir koridordaydı.

Adam ona o kadar sıkı sarılmıştı ki canı yanıyordu ama bu can acısından şikâyetçi değildi. Adam onu isterse ezebilirdi, isterse kırabilirdi, yeter ki asla bırakmasın. Evangeline'in istediği buydu, onun da aynı şeyi istemediğine inanamazdı.

Adam onu kendi odasının yanındaki odaya taşırken Evangeline adamın kalbinin atışlarını hissedebiliyordu. Bu oda darmadağınıktı. Yazı masasının üstünde elmalar ve elma çöpleri duruyordu. Yatağın çarşafları karışmıştı. Ocaktaki ateşte kütüklerden daha fazlası yanıyordu.

Anı o kadar gerçekti ki Evangeline neredeyse ateşin sıcaklığını hissediyordu.

Sonra bu anıya nasıl birden dalıverdiyse aynı şekilde birden çıkıverdi, altında sert ve ıslak zemini hissediyor, çevresinde sert sesler duyuyordu.

"Ne oldu?"

"Bunu kim yaptı?"

Tanımadığı iki muhafızın yağmurdan sırılsıklam olmuş yüzleri üstüne eğilmişti. Bıyıklarından yere sular damlıyordu.

Evangeline'in gözleri adamların arkasında onu kuyudan çıkaran sarışın meleği aradı ama başka kimse yoktu.

*

Wolf Şatosu'nun battaniyeleri, ateşleri Evangeline'in üşümesini geçiremiyordu. Soğuk iliklerine işlemişti.

Evangeline odasına getirildikten sonra hizmetçileri hemen üstündeki ıslak çamaşırları çıkarmasına yardım etmişlerdi. Onu sıcak bir banyoya sokmak istemişlerdi ama tekrar suya girme fikri bile Evangeline'i korkutmuştu, yumuşak bir gecelik giyip yatağına girmeyi tercih etmişti.

Ama şimdi, yattığı yerde titrerken acaba hata mı ettim diye düşünüyordu.

Martine, "Birazdan bir doktor gelecek" dedi. "Apollo'ya da kaleye dönmesi için haber gönderildi."

Evangeline yorganların altına biraz daha gömüldü. Neredeyse Apollo'yu görmek istemediğini söyleyecekti ama gerçekten isteyip istemediğinden emin değildi. Apollo onun burada tehlikede olduğunu söylerken haklıymış gibi görünüyordu.

Başta kimseye onu kuyuya birinin ittiğini anlatmamış, kendisi düştüğünü söylemişti. Bu yalan kendini inanılmaz derecede aptal hissetmesine neden olmuştu. Bahçede devriye gezerken onu bulup kurtaran muhafızların yüzlerini görmüştü, adamların yüzünden ne düşündükleri belli oluyordu: *Hangi salak kuyuya düşer?*

Evangeline bu sessiz soruyu içinden sessizce yanıtlamıştı: *Kocasına özgürlüğünü biraz daha kısıtlamak için bir mazeret daha vermek istemeyen biri.* Konuştuğunda da birbirine çarpan dişleri arasından saçma yalanını sürdürmüştü.

Gerçi bir önemi yoktu. Muhafızlar onu şatoya kucaklarında taşımakta ısrar edince Evangeline onların kendi düşme yalanına aslında inanmadıklarını anlamıştı. Ona çok fazla soru sormuşlardı. Kimseyi görmüş müydü? Öğretmenin yolladığı mesaj hâlâ onda mıydı? Özel muhafızları Victor'la Hansel'in nereye gittiğini biliyor muydu?

Evangeline herkese güvenmekle ne kadar saflık ettiğini anlayınca kendini aptal gibi hissetmişti. Aslında sorun belki de insanlara güvenmesi değil, yanlış insanlara güvenmesiydi. Apollo ona tehlikede olduğunu söylediğinde ona güvenmesi gerekirdi.

Dr. Stillgrass gelip ona sıcak çay içmesini ve üstüne battaniye örtmesini söyledi. Ama Evangeline bir yudum alınca çayın tadı... garip geldi. İçinde yatıştırıcı ilaç gibi bir şey olduğunu düşünerek yalnız kalır kalmaz kalanını odasındaki çiçeklerden birinin saksısına döktü.

Uyutulmak istemiyordu. Kendini zaten bitkin hissediyordu. Ama yalnız kalınca gözüne bir türlü uyku girmedi.

Her sese sıçrıyordu. Ateşin her çıtırtısı, döşeme tahtalarının her gıcırtısıyla kendini kutudan fırlamaya hazır yaylı bir oyuncak gibi hissediyordu. Gözlerini kapatınca kendi kalbinin atışlarını duyduğuna yemin edebilirdi.

Odada soğuk bir esinti dolaşınca battaniyelerin altına biraz daha gömüldü.

Belki oda hizmetçilerini göndermemiş olsa daha iyi olurdu.

Döşeme yine gıcırdadı. Evangeline duymamış gibi yapmaya çalıştı.

Sonra gıcırtı değil ayak sesleri gelmeye başladı. Sert, kendinden emin ayak sesleri. Evangeline sonunda gözlerini açtı.

Apollo yatağının yanında duruyordu. Kadife pelerini ıslaktı, siyah saçları rüzgârdan dağılmıştı, yüzü kızarıktı, kahverengi gözleri endişeyle donuklaşmıştı. "Şu anda büyük olasılıkla beni görmek istemediğini biliyorum ama iyi olduğunu görmek zorundaydım."

Evangeline'e uzanmak istermiş gibi duruyordu. Ama sonra elini başına götürüp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi.

Evangeline yatağında dikkatle doğrulup oturdu. Parmakları yorganın kenarına sıkıca yapışmıştı. Kendisinin de Apollo'ya uzanmak istediğini fark etti. Birinin ona sıkı sıkı sarılmasını istiyordu ve söylese Apollo'nun ona sarılacağını biliyordu.

Kendi kendine bunu neden yapamayacağını hatırlattı. Ama düşünceleri çok da mantıklı gelmiyordu. Apollo'nun onun korumaya ihtiyacı olduğunu söylerken haklı olduğu ortaya çıkmışken ona kızmak kolay değildi.

Elini tereddütlü bir hareketle uzatıp Apollo'nun parmaklarının ucuna dokundu. Prensin parmakları soğuktu, buz gibi değildi ama çıktığı yolculuktan döner dönmez doğru yanına geldiği belliydi. Evangeline dün ona güvenmeye yanaşmamıştı ama bu, Apollo'nun ona ihtiyacı olduğu anda hemen yanına koşmasma engel olmamıştı. "Geldiğine çok sevindim."

"Her zaman geleceğim. Sen gelmemi istemesen bile." Apollo yatağa bir adım daha yaklaşıp parmaklarını Evangeline'in parmaklarına kenetledi. Tıpkı Evangeline'i anılarının çalındığı sabah bulduğunda olduğu gibi hafifçe titriyordu.

Evangeline başını kaldırıp prensin yüzüne baktı, rahatlatmak ister gibi gülümsedi. Ama Apollo'yu görmüyordu gözünün önüne kuyudaki savaş meleği, ona çelik gibi kollarıyla sarılan sırma saçlı, yakışıklı muhafız gelmişti. Bu anı yalnızca bir an sürdü ama yüzü bir anda kızarıverdi.

Apollo gülümsedi, belli ki Evangeline'in kızarmasının sebebinin kendisi olduğunu sanmıştı. "Bunun anlamı dün olanları affettiğin mi?"

Evangeline başını salladı. O kafa karışıklığı içinde bir şey demiş olmalıydı ki Apollo'nun gülümsemesi yüzüne iyice yayıldı, "Seni hep koruyacağım, Evangeline" diye karşılık verdi. "Ölümden ilk döndüğümde söylediğim şeyde ciddiydim: Seni hiçbir zaman bırakmayacağım."

11
Jacks

Jacks her zaman kendini mazoşistten çok sadist olarak görmüştü. Acı çekmeyi değil çektirmeyi severdi. Ama ne yapsa kendini Evangeline'in odasındaki gölgeler arasından çıkıp gitmeye ikna edemiyordu.

Bu bir saplantı değildi.

Tek bir sefer bir saplantı sayılmazdı.

Jacks yalnızca onun hâlâ hayatta olduğundan emin olmak istiyordu. Kan içinde olmadığından. Tehlikede olmadığından. Mutsuz olmadığından. Üşümediğinden. Evangeline yatağında, güvendeydi. O gidince daha da güvende olacaktı. Ama Jacks henüz gidemeyecek kadar bencildi.

Yatağın direğine dayanıp onun uyumasını izlemeye koyuldu. Birinin birini uyurken seyretmesini hiç anlamazdı... *onu tanıyana kadar.*

Bunu Castor yapardı. Dürtülerini bastırmayı böyle başarabildiğini söylerdi.

Ama Jacks üzerinde tam aksi yönde etkisi oluyordu.

Geçmek üzere olan ateş ocakta tütüyordu. Aklından odayı ateşe vermek geçti, böylece tamamen ayrılmadan önce Evangeline'i kucaklayıp odadan çıkarmak, son bir kez daha kurtarmak için bir mazereti olurdu.

Tabii ki baştan yangın çıkarıp tehlikeyi yaratan kendisi olunca aslında kurtarmış da sayılmazdı.

"Uyan, prenses." Jacks uyuyan kızın üstüne deri bir yelek attı.

Evangeline yeleği kenara çekti, yorgun gözlerini kısıp ovuşturarak Jacks'e baktı. Onu henüz tam görememişti. Ama eskiden olsa görmesi gerekmezdi. Sesini tanımış, hatta daha konuşmadan varlığını hissetmiş olurdu, Jacks bunu onun vücudunun tepkisinden anlardı. Yüzü kızarır, hatta ürperir, sonra da ürpermesinin sebebi Jacks değilmiş, içeride bir esinti varmış gibi yapardı.

Jacks'i tanımaması onun için daha iyiydi. Ama Jacks alçağın teki olduğu için onu unutmuş olmasından nefret ediyordu.

Hem de anılarını kaybetmesinin nedeni kendisi olduğu halde.

Aklına Honora'nın sözleri geldi.

Bu düzeltmek istediğin, küçük bir hata değil. Bunu yaparsan, Zaman senden aynı derecede değerli başka birini alır.

Jacks Zaman'ın *ondan* bir şey alacağını sanmıştı. Alacağını Evangeline'den tahsil edeceği aklına gelmemişti.

Evangeline'in hayatını kaybetmesindense anılarını kaybetmesi önemsiz bir bedel sayılırdı. Ama Evangeline yine hayatta olduğu halde Jacks onun ölümünü görüşünü, kolları arasında can verişini hiç unutamayacaktı. Onun ne kadar narin olduğunu o zaman anlamıştı. Onun kalede Apollo'nun yanında daha güvende olacağını düşünmüştü, gerçekten de öyle olacaktı ama bunun için Jacks'e gereken bir şey vardı. Ondan sonra onu tamamen bırakabilirdi.

Sözcükleri yaya yaya, "Biraz daha çabuk olabilir misin?" diyerek kızın üstüne bir giysi daha attı. "Bütün gün beklemek istemiyorum."

Evangeline onun attığı gömleği kenara çekip kaşlarını çatmaya çalışarak, "Hava hâlâ karanlık" diye söylendi.

"Aynen öyle." Jacks ona son giysiyi de attı.

"Şunu keser misin!"

"Giyinir misin artık?"

Evangeline bütün giysileri suratından çekti. Gözleri alışsın diye uğraşırken Jacks onun yüzündeki şaşkın ifadeyi izliyordu. Evan-

geline hâlâ yarı uyur gibiydi. Gözleri yorgun ve uykuluydu. Yine de Jacks gözlerini ondan alamıyordu.

Evangeline onun kilisesine geldiği o ilk günden beri Jacks hep onu izlemek istiyordu. O ilk gün, sesini duymak, tenini hissetmek istemişti. Onu takip etmiş, duasını dinlemiş ve nefret etmişti. Hayatında duyduğu en berbat dualardan biriydi. Ama yine de çekip gidememişti. Ondan bir parça istiyordu. Onu kendine saklamak istiyordu. Daha sonra kullanmak için elinde tutmak istiyordu.

En azından kendine öyle diyordu.

Bu kız yalnızca bir anahtardı.

Bir insan.

Bir saplantı değildi.

Onun saplantısı değildi.

Elindeki siyah elmayı ağzına götürüp kocaman, keskin bir ısırık aldı.

Kırt.

Evangeline bu sesi duyunca sarsıldı, elleri çarşaflarına yapıştı.

"Elmalardan korktuğunu bilmiyordum."

"Elmadan korkmuyorum. Çok gülünç."

Ama Evangeline yalan söylüyordu. Kızın nabzının boynunda attığını görebiliyordu. Onu korkutmuştu, bu da iyiydi. Evangeline ondan *korkmalıydı.*

Ama anlaşılan Evangeline'in hâlâ kendini koruma fikri yoktu. Artık iyice uyanmıştı ama hâlâ muhafızları çağırmamış, savunma pozisyonuna geçmemişti. Aksine, gözleri iri iri açılmıştı. Her şeyi ne kadar unuttuğu üzücü bir açıklıkla belli oluyordu, çünkü Jacks'e iyilikten başka bir şey yapamayacak bir kahraman gibi bakıyordu.

Fısıltı gibi bir sesle, "Sensin" dedi. "Hayatımı sen kurtardın."

"Bana teşekkür etmek istiyorsan bir an önce giyin."

Kız Jacks'in sesindeki iğnelemeyi duyunca biraz irkildi. Jacks yine adilik ettiğinin farkındaydı ama nazik davranırsa işin sonunda Evangeline daha çok üzülürdü.

Kız, "Neden buradasın?" diye sordu.

Jacks aksi aksi, "Seni öldürmeye kalkışan başka birileri daha olursa kendini korumayı öğrenmen gerek" dedi.

Evangeline ona kuşkulu gözlerle baktı. "Sen öğretmen misin?"

Kız onu daha fazla inceleyemeden Jacks dayandığı yatak direğinden ayrıldı. "Sana beş dakika veriyorum. Sonra giyinmiş olsan da olmasan da başlıyoruz."

Evangeline, "Dur! diye seslendi. "Adın ne?"

Adımı biliyorsun, Küçük Tilki.

Ama düşünceleri yine kızın duyabileceği kadar şiddetli yayılmamıştı.

Jacks daha önce kararlaştırdığı ismi söyledi. Evangeline'in hatırlamayacağını biliyordu, kendisi de unutmayacağından emin olmak istiyordu. "Bana Okçu diyebilirsin."

12
Evangeline

Evangeline Okçu'yu koridorda, taş duvara yaslanmış, kollarını kavuşturmuş buldu. Halinden, beklemeyi pek sevmediği belli oluyordu. Evangeline'in odadan çıktığını gördüğü anda çenesi kasıldı.

Evangeline'in içinde de bir şey kasılmıştı, tam göğsünde bir yere bıçak gibi, rahatsız edici bir duygu saplanmıştı. Adamın gözleri üstünde dolaşıp onu süzerken karardıkça bu duygu daha da keskinleşti.

Okçu'nun verdiği giysileri giymişti. Ama uykusunu üstünden tam atabilmiş olsaydı bunları giymezdi. Uzun beyaz etek giysilerin en kullanışlı parçasıydı, diğer parçalar iyice kullanışsızdı. Uçuk pembe bluz çok şeffaftı, deri yelek çok dardı, Okçu'nun bakışları takıldıkça da iyice dar gibi geliyordu.

Evangeline bir an bu muhafızın götürdüğü yere gitmenin akıllıca olup olmadığını düşündü.

Sadece yanında durmak bile içinde daha şimdiden yanlış bir karar verdiği hissi yaratıyordu.

Evet, bu muhafız hayatını kurtarmıştı. Ama artık pek kurtarıcı gibi görünmüyordu. Neredeyse insana benzemeyen bir keskinliği vardı, Evangeline'e yanlışlıkla çenesine sürünse parmağı kesilebilirmiş gibi geliyordu.

Adamın kıyafeti bir saray muhafızına göre biraz fazla özensizdi. Ayağında eski, yüksek çizmeler vardı, dar deri pantolonu belinden düşecek gibi duruyordu, belinde çeşitli bıçakların asılı olduğu iki kayış vardı. Bol gömleğinin yakası açık, kolları dirseklerine kadar sıvanmıştı, yağsız, güçlü kolları görünüyordu. Evangeline o kolların beline ne kadar güçlü sarıldığını, adamın onu kucağında tutmasının ne kadar güzel geldiğini hatırladı. Bir an, içine iğne gibi batan hisle bu adamın sarılacağı herkesi kıskandı.

Bu kesinlikle akıllıca bir iş değildi.

Peki... diğer muhafızları neredeydi?

Okçu Evangeline'in bakışlarının loş koridorda gezindiğini fark ederek, "Bir tehlike vardı" dedi. "Ona bakmaya gittiler."

"Ne tür bir tehlike?"

Okçu omzunu silkti. "Bana kedi bağırması gibi geldi ama anlaşılan senin muhafızlara öyle gelmemiş" dedi. Ağzının bir ucu yavaşça yukarı kalktı, neredeyse gülümser gibi oldu. O an, bütün yüzü değişti. Daha önce de yakışıklıydı ama şimdi güzelliğinin neredeyse rahatsız edici bir yanı vardı.

Ama Evangeline onu hiç yakışıklı bulmak istemiyordu. Adam onunla eğleniyormuş ya da gülümsemesi onun anlamadığı özel bir şakanın bir parçasıymış gibi geliyordu.

Kaşlarını çattı.

Bunun üzerine adamın sırıtışı daha da belirginleşti. Bu daha da kötüydü. Adamın gamzeleri vardı. Zalim gamzeler. Gamze şirin olurdu ama Evangeline'e bu muhafızın olamayacağı bir şey varsa o da şirin olmakmış gibi geliyordu.

Evangeline bir kez daha kendi kendine bu adamla gitmesinin akıllıca olup olmadığını sordu. Ama sonra bu soruyu cevaplamamaya karar verdi. Çünkü işin aslı, adamla gitmek istiyordu. Belki kuyuya düştüğü ya da uykusunu alamadığı için hâlâ kendinde değildi, belki hatırlamadığı süre içinde kalbinden başka incinen bir yeri daha olmuştu.

"Daha önce tanışmış mıydık?" diye sordu. "Seni tanıyor muyum?"

"Hayır. Ben kolay kırılan şeylerle pek oynamam." Kavuşturduğu kollarını açıp sırtını dayadığı duvardan ayırdı.

Okçu şatonun içinde bir hırsız gibi ilerliyordu, zarif ve hızlı adımlarla koridorları geçip köşeleri dönüyordu. Evangeline yetişmekte zorlanıyordu, adamın verdiği uzun, bol etek de işini hiç kolaylaştırmıyordu.

"Çabuk ol, prenses."

Bir merdivenden inip sonunda adama yetişince, Evangeline "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Hafifçe soluk soluğa kalmıştı, adamsa neredeyse sıkılmış gibi tembelce bir hareketle dışarı açılan bir kapıyı açtı.

Üstüne buz gibi bir hava gelince Evangeline kollarını göğsünde kavuşturdu. "Dışarısı buz gibi."

Okçu sırıttı. "Biri saldırdığı zaman havanın düzelmesini bekleyemezsin."

"Onun için mi bana bu kadar kullanışsız giysiler verdin?"

Adamın tek cevabı yine sinir bozucu bir sırıtış oldu, sonra patikadan karanlığa doğru ilerledi.

Evangeline de onun peşinden dışarı çıkınca havanın daha bile soğuk olduğunu fark etti. Güneşin doğmasına herhalde bir saat kadar vardı. Gece, bir mürekkep kuyusu gibi kapkaranlıktı, yalnızca bahçe yolu boyunca düzenli aralıkla dikilmiş lambaların ışığı yolun iki yanındaki geniş havuzları aydınlatıyordu.

Adam onu Su Bahçesi'ne getirmişti.

Evangeline pınarların fokurtusunu, uzaklardan gelen şelale seslerini duyabiliyordu. Hayalinde gündüz buranın rüya gibi bir yer olacağını canlandırabiliyordu ama şu anda, gecenin en karanlık, en soğuk saatinde düşünebildiği tek şey bu sulara düşerse ne olacağıydı. Bu suların hiçbirinin önceki gün düştüğü kuyu kadar derin olduğunu sanmıyordu. Yine de bir an kıpırdayamaz oldu.

Okçu, "Hadi, prenses" diye seslendi.

Ama Evangeline'i göremeyecek kadar ilerideydi. Evangeline son kez muhafızlarından uzaklaştığında neler olduğunu hatırlayınca yine gerildiğini hissetti.

Şimdi duyabildiği tek şey hızla yürüyen ayak sesleriydi.

Bir an kaygıyla durduktan sonra sesleri takip etti. Titrek bir asma köprüye varmıştı. Çocuk olsa bayılacağı türden, eski tahtalardan ve halatlardan, muhtemelen de biraz özensizce yapılmış bir köprüydü. Evangeline'in cebinde bir bozukluğu olsa şimdi köprünün altından gürleyerek akan nehre atıp sağ salim geçmek için bir dua okurdu.

Suyun kayalara çarpma sesini duyabiliyordu. Ama Okçu'nun ayak seslerini duyamıyordu.

"Okçu?" diye seslendi.

Cevap gelmedi.

Adam onu bilerek mi bırakmıştı? Böyle düşünmek istemiyordu. Onun peşinden gitmenin akıllıca olmadığını anlamıştı ama yine de içten içe akıllıca olduğunu ummuştu.

Ama belki artık şatoya dönmesinin vakti gelmişti.

Dönerken köprü ayaklarının altında sallandı. Sonra birden soğuk kollar vücuduna sıkıca sarılıp kollarını iki yandan kıstırdı.

Okçu kulağına, "Bağırma" diye fısıldadı, "yoksa seni köprüden atarım."

Evangeline heyecanla, "Cesaret edemezsin" diye fısıldadı.

"Denemek ister misin, prenses? Çünkü çok daha fazlasına cesaret edebilirim."

Adam Evangeline'i kolayca köprünün kenarına doğru sürükleyip korkuluk yerine gerilmiş uyduruk halatın üstünden suya doğru eğdi, Evangeline'in saçları aşağıda akan nehrin sularına doğru sarktı. Evangeline'in içinde bağırmasa bile adam sırf düşüşünü görmek için onu köprüden atabilirmiş gibi bir his vardı.

"Deli misin sen?" Adamdan kurtulmak için çırpındı.

Adam alçak sesle güldü. "Biraz daha uğraşman gerek."

"Bana ne yapacağımı öğreteceğini sanıyordum!"

"Önce bir şey bilip bilmediğini görmek istiyorum." Okçu Evangeline'in arkasından üstüne doğru eğilip ağzını kulağına yaklaştırdı. Evangeline'e adam konuşurken dişlerinin kulağını ısırdığını hissediyormuş gibi geldi.

Kalp atışları daha da hızlandı. Evet, bu adam kesinlikle deliydi.

Kafasını arkaya doğru savurup adamın suratına kafa atmaya çalıştı.

Okçu hemen geri çekildi. "Savuşturması çok kolay bir hareket."

Evangeline adamın ayağına basmaya çalıştı ama bunun da titrek köprüyü sallamaktan başka bir yararı olmadı.

"Bana kaçmak istemiyormuşsun gibi gelmeye başlıyor." Okçu bu sefer Evangeline'in kulağını gerçekten ısırmıştı, sivri dişleri derisine battı. Evangeline acaba herkesin canını yakmayı seviyor mu yoksa yalnızca bana özel bir şey mi diye düşündü. Bu iş kişisel bir his vermeye başlıyordu. Gerçi adamın ısırığı canını fazla yakmamıştı ama onu rahatsız etmişti.

Adam onu kızdırmak için, "Seni köprüden atmamı mı istiyorsun?" dedi.

Evangeline, "Tabii ki hayır!" diye bağırdı.

"O zaman neden mücadele etmiyorsun?" Okçu kızmış gibiydi.

"Elimden geleni yapıyorum."

"Ama ben yapmıyorum, demek ki daha çok çaba göstermen gerekiyor. Bana tekme at."

Evangeline dişlerini sıkıp arkaya doğru bir tekme savurdu. Adamın bacaklarının arasını hedef almıştı ama tekmesinin gülünç eteğini kırıştırmaktan başka bir etkisi olmadı.

"Bravo, prenses."

"Benimle alay mı ediyorsun?"

"Bu sefer etmiyorum. Beni duruşumu değiştirmek zorunda bıraktın. Böyle bir tekme karşısında çoğu saldırgan bacaklarını kapatmaya çalışır. Bu da sana pozisyon değiştirme fırsatı verir." Sonra, "Sağ bacağını geriye doğru at" dedi. "Sonra da sol bacağını benim arkama doğru getir."

"Getirirsem ne olacak?"

"Dediğimi yap. Seni bırakmamı istiyorsan hak etmen gerek." Okçu soğuk kollarını daha da sıktı, o sırada bir yağmur damlası düştü, sonra damlalar art arda düşmeye başladı. Birkaç saniye içinde Evangeline'in incecik gömleği sırılsıklam olmuştu. Ada-

mın gömleği de aynı durumdaydı. Adam onu sıktıkça Evangeline adamın gömleğinin yeleğin örtmediği yerlerde sırtına yapıştığını hissediyordu. Okçu onu o kadar sıkı tutuyordu ki neredeyse canı acıyordu.

Okçu, "Şimdi beni tut" diye komut verdi.

"Kollarım bağlı!"

"Ama ellerin serbest."

Evet, Evangeline'in elleri serbestti ama hâlâ adamı tutmakta tereddüt ediyordu.

Okçu bir kez daha, "Dediğimi yap" dedi, "sonra da benim ağırlığımı kullanarak beni kalçanın üstünde yere düşürmeye çalış."

Okçu onu daha da sıkı tutmaya başlamıştı. Bir kolu sıkıca kaburgalarının hizasından geçiyor, diğeri belinin hemen altından, neredeyse kalçasının üstünden tutuyordu, parmakları Evangeline'e onu zapt etmekten çok ona dokunmak istiyormuş gibi geliyordu; sanki adam o köprünün üstünde, karanlıkta, bir tek ikisi, yağmur ve hızla çarpan kalpleri varken sadece ona sarılmak istiyordu.

Sonunda Evangeline adamın bacaklarını tuttu. Her şey ıslak ve kaygandı. Parmakları adamın deri pantolonunda kayıyor, köprü sallanıyordu.

Evangeline dengesini kaybetti. Ayağının altındaki kalas kırılmıştı.

Evangeline, "Hayır!" diye haykırdı.

Okçu inanılmaz bir hızla hareket etti. İkisi birlikte yere düşerlerken onu çevirip kendi vücudunu ona siper etti. Kırık kalasın hemen yanına devrilirlerken köprüye sertçe çarpan onun sırtı oldu.

Evangeline adamın acıyla homurdandığını duydu, çarpmanın şiddetiyle ciğerlerindeki hava boşalmıştı ama kolları yine de açılmadı. Hatta artık daha sıkı tutuyordu.

Kırık köprüde yatarlarken Evangeline adamın sert ve hızlı soluklarını ensesinde hissediyordu. Mücadele sırasında gömleği sıyrılmıştı, adamın parmakları şimdi çıplak karnına değiyordu.

Yağmur iyice sağanağa çevirmişti. Evangeline'in vücudunun

her milimi sırılsıklamdı. Ama hissedebildiği tek şey adamın yavaşça etekliğinin beline doğru inen parmaklarıydı.

Okçu yavaşça, "Şimdi kendini kurtarman gerek" dedi.

"Kurtulmak istemiyorum." Bu söz ağzından çıktığı anda çok yanlış gelmişti. Evangeline soğuğa ve yağmura rağmen yüzünden ta Okçu'nun ellerinin çıplak tenine değdiği yere kadar bir sıcaklık bastığını hissetti. "Yani, önce nefesimi toplamam gerek demek istedim."

Okçu azarlar gibi bir cık sesi çıkardı. "Nefesini toplamak diye bir şey yok. Mücadele etmeyi kestiğin anda kaybedersin." Buz gibi ellerinden birini Evangeline'in boğazına doğru götürdü, Evangeline bir bıçağın sivri ucunu boynunda hissetti.

Evangeline hiç kıpırtısız kaldı, en azından kıpırdamamaya çalıştı. Boğazına dayanmış bir bıçak ve çıplak karnına yapışmış bir el varken kıpırdamamak inanılmaz derecede zordu. "Sen deli misin?"

"Hiç kuşkusuz." Adam hançeri dikkatli bir hareketle, yavaşça Evangeline'in şah damarından aşağı doğru çekti. Derisini çizmemişti ama hançerin etkisi yine de Evangeline'in başını döndürmüştü.

Okçu azarlar gibi bir sesle, "*Asla* kendini güvende sanma" dedi. Hançer Evangeline'in boğazının oyuğundan göğsünün ortasına kadar kayıp yeleğinin bağcıklarına gelince durdu.

Evangeline'in bir an soluğu kesildi, sonra hızlandı. Bıçağın ucu tam bağcıkların altında duruyordu. Bağcıkları kesmeye küçücük bir hareket yeterdi.

Hayır.

Bu sözcüğü kendisi mi düşünmüştü yoksa adam mı, emin olamıyordu. Adamın sesini kendi kafasının içinde duymuş gibiydi.

Sonra Okçu imkânsız bir hareketle bir anda onu tutup kaldırdı ve bırakıverdi.

Evangeline bacakları titreyerek geriye doğru sendeledi.

Okçu sırılsıklam karşısında duruyordu. Sarı saçlarından solgun yüzüne sular akıyordu ama vücudunda bir ürperme bile yoktu.

Elinde az önce Evangeline'in boğazına dayadığı bıçakla öylece duruyordu. Parmak boğumları beyaz beyazdı ama soğuktan da olabilirdi. "Daha sonra tekrar deneriz" dedi.

Evangeline soluk soluğa, "Ya ben tekrar denemek istemiyorsam?" diye karşılık verdi ona.

Adam sanki Evangeline'in seçme hakkı olduğunu düşünmesi çok şirinmiş gibi alaycı bir ifadeyle sırıttı. "Öyle istiyorsan ben odana geldiğimde benimle mücadele edip kendini kurtarman gerekecek. O zamana kadar bunu üstünde taşı. *Nereye gidersen git.*"

Okçu hançerini ona attı.

Hançer havada döndü, sapındaki taşlar ışıkta parıldadı. Evangeline'in kafasmda birden bu bıçağın bir hayali belirdi. Ama bu hayalde bıçak havada değil, karanlık bir odada yerdeydi. Bu yalnızca bir hayal değildi, bir anıydı.

Taşların birçoğu eksikti ama bıçağın kabzası meşalenin ışığında yine de parıldıyor, dökülmemiş kan gibi mavi ve mor ışıltılar saçıyordu.

Bu anı yalnızca bir an sürdü.

Hayal silinirken Evangeline elindeki bıçağa baktı. Bu kesinlikle aynı bıçaktı. Aynı mavi ve mor taşlarla süslüydü, eksik taşları bile aynıydı.

Bu bıçak hep adamın bıçağı mıydı yoksa bir zamanlar ona mı aitti bilmiyordu ama emin olduğu bir şey varsa Okçu'nun onu tanımadığını söylerken yalan söylediğiydi.

Neden diye sormak istiyordu, bıçağı da sormak istiyordu.

Ama Okçu geldiği gibi birden kaybolup gitmişti.

13
Apollo

Apollo özel çalışma odasında ateşin önünde duruyordu, ellerini arkasında kavuşturmuş, çenesini kaldırmış, gözlerini eğmişti. Bu poz, resmi yapılırken sık sık durduğu bir pozdu, ocağın üstünde asılı resminde de aynı pozda duruyordu. Tabii ki o resimde daha gençti. Daha Evangeline'le tanışmasından, ölmesinden ve bir hafta geçmeden yerine bir sahtekârın, üstelik sıradan bir sahtekârın, geçmesinden önceydi.

Apollo hâlâ genç olduğunu biliyordu. Daha yirmi yaşmdaydı, bu yirmi yıl da barış içinde geçmişti, dolayısıyla ozanlara ilham verecek, hakkında şiirler şarkılar yazdıracak bir hayat yaşaması kolay değildi. Sözüm ona ölmeden önce biraz daha uzun yaşamış olsaydı onu bu kadar çabuk unutmayacaklarını düşünerek kendini avutuyordu. Yine de bu kadar zamanı boşa harcadığı için kendine kızıyordu.

Ölümden dönmesi ona kolay unutulmayacak bir tarih yazmak için önemli bir avantaj vermişti. Ama istediği geleceği yaratmak için bunun tek başına yeterli olmadığını biliyordu, kimsenin bir daha onu lanetlemeyeceğinden ya da Evangeline'e zarar vermek için onu kullanmayacağından emin olması gerekiyordu.

Bundan fazlasını yapmak zorundaydı.

Apollo iki gün önce ona Lord Slaughterwood'un verdiği parşömeni açtı. Tıpkı daha önce olduğu gibi sayfa alev alıp yanmaya başladı, bu alevler onu yakacak kadar büyük değildi ama sayfayı yakıp kül etmeye yetecek kadardı. Ateş parşömenin en altından başlıyordu; son sözcükler her zaman o okuyamadan yanıp gitmiş oluyordu. Ama hikâyeyi yeterince okumuştu. Ne yapması gerektiğini çok iyi biliyordu.

Ama önce Evangeline'in güvende olduğundan emin olması gerekiyordu.

Kapı tam zamanında vuruldu.

Apollo derin bir soluk alıp kendini biraz sonra yapması gerekeceğinden korktuğu şey için hazırlayarak, "Girin" dedi.

Odanın kapısı açıldı ve içeri Havelock girdi.

Muhafız hemen Apollo'nun elindeki yanan sayfayı ve yerdeki külleri gördü. "Bölüyor muyum?"

"Önemli değil." Apollo kararmış sayfayı yere attı. Hikâye laneti Kuzey'deki tüm öyküler gibi buna da bulaşmıştı. Bu hikâye her açıldığında kendi kendine yanmaya başlıyordu.

Parşömen tamamen yanıp kül oluyordu. Sonra küllerinden yeniden şekilleniyordu. Tıpkı Apollo'nun şimdi kendi hayatını ve Evangeline'in hayatını yeniden şekillendirmesi gibi.

Muhafıza, "Prenses Evangeline'e yapılan saldırıyla ilgili ne bilgi getirdin?" diye sordu.

Havelock eğildi, kesik kesik soluk alıyordu. "Prensesin öğretmeni masum olduğunu söylüyor. Prensese kuyuya gelmesini söyleyen bir not yollamadığına yemin ediyor. Madam Voss muhafızların yalan söylediğini iddia ediyor."

Apollo bir elini saçma götürüp parmaklarını saçlarının arasından geçirdi. "Victor'la Hansel ne diyorlar?"

"İlk dediklerinden dönmüyorlar. Öğretmenden bir mektup geldiğini, Evangeline'i onun yanına götürürken siste izini kaybettiklerini söylüyorlar. Hiçbir komployla ilgileri olmadığına yemin ediyorlar."

Apollo suratını buruşturdu. "Sence doğru mu söylüyorlar?"

"Samimi görünüyorlardı, Majesteleri. Ama anlamak kolay değil. Öğretmen de samimi görünüyordu."

Apollo içini çekerek yerde neredeyse tamamen yanıp kül olmuş sayfaya baktı.

"Victor, Hansel ve öğretmen muhtemelen birlikte çalışıyorlar" dedi.

Bu söz ağzından çıkar çıkmaz içinden geri almak geldi.

Ama artık çok geçti. Victor'la Hansel'e sözüm ona öğretmenin yazdığı o sahte notu verip Evangeline'e vermelerini istediği, bahçede izini kaybetmiş gibi yapıp sonra da onu kuyuya atmalarını söylediği andan beri çok geçti. Ama Evangeline ona başka seçenek bırakmamıştı. Tehlikede olduğuna inanmaya yanaşmamıştı. Apollo ona yanıldığını göstermek zorunda kalmıştı.

Vereceği dersin bu kadar korkutucu olmasını istememişti. Devriye gezen muhafızların onu daha çabuk bulacağını sanmıştı. Böyle düşünmekle hata etmişti ama planına gereğinden fazla kişiyi karıştırmak istememişti.

"Öğretmene işkence yapmaya devam edin; bence çözülme ihtimali var. Özellikle Victor'la Hansel'in idam edildiğini duyunca."

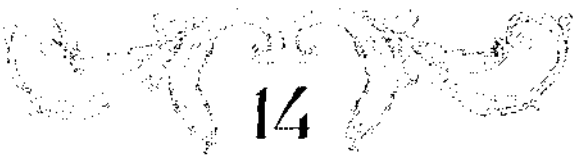
Havelock'un benzi attı.

Apollo muhafızın omzuna hafifçe vurdu, bir kez daha planından dönmek istedi. Havelock'a Victor'la Hansel'i hapiste tutmasını söyleyebilirdi. O askerleri kaybetmek onu çok üzüyordu. İkisi de kendilerini harika bir şekilde ispat etmişlerdi. Ama sadakatlerinin ne kadar süreceğinden emin olamazdı. Evangeline'in canına kastedilen planı kendisinin yaptığına dair fısıltılar dolaşmaya başlamasını göze alamazdı. "Victor ve Hansel'in arkadaşın olduğunu biliyorum ama Evangeline'e ihanet ettiler. Bunu ibret için yapmamız gerek."

Havelock başını üzüntüyle salladı. "Bu gece yapılmasını sağlarım."

Apollo içinde suçluluk duygusu gibi bir sızı hissetti. Bunu yaptığı için çok üzgündü, işler buraya kadar geldiği için çok üzgündü, Evangeline'in ona güvenmemesinin onu bu kadar aşırı bir hamle yapmaya zorlamasına çok üzgündü. Ama doğru olanı yapıyordu.

Karısını herkesten, hatta kendisinden bile korumak zorundaydı.

14
Evangeline

Okçu ne bir melekti ne de bir kurtarıcı. Delinin tekiydi, büyük olasılıkla tehlikeliydi ama yine de Evangeline'e anılarım geri almak için en büyük umudu bu adammış gibi geliyordu.

Evangeline bir kez daha Okçu'nun ona verdiği hançere baktı. Hançerin ona hatırlattığı şeylerle fazla yol alamamıştı, belki de gerçek bir anıya ait bir an bile değil ufacık bir kırıntıydı ama peri masallarını seven herkes kırıntıların takip etmeye değer olduğunu bilirdi.

Evangeline de onu nereye götürürse götürsün bu kırıntıyı sonuna kadar takip etmeye kararlıydı.

Bir anı olsa rastlantı deyip üstünde durmayabilirdi.

Ama Okçu'yu iki kere görmüştü, ikisinde de adam zihninde çok canlı anılar belirmesine neden olmuş, Evangeline'in umutlarını canlandırmıştı.

Evangeline güneş doğmadan uyanıp gecenin en karanlık saatlerini yağmur altında Okçu'yla boğuşarak geçirdikten sonra bitkin vaziyette yatağına dönmüş olmalıydı.

Oysa mutluluktan uçuyordu. Sanki biraz olsun eski haline dönmüş, kaybettiği bir parçasını bulmuştu. Hem de en sevdiği parça-

lardan birini. Umut etmeye bayılan parçasını. Umudun renkleri daha parlak, duyguları daha sıcak yaptığını, insana nelerin mümkün *olmadığını* değil nelerin mümkün *olduğunu* düşündürdüğünü unutmuştu.

Anıları sonsuza kadar silinmemişti, yalnızca kaybolmuşlardı, Evangeline'in içi şimdi anılarını bulabileceğine dair umutla doluydu.

Okçu daha şimdiden iki anısını canlandırdığına göre onu yine gördüğünde başka anılarının da canlanacağını umut etmek yersiz olmazdı. Okçu başka anı canlandırmasa bile hiç değilse Evangeline ona birbirlerini nasıl tanıdıklarını sorabilirdi.

Ama bu sefer onun gelmesini beklemeyecekti.

Evangeline muhafızlarından ona Wolf Şatosu'nu gezdirmelerini istemeyi düşünüyordu; muhafızların ve askerlerin yaşadığı bölümleri de göstermelerini isteyecekti. Okçu'nun daha sonra yine ders yapacaklarını söylediğini biliyordu ama *daha sonraya* kadar beklemek istemiyordu. Onu bugün tekrar bulmak istiyordu.

Martine, incecik bir sesle, "Affedersiniz, Majesteleri" dedi. "Çıkmadan belki şunu görmek istersiniz. Siz doktorun çırağıyla konuşurken geldi." Kız Evangeline'e balmumuyla kapatılıp Apollo'nun mührü basılmış, krem rengi bir kâğıt uzattı, Evangeline de hemen mührü kırıp mektubu okudu.

Benim tatlı Evangeline'im,

Sayısız kraliyet görevlerim nedeniyle bugün senden uzak kaldığım için üzgünüm. Güneş battıktan bir saat sonra Sütunlu Salon'da akşam yemeğinde beni şereflendirir misin?

Seni görmeyi heyecanla bekliyorum, ayrıca seninle tanıştırmak istediğim birkaç özel konuğum olacak.

Bütün sevgimle,

Apollo

Martine heyecanla, "Sizi hazırlamaya hemen başlamalıyız!" diye bağırdı. Evangeline'in omzunun üzerinden mektubu okuduğunu saklamaya bile çalışmamıştı.

"Akşam yemeği için giyinmeye şimdiden başlamam gerekir mi gerçekten?" Daha öğle bile olmamıştı, Okçu'yu bulmak için daha en az birkaç saat zamanı vardı. "Yalnızca bir akşam yemeği."

Martine, "Bu şatoda yalnızca akşam yemeği diye bir şey yoktur" dedi. "Bir prens akşam yemeği deyince bu aslında şölen demektir. Herkes orada olacak. Bütün saraylılar, bütün soylular, bütün Büyük Hanedanlar, bütün muhafızlar..."

"Muhafızlar mı?" Evangeline'in düşünceleri hemen Okçu'ya gitmişti.

Eğer akşam yemeğine o da gelecekse Evangeline'in şimdi gidip aramasına gerek yoktu. Bu yemek gerçekten de Martine'in dediği gibi kalabalık bir şölen olacaksa o zaman muhakkak kimse fark etmeden kaçıp özel bir konuşma yapmak da mümkün olurdu.

15
Apollo

Apollo yemek için farklı bir yer seçmeliydi.

Sütunlu Salon, yıldızlı gökyüzünü gösteren üç kat yüksekliğinde cam kubbeli tavanıyla Wolf Şatosu'nun en etkileyici salonlarından biriydi. Sekiz devasa sütün, salonun merkezinde bir çember oluşturuyordu. Sütunların her biri Unutulmuş Azizler'in birer heykeli şeklinde yontulmuştu. Apollo bu heykellerin Valorlar'ın limandaki heykellerinden çok daha şahane olduğunu düşünüyordu, her şeyden önce bu heykellerin kafaları vardı. Ayrıca çok az bulunan yıldıztaşından yapıldıkları için gece parlıyorlardı, bu da salona başka bir dünya havası veriyordu, Apollo Evangeline'in bu görüntüye bayılacağını umuyordu.

Ama şimdi burayı seçtiğine pişmandı.

Daha korumacı düşünmesi gerekirdi.

Sütunlar etkileyiciydi ama bir yandan da bütün salonu ve dışarı açılan kapıları görmesine engel oluyorlardı. Tabii ki Jacks'ten en ufak bir belirti görürlerse harekete geçecek muhafızlar vardı. Ama gecenin sonuna doğru muhafızların yarısı da konuklar kadar sarhoş olacaktı. Bu şölenlerde hep öyle olurdu.

Apollo şölenlerde muhafızlarına hiçbir zaman fazla sert davranmazdı. Şölenlerde genellikle karşılaşılabilecek en büyük teh-

like birinin şerefine kadeh kaldırırken yapılan konuşmaların fazla uzun sürmesiydi, muhafızların içmesine izin vermek de sadakatlerini güçlendirmek için en kolay yollardan biriydi. Apollo şu anda askerlerinin sadakatini kaybetmeyi göze alamazdı, hele de Victor'la Hansel'i kaybetmişken. Tek çaresi Evangeline'i bütün gece yanından ayırmamaktı.

Evangeline'in salona girdiğini ânında hissetti. Bütün vücudunda hem tatlı hem de rahatsız edici bir karıncalanma, ona doğru çekilir gibi bir his oluyordu. Bu, Okçu lanetinden kalan bir etkiydi. Lanet altındayken etki çok daha güçlüydü, o zaman teninde bir ateş yanıyormuş ve yalnızca Evangeline söndürebilirmiş gibi geliyordu.

Evangeline'i bulmak için döndü, karısı salona girdiği anda başka her şey bulanıklaştı.

İçerideki yemek dolu sofralar, en güzel giysileri içindeki konuklar, sütunlar, koca mumlar bir an silikleşti, yağmur yiyip karışmış bir suluboya resme dönüştü.

Bütün bu bulanık renklerin ortasında Evangeline bütün zarafeti, masumiyeti ve güzelliğiyle pırıl pırıl parlıyordu.

Çevredeki görüntüler yeniden netleşince Apollo diğer bütün gözlerin de Evangeline'e çevrilmiş olduğunu gördü. Diğer konukların karısına bakışına fazla bakamadı. Bazıları yalnızca merak ve ilgiyle bakıyordu ama bazı bakışlar Apollo'yu savunmaya geçiriyordu, bazıları ise içinde boğazlama hissi uyandırıyordu.

Fazla sinirlenmemeye çalıştı: Karısı odadaki en güzel kadındı. İnsanları ona böyle baktıkları için suçlayamazdı.

Ama Evangeline'in ona ait olduğunu herkese açıkça göstermek istiyordu.

Evangeline onun yaklaştığını görmemişti. Salonda sessizce ilerliyor, iri iri açılmış gözleriyle parıldayan sütunlara hayranlıkla bakıyordu.

Saçlarını tepede toplamış, göğsü açık, askılı bir elbise giymişti; Apollo o ince askıları parmağının bir hareketiyle koparabileceğini hayal etti. Belki elini doğru oynarsa Evangeline bu gece o askıları koparmasına izin verebilirdi.

Sessizce Evangeline'in arkasından yaklaştı.

"Çok güzel görünüyorsun" diye fısıldadı. Sonra, Evangeline onun olduğu için ve bunu yapmak onun hakkı olduğu için ensesine uzun, yumuşak bir öpücük kondurdu.

Karısının teninin dudaklarının dokunuşuyla ısındığını hissetti. Ama sonra Evangeline kasıldı.

Apollo bir hatıra tetiklemiş olmadığını umdu.

Yavaşça bir elini Evangeline'in beline koyup yanında durdu. "Seni korkutmadım umarım."

Evangeline, "Korkmadım" dedi. Ama sesi garip şekilde tiz çıkıyordu. "Yalnızca burada bu kadar çok insan olacağını beklemiyordum." Gözleri odada hızla dolaştı.

Yalnızca gergin miydi yoksa birini mi arıyordu, Apollo anlayamıyordu. Birini arıyor olamazdı, ne de olsa kimseyi hatırlamıyordu... ya da hatırlamıyor olmalıydı.

Uzaktan şarkısına başlayan ozanın sesi geldi. Şarkının sözleri Büyük Apollo ve Yakında Gidici Alçak Jacks'le ilgiliydi. "İnsan gibi görünür ama canavardır o. Çocukları öldüren alçak bir hayvandır o. Evinize gelirse karınıza göz koyar, ayağınızı denk alın, zalim bir şeytandır o."

Etraftaki insanlar şarkının ezgisiyle salınmaya başlamışlardı ama Evangeline'de gözle görülür bir huzursuzluk vardı. Odayı gözleriyle taramayı bırakmıştı, Apollo acaba gerçekten bu kadar insan olması yüzünden mi gergin diye düşünüyordu.

Karısını hiç utangaç biri olarak görmemişti ama onun düğünlerinin olduğu gün de kaygılı olduğunu hatırlıyordu.

"Keşke bu gece baş başa olabilseydik ama bütün saray burada olmak istiyordu, herkesin bizim mutlu ve sağlıklı olduğumuzu görmesi de önemli." Apollo elini Evangeline'in belinden çekip elini tuttu, parmaklarını parmaklarının arasma geçirdi. "Endişelenme, sen yalnızca bu gece yanımdan ayrılma."

Evangeline'i yanına alıp konukları teker teker selamlamaya başladı.

Apollo bu bölümden her zaman nefret ederdi. Ama insanlar

gülümseyerek, sarılarak Evangeline'i selamlamaya, sesinin tatlılığından yanaklarının parlaklığına, saçının pembe-sarı rengine kadar her şeyine iltifat etmeye başlayınca Evangeline de ısınır gibi olmuştu.

Apollo konuşmaların biraz daha nitelikli olmasını isterdi ama bundan kötüsü de olabilirdi. Evangeline'in saçıyla ilgili bir konuşma sırasında bir kadeh şarap getirmek için bir saniye karısının yanından ayrıldı. Elinde bir içki olursa bu işler çok daha iyi gidiyordu ama uzaklaşmak için yanlış bir zaman seçmiş gibiydi.

Karısının yanına döndüğünde Evangeline Lord Byron Belleflower'ın söylediği bir şeye gülüyordu. Belleflower bir espri daha yaptı, Evangeline yine güldü, Apollo onu bütün gece hiç bu kadar neşeyle gülümserken görmemişti.

Alçak.

Meclis toplantısında Belleflower resmen Evangeline'in kellesini istemişti. Şimdi de kendini ona sevdirmeye çalışıyordu.

Apollo, "Görünüşe bakılırsa bir saniye arkamı dönmeye gelmiyor" diyerek rahat bir hareketle Evangeline'in elini tutup onu yanına doğru çekti.

"Korkmanıza gerek yok, Majesteleri. Karınızı elinizden alma gibi bir niyetim yok. Yalnızca kendisine sizinle ikimizin çocukluğundan hikâyeler anlatıyordum. Geçirdiği haftadan sonra biraz eğlenmek hoşuna gider diye düşündüm." Belleflower elini kalbine götürerek tekrar Evangeline'e döndü. "Dün yaşadığınız olayı da duyduğumu söyleyecektim, Majesteleri. Sizi zamanında bulduklarına ve hayatınızı tehlikeye atan o köpek muhafızların da hak ettikleri gibi boğazlandığına çok sevindim."

"Boğazlandığına mı?.." Evangeline'in bütün neşesi yüzünden silinmiş, tatlı gözleri endişeyle irileşmişti.

Apollo, Belleflower'ı o anda öldürebilirdi.

Evangeline ona dönerek sorar gibi, "Ben muhafızlarımın yalnızca sorguya çekilmek için çağırıldığını sanıyordum" dedi.

Apollo yüzüne rahatlatıcı bir gülümseme kondurmaya çalışarak, "Merak etmene gerek yok, tatlım" dedi. "Sanırım dostumuz

Lord Belleflower haberleri dedikodu gazetelerinden alıyor. Bu gece boğazlanan tek şey yemekte yiyeceğimiz hayvan. Şimdi, izninizle."

Evangeline'i kendine biraz daha çekip entrikacı Lord Belleflower'ın yanından uzaklaştırdı.

Ama adam yapacağını yapmıştı. Az önce Evangeline'in gözlerinde gördüğü parıltı sönmüştü, eli elinin içinde buz gibiydi.

Apollo hemen şarap dolu gümüş kadehler taşıyan bir hizmetkârı durdurdu.

"Al, sevgilim." Bir kadeh alıp Evangeline'e uzattı. "Bence artık kadeh kaldırmanın zamanı geldi, ne diyorsun?"

Sonra yüksek sesle, "Dostlarım!" diye seslenerek herkesin dikkatini çekti. "Korkarım sarayım eğlenmeyi unutmuş. Bu gece ruhsuz iltifatlardan ve yavan dedikodulardan başka fazla bir şey duymadım. Şimdi kadehlerimizi ölümden dönmenin şerefine ve gerçek aşkın büyüsüne kaldıralım!"

16
Evangeline

Şölen tıpkı çocukluğunda annesi ona peri masalları anlatırken Evangeline'in kafasında canlandırdığı şölenler gibiydi: Şahane bir balo salonu, içinde göz kamaştırıcı giysiler kuşanmış harika insanlar. Şimdi kendisi de bu insanlardan biriydi. Parıltılar saçan bir gece elbisesi içinde, bir prensin kolundaydı... en azından kocası kadehini kaldırana kadar.

Apollo kadehini başının üzerine kaldırıp tuttu, herkes de etraflarına toplanıp kadehlerini kaldırdı.

Evangeline de onlar gibi yaptı ama aslında Hansel'le Victor'un öldüğünü duyduğundan beri canı içmek istemiyordu. İkisi de çok nazik insanlara benziyorlardı, onu öldürme girişimiyle bir ilgileri olabileceğine inanmak hâlâ çok zor geliyordu. Ama insanın belleğinde boşluklar olmasının zor yanlarından biri de buydu; birçok şeye inanmak zorlaşıyordu.

Evangeline belli etmeden salonda toplanan saraylılar ve muhafızlar arasında Okçu'yu görmeye çalıştı. Apollo'nun az önce onu etrafa bakınırken yakaladığına ve canının sıkıldığına, neredeyse kıskandığına yemin edebilirdi.

Şimdi prens kadeh kaldırmakla meşguldü, Evangeline de fırsattan istifade salondakilere bir kez daha bakabiliyordu. Her şey

ilk girdiği andaki gibiydi; parlayan sütunlar ve şık konuklardan başka bir şey yoktu, Okçu'ya benzeyen kimseyi görmüyordu.

Apollo, "Bu salonda gerçek aşkı arayan kim varsa bulsun, gerçek aşkın önünde durana da lanet olsun!" diye bağırdı.

Konuklar kadehlerini tokuşturarak Apollo'nun sözlerini tekrarladılar. "Aşka ve lanetlere!"

Evangeline kadehini dudaklarına götürdü. Ama içmek elinden gelmedi. Aşka kadeh kaldırmayı anlıyordu ama *lanete* nasıl içilebilirdi? Ondan başka kimsenin böyle düşünür gibi görünmemesinden rahatsız olmuştu. Konuklar kadehlerini başlarına dikip içtiler, salon baş döndürücü şarap kokusuyla doldu, dudaklarda şarap izi kaldı.

Bir an Evangeline'in içinden kısacık bir düşünce geçer gibi oldu: Eğer sonsuza kadar mutlu yaşamaktan kasıt buysa, isteyip istemediğinden artık o kadar emin değildi.

Nağmeli bir ses, "Böyle bir dileğe içmemeniz akıllıca" dedi.

Evangeline bakışlarını hafifçe Apollo'dan ayırıp sesin kimden geldiğine baktı.

Biraz önce hayatının garip olduğunu düşünmüştü ama şimdi iyice tuhaflaşıyordu.

Yanına gelen kız gerçek bir peri masalından fırlamış bir peri prensesine benziyordu. Peri masallarında insanlar anlamsız lanetlere değil, onur ve cesaret gibi şeylere içerdi. Kızın kalp şeklinde bir yüzü, yemyeşil gözleri, pırıl pırıl parlayan menekşe rengi saçları vardı.

Pembe altın rengi saçlarıyla Evangeline bulunduğu her yerde farklı saçlı tek kız olmaya alışıktı. İçinde az da olsa bir kıskançlık doğacağını düşünmüştü ama bu kız gülümseyince ona o kadar tatlı geldi ki Evangeline kıskançlık değil yakınlık duydu.

Menekşe saçlı kız, düşünür gibi, "Bir lanetin gerçekleşmesi için büyülere gerek olmadığını söyleyen eski bir Kuzey hikâyesi vardır, biliyor muydunuz?" dedi. "Derler ki Kuzey ilk var olduğunda öyle büyülü bir yermiş ki bazen yalnızca *lanet* sözcüğü yeterli olurmuş; yeter ki duyanlar söylenen şeye inansın."

Evangeline, "Bu gece de öyle olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Kız kedi gibi bir gülümsemeyle kadehinden bir yudum aldı. "Ne mutlu ki o büyü yok olalı çok oldu diye düşünüyorum" dedi. "Ama her şeyin de mümkün olduğunu düşünüyorum." Evangeline'e göz kırptı. "Bu arada, ben Aurora Vale, sizinle tanışmak büyük bir zevk, Majesteleri."

Kız eğilerek kusursuz bir reverans yaptıktan sonra, "Şimdi de ailemle tanışmak üzeresiniz" diye fısıldadı.

İki kişi yanlarına yaklaşırken hava birden değişti. O âna kadar kadehler tokuşturuluyor, erik şarabı kokuları havayı dolduruyordu. Ama şimdi Aurora'nın annesiyle babası yaklaşınca birden garip bir sessizlik olmuştu. Kadeh şıngırtıları durmuş, ayak sesleri kesilmiş, herkes konuşmasını bırakıp ilgiyle çifti süzmeye başlamıştı.

Evangeline'in de ilgisi uyanmıştı. Kızları gibi bu çift de onlara kanın şaraptan çok döküldüğü, en yumuşak insanların bile hayatta kalmak için sertleşmek zorunda kaldığı bir başka devri hatırlatıyordu.

Aurora'nın annesinin hareketlerinde başka herkesten farklı bir şey vardı. Parıltılar saçmaya ve mücevherlerini göstermeye uğraşmıyor (zaten tek bir mücevher bile takmamıştı), insanların arasından gece gökyüzünü yırtan bir ok gibi zarif ve kararlı adımlarla ilerliyordu. Evangeline'e balo salonlarında değil savaş meydanlarında yürümeye alışmış bir insan hissi veriyordu.

Aurora ne kadar güzelse babası da o kadar iri yapılı ve güçlü görünüyordu. Omuzları geniş, sakalı gür ve uzundu, yüzünün sağ tarafındaki yara izi öyle korkunç görünüyordu ki Evangeline öyle bir iz bırakan yarayı alıp nasıl sağ kaldığına akıl erdirememişti.

Adamın Apollo'nun omzuna aslan pençesi gibi eliyle vurduğunu gördü. "Bizi davet ettiğiniz için teşekkür ederiz, Majesteleri."

Apollo, "Ne demek" derken yüzünde geniş bir gülümseme vardı ama ağzının köşelerinde bir gerginlik var gibiydi, o da bu çiftin gücünü hissediyor ve bu duygu onu huzursuz ediyordu.

"Evangeline, seni Lord ve Leydi Vale'le tanıştırayım, gördüğüm kadarıyla kızları Aurora'yla tanışmışsınız bile."

Evangeline, "Sizinle tanışmak büyük bir zevk" dedi.

Leydi Vale, "O zevk bize ait" diyerek Evangeline'e sarıldı. Kocasının yanında küçücük kalıyordu ama sarılışı beklenmedik derecede sıkı ve çok sıcaktı. "Sevgili prensinizden hakkınızda öyle harika şeyler duydum ki kendimi neredeyse sizi tanıyormuş gibi hissediyorum."

Belki salonu aydınlatan mumların titrek ışığından da olabilirdi ama Leydi Vale, Evangeline'i bırakıp çekilirken sanki gözleri yaşla dolmuştu.

Evangeline ona iyi misiniz diye sormak istedi.

Ama o bir şey diyemeden Apollo araya girdi. Prens hâlâ bu ailenin yanında biraz huzursuz gibiydi. "Valeler Valorfell'e Kuzey'in en uzak yerinden geldiler" dedi. "Merrywood'u ayağa kaldırmak gibi müthiş bir görevi üstlenme cesaretini gösterdiler."

Evangeline neredeyse, *Bu adı biliyorum* diyecekti. Ama aslında bilmiyordu. Yalnızca tanıdık gelmişti. Belki bu gece başka bir yerde geçtiğini duymuştu. Belki de hatırlıyordu...

"Merrywood ne?" diye sordu.

"Merrywood eski Büyük Hanedanlar'dan birinin toprağıydı. Bir orman, bir köy, bir de yüzlerce yıl önce yanıp yıkılmış bir malikâne var."

Evangeline'in gözünün önüne bir an yanıp gitmiş bir evden geriye kalan, hâlâ için için yanmaya devam eden bir merdiven geldi. Belki yalnızca hayalinde canlandırıyordu ama bir an için bunun gerçek bir anı olup olamayacağını düşündü. Belki de Apollo'nun bu aile karşısındaki gerginliğinin nedeni buydu, belki yeniden inşa edecekleri yerle Evangeline'in kayıp anıları arasında bir bağlantı vardı.

Konu kapanıp gitmesin diye hemen, "Malikâne nasıl yandı?" diye sordu.

Apollo, "Kimse tam bilmiyor" diye karşılık verdi. "Hikâyenin çoğu, zamanla ve hikâye lanetinin etkisiyle unutulup gitmiş."

Aurora, "Tam olarak unutulmuş sayılmaz" diye atıldı. "Gerçi neden fazla anlatılmadığını anlayabiliyorum. Oldukça trajik bir olay."

Lord Vale, "O zaman belki sen de anlatmasan daha iyi olur" diye araya girdi.

Aurora, "Ama prenses sordu" diye itiraz etti.

Lord Vale de Leydi Vale de kızlarına neredeyse azarlar gibi bakıyorlardı; ne burada olay çıkarmasını ne de konuşmanın devam etmesini istiyorlardı.

"Evet, ben sordum." Evangeline Aurora'nın başını derde sokmak istemiyordu ama hikâyeyi öğrenmeyi de çok istiyordu. Belki hikâye hatırlamasına yardım edebilirdi.

Leydi Vale, "Bir şenlikte anlatılmaya pek uygun bir hikâye sayılmaz" dedi. Şimdi huzursuzluğu açıkça belli olmaya başlamıştı.

Evangeline, "Yine de duymak isterim" dedi. "Kuzey'in tarihini çok az biliyorum, daha çok öğrenmek istiyorum."

Aurora, "Peki o zaman, ben size öğreteyim" dedi.

Annesiyle babası gergin görünüyordu ama Aurora'nın durmaya niyeti yoktu. "Slaughterwood Hanedanı'ndan Vengeance Slaughterwood bir zamanlar Kuzey'in en güzel kızıyla nişanlıymış. Ama bu kız onu sevmiyormuş. Kızın annesiyle babası nişanı bozmasına izin vermemişler, o da sevmediği biriyle evlenmeyi reddetmiş. Düğün günü kaçmış. Tabii ki Vengeance buna izin veremezmiş, *intikam* anlamına gelen adı gibi kendi de intikamcı biriymiş. Bu güzel kızın Lord Merrywood'un tek oğluna âşık olduğunu duyunca Merrywood Malikânesi'ni, Merrywood Köyü'nü, Merrywood Ormanı'nı yerle bir etmiş, böylece korkunç adının hakkını vermiş." Aurora sözlerini kadeh kaldırıp konuşma yapan birinin neşeli tavrıyla bitirmişti ama yüzü artık gülmüyordu.

Karşısında duran Leydi Vale'in benzi atmış, Lord Vale'se öfkeyle kızarmıştı.

Evangeline'in babası hayatı boyunca ona bir kere bile Lord Vale'in şu anda Aurora'ya baktığı gibi bakmamıştı. Tabii Evangeline de babasına hiçbir zaman Aurora'nın şu anda babasına baktığı

gibi meydan okurcasına bakmamıştı. Acaba bu aileyle kayıp anıları arasında bir bağlantı olduğunu düşünürken yanılmış mıydı? Belki de Apollo'yu bu kadar rahatsız eden yalnızca kendi aralarındaki bu gerginlikti. Bu hikâyenin ortaya çıkardığı tek şey bu gerginlik olmuştu. Evangeline'in belleğinde başka hiçbir kıpırtı yaratmamıştı.

Lord Vale, "Umarım Merrywood'u yeniden inşa etmemiz kaybolan şeylerin bir kısmını geri getirir" dedi. Belli ki konuyu değiştirmeye çalışıyordu.

Bu sefer Aurora konunun değiştirilmesine itiraz etmedi. Sanki söylemek istediği her şeyi söylemişti. "Umarım siz ve prensiniz de yeniden inşa çalışmaları başlarken yapılacak şenlikte bizimle olursunuz. Sizi daha yakından tanımaya can atıyorum."

Aurora Evangeline'e sarılıp kulağına, "İçimde çok iyi arkadaş olacakmışız gibi bir his var" diye fısıldarken birden "Ah!" diyerek geri çekildi, uzun kirpikli gözlerini canı yanmış gibi kırpıştırdı.

Evangeline, "Ne oldu?" diye sordu.

"Üstünüzde bir hançer olduğunu fark etmemiştim." Aurora başını yana doğru eğerek Okçu'nun taşlı hançerini işaret etti; Evangeline hançeri kemerine sokmuştu.

Apollo'nun kaşları arasmda bir çizgi belirdi, bakışları iyice kararadı. "Nereden buldun onu?"

Evangeline elini korumak ister gibi hançerin kabzasına götürdü. "Bahçede buldum" diye bir yalan attı.

Söylediği yalana hemen pişman olmuştu, oldu olası yalan söylemeyi seven biri değildi ama kendini tutamıyordu.

Apollo hançere kuşkuyla bakıyordu. Az önce Evangeline'i salonda birini arar gibi görünce de yüzünde aynı bakış belirmişti ama bu kez kıskandığı çok açıktı. Gözleri kısılmış, alnında bir kas seğirmeye başlamıştı; Evangeline gerçeği söylemediğine çok seviniyordu, bu bıçağı ona başka bir genç erkeğin verdiğini söylese çok daha kötü olacaktı. Yine de Apollo'nun bıçağı ondan alabileceğinden korkuyordu.

Çabucak bir hikâye uydurup bıçağı biri onu kurtarmadan hemen önce kuyunun içinde bulduğunu söyledi. "Bana uğur getir-

miş gibi geliyor. Ama sizin canınızı acıttığına üzüldüm, Aurora."

"Önemli bir şey değil. Hem madem size uğur getiriyor, yanınızda olmasına çok sevindim. Ama silahlarınıza daha fazla dikkat etmelisiniz. Uğur için taşıdığınızı biliyorum ama burada bu kadar muhafız varken gerçekten gerekli mi acaba?"

Apollo, "Aurora haklı" dedi. "Bence..."

"Öh-hö." Biri arkalarında yüksek sesle boğazını temizlemişti. Evangeline çok rahatlamıştı. Apollo'nun sözü kesilmemiş olsa hançeri ondan almak isteyeceğinden neredeyse hiç kuşkusu yoktu.

Ama şimdi Apollo'nun dikkati gruplarının yanından duran yeni muhafıza yönelmişti.

"Majesteleri, böldüğüm için özür dilerim ama prensle konuşmam gereken çok acil bir mesele var."

Apollo muhafıza öfkeyle bakarak, "Biraz bekleyemeyecek bir şey miydi?" dedi.

Genç askerin benzi attı. "İnanın, Majesteleri, önemli olmasa bölmezdim." Muhafız öne doğru eğilip yaklaşarak Apollo'ya bir şey fısıldayınca prensin yüzünün rengi çekildi.

"Üzgünüm ama korkarım ilgilenmem gereken bir şey var." Bakışlarını Evangeline'e çevirdi. "Gitmem gerektiği için çok üzgünüm ama bu gece görüşürüz."

Evangeline nereye gittiğini soramadan Prens Apollo dönüp uzaklaştı.

17
Evangeline

Evangeline şarabına dokunmamıştı ama salonda ondan başka içmeyen yok gibiydi. Şölen Apollo gittikten sonra da aynı neşeyle devam etmişti. Kısa süre sonra konukların yanı sıra muhafızların da bir kısmı sünger gibi içmeye başlamıştı.

Sütunlu Salon'da saat yoktu ama Evangeline Ay'ın gökyüzündeki hareketinden Apollo gideli epey zaman geçtiğini anlayabiliyordu, prensin gitmesini gerektiren şey her neyse önemli olmalıydı.

Evangeline bir an acaba Lord Jacks'i mi buldular diye düşündü. Ama öyle olsa herhalde prens bu habere sevinirdi, oysa çıkarken hiç mutlu görünmüyordu. Hayır, başka bir şey olmuş olmalıydı.

Şölenin üçüncü yemeğiyle oyalanırken masanın ortalarında bir yerden biri yine kadeh kaldırdı. Anlaşılan Kuzeyliler bir şeylerin şerefine içmeye çok meraklıydılar. Bu sefer yedikleri lezzetli kuşları avlayan okçunun şerefine kadeh kaldırıyorlardı. Evangeline bunu duyunca birden hatırladı. *Okçu.*

İçi birden hop etti. Okçu'nun belki o arada içeri girmiş olacağını umarak gözlerini bir kez daha salonda gezdirdi. Ama hâlâ Okçu'dan eser yoktu.

Evangeline kendisini hiçbir zaman gözü kara biri olarak düşünmemişti. Başkalarına sorsanız buna katılmayabilirlerdi. Ama

Evangeline buna karşılık, başkaları ne aksilikler olabileceğinden korkarken kendisinin olabilecek iyi şeylerin umuduyla hareket ettiğini söyleyebilirdi.

Evangeline özellikle de kuyu olayı düşünüldüğünde, yanında muhafızları olmadan yemekten gizlice kalkıp Okçu'yu aramaya gitmenin biraz tehlikeli olabileceğinin farkındaydı. Ama aynı zamanda hazır Apollo gitmişken ve insanların çoğunun dikkati başka yerdeyken belki de Okçu'yu bir kez daha bulmak için bu ânın en uygun fırsat olduğunu düşünüyor ve belki böylece belleğini tekrar kazanabileceğini umuyordu.

Kimseye fark ettirmeden kaçmak için insanların dikkatini nasıl dağıtabileceği üzerine düşünmeye başladı. Önce aklından masa örtüsünü çekip yemek dolu tepsileri devirmek geçti. Şarabı dökmeyi düşündü. Sonra başka bir şeye kadeh kaldırılmaya başlayınca beklediği fırsatın geldiğini fark etti.

Bu kez kadeh kaldıran Lord Vale'di. Doğrusu çok da güzel konuşuyor, Merrywood'u yeniden imar etme arzusunu renkli ifadelerle anlatarak kendisine yardımcı olacak taraftarlar bulmaya çalışıyordu. Evangeline gözlerini ondan ayırmakta zorluk çekiyordu.

Lord Vale görkemli cüssesiyle ayağa kalkıp kadehini başının üstüne kaldırınca bütün gözler ona çevrilmişti. Gökgürültüsü gibi bir sesle, "Merrywood'un yeniden bayındırlaştırılması bütün Kuzey'in yararı için!" dedi. "Geçmişimizden kalan ve aklımızdan çıkmayan hayaletleri kovmak için Merrywood'u baştan inşa edeceğiz. Çünkü biz Kuzeyliyiz! Biz efsanelerden, masallardan korkmayız! Efsane *biziz*!"

Salon bağırışlarla çınladı. "Efsane biziz!"

Lord Vale, "Bu işte kimler benimle?" diye bağırdı.

"Ben varım!"

"Benim hanedanım yanınızda!"

Salonda heyecanlı kadın ve erkek sesleri birbirine karışıyor, muhafızlar bile kadeh kaldırıp tezahürat yapıyorlardı.

Lord Vale, "Av'dan sonra hemen işe koyulacağız!" diye haykırdı.

Evangeline masadan yavaşça kalkıp en yakın kapıdan çıkmak için bu ânı fırsat bildi. Sessiz olmaktan çok çabuk olmaya odaklandı. Salon öyle gürültülüydü ki bir savaşın sesini bile bastırabilirdi.

Dolayısıyla arkasından gelen ayak seslerini ancak birkaç dakika sonra duydu.

Hemen elini Okçu'nun hançerine atıp hızla döndü.

"Benim." Aurora Vale kendini korumak ister gibi ellerini kaldırdı. "Affedersiniz, sizi korkutmak istememiştim. Kaçtığınızı görünce ben de geleyim dedim. Babam kadeh kaldırdı mı bazen konuşması günlerce sürer. Bir düğünde gün batımından gün doğumuna kadar konuştuğunu hatırlıyorum."

"Onu durdurmaya çalışan olmadı mı?"

Aurora güldü. "Kimse babamı durdurmaya kalkmaz. Gerçi bugünkü konuşmasının o kadar uzun süreceğini sanmıyorum, şölendekilerin yeterli bölümünü davasına inandırmışa benziyor. Ama bir fark eden çıkmadan çabuk olsak iyi olur." Aurora menekşe rengi saçlarını savurarak ilerledi. "Nereye gidiyorsunuz? Gizli bir âşığınız mı var? Yoksa falınıza baktırmak için özel büyücünüzü mü görmeye gidiyorsunuz?"

Evangeline hemen, "Yo, yo" diye karşılık verdi. "Ne âşığım var, ne de büyücüm. Yalnızca daireme dönmeyi düşünüyordum."

"Hm, hiç heyecanlı değil." Aurora içini çekti. "Yine de sanırım sizi dairenize kadar geçirmek babamı dinlemekten iyidir." Evangeline'in koluna girdi.

Evangeline ilk tanıştığında Aurora'yı sevmişti ama şimdi kızda ona normal gelmeyen bir şey vardı. Ya da yalnızca kız Okçu'yu bulma planına engel olduğu için canı sıkılmıştı.

Sözlerini dikkatle seçerek, "Teklifiniz için teşekkür ederim" dedi, "ama yalnız kalmayı tercih ederim."

Aurora ona bir an kuşkulu gözlerle baktıktan sonra yüzünde şahane bir gülümseme belirdi. "Yani gizli bir âşığınız var."

Evangeline sakince bir kez daha, "Hayır" dedi. "Ben evliyim."

Aurora dudaklarını büktü. "Bu genellikle çoğu kişi için bir en-

gel teşkil etmez. Gerçekten gözünüze ilişen bir muhafız ya da yakışıklı bir seyis yamağı yok mu?"

Evangeline kesin bir tavırla, "Apollo'dan başka kimse yok" dedi. Ama daha bunu söylerken aklı Okçu'ya gitmişti. Adamın o gece köprüde yağmurun altında durduğu hali gözünün önüne geliyordu; ıslak gömleği göğsüne yapışmıştı, gözlerini Evangeline'den ayırmıyordu. Ama Evangeline onun âşığı olmasını istemiyordu. Okçu pervasız ve vahşiydi, onu tanımadığı konusunda da yalan söylemişti. Evangeline onu yalnızca belki yine bir anısını canlandırabilir diye bulmak istiyordu.

Ama herhalde bugün bulamayacaktı.

Koridordan onlara doğru hızla yaklaşan ayak sesleri geliyordu. Aurora Evangeline'i oyalayınca muhafızları sonunda yokluğunu fark edip ona yetişmişlerdi.

*

Evangeline yaşadığı hayal kırıklığı yüzünden yorgun düşmüştü. Muhafızları onu odasına götürürlerken Okçu'yu görme umuduyla omzunun üstünden bakıp durmuştu. Gerçekten onun bir yerlerde karşısına çıkabileceğini mi düşünüyordu yoksa gelmesini çok istediği için onu getirebileceğine mi inanıyordu, emin değildi.

Koridorda onunla çarpıştıklarını ve birdenbire bütün anılarının geri geldiğini, altüst olmuş dünyasının normale döndüğünü hayal ediyordu.

Ama ne yazık ki olaysız bir yürüyüşün ardından odasına getirilmiş, yatmak üzere soyunmaya başlamıştı, bu sırada aklından *yazık* gibi sözcükler geçiyordu.

Yatağına tam olarak ne zaman girdiğini ve ne kadar yattığını bilmiyordu. Uykuyla uyanıklık arasında bir an yanında bir döşeme tahtasının gıcırdadığını duydu. Bu ses Apollo'nun kendinden emin yürüyüşüne benzemiyordu. Sanki gizlice içeri girmiş birinin çıkardığı bir sesti. Evangeline odasına girenin Okçu olduğunu hayal ederek gözlerini açınca...

Yatağın üstünde dev gibi, koca bir karaltının dikildiğini gördü. *Ne Okçu, ne de Apollo.*

Çığlık atmaya çalıştı.

Ama saldırgan daha hızlıydı. Evangeline daha ağzını açamadan yatağın üstüne atlamış, eldivenli koca eliyle ağzını kapatıp ağır gövdesiyle üstüne çullanmıştı.

Adamdan ağır bir ter ve at kokusu yayılıyordu. Evangeline yüzünü göremiyordu, yalnızca donuk bakışlı gözlerini gösteren bir maske takmıştı.

Evangeline bir kez daha bağırmayı denedi. Adamın elini ısırmayı denedi. Okçu ona böyle bir pozisyonda ne yapacağını öğretmemişti. Ama sabah söylediği sözler hâlâ kulağındaydı: *Mücadele etmeyi kesersen ölürsün.*

Saldırganın bacaklarının arasma doğru bir tekme savurdu.

"Kıpırdamasan daha iyi olur." Suikastçı Evangeline'in kolu kadar bir bıçak çıkarmıştı.

Evangeline sessiz çığlıklarla, *İmdat! İmdat! İmdat!* diye bağırıyor, deli gibi çırpınarak adamı üstünden atmaya çalışıyordu.

Adam bıçağın ucuyla geceliğinin yakasını sıyırdı. Evangeline bıçağın sivri ucunun canını yakarak köprücük kemiğinin altında bir çizgi çizdiğini hissetti.

"Benimle dalga geçiyorsun herhalde." Bu homurdanan ses, Okçu'nun sesiydi.

Evangeline onun odaya girdiğini bile fark etmemişti ama birden ortaya çıkıvermişti; altın gibi parlıyor, öfke saçıyordu, herhalde Evangeline'in hayatında gördüğü en güzel şeydi. Suikastçının boğazına acımasızca yapışıp adamı yatağın üstünden çekti, yatak direklerinden birine yapıştırdı, adamın bacakları yere değmiyor, bez bebek ayakları gibi havada sallanıyordu.

Evangeline debelenerek yataktan kalktı. "Onunla mücadele etmeye çalıştım."

Omzundan göğsüne doğru kan akıyordu. Titremesini kesemediği elleriyle sabahlığına sarındı.

Okçu kanı görünce gözleri kısıldı, Evangeline göz renginin de

değiştiğine, maviden bir anda erimiş gümüş rengine dönüştüğüne yemin edebilirdi. Okçu bakışlarını tekrar suikastçıya çevirerek dişlerini gösterdi.

Ağzından tam bir hayvan sesine benzeyen, tehditkâr bir hırıltı çıktı. Adamın suratındaki maskeyi çekip aldı, bir bıçak çıkarıp ucunu adamın sol gözüne götürdü. "Seni kim tuttu?"

Suikastçının benzi atmıştı ama dişlerini sıktı.

"Bir kere daha soracağım, sonra gözün gidiyor. Hatta umarım cevap vermezsin çünkü gözünü oymak çok hoşuma gidecek. Onu öldürmen için seni *kim* tuttu?"

Suikastçı telaşla, "Adını vermedi" diye cevap verdi.

"Senin için çok kötü olmuş." Okçu bıçağını yaklaştırdı.

Adam, "Yemin ederim bilmiyorum" diye bağırdı. "Bana yalnızca yavaş ve kanlı olsun, acı çeksin dediler."

Evangeline bütün vücudunun uyuştuğunu hissetti. Birinin onun ölmesini istemesi başka bir şeydi, işkence çekmesini istemesi başka.

"Nedenini söylediler mi?" diye sordu.

Suikastçı ağzını sıkıca kapattı.

"Kabalık etme. Prenses sana bir soru sordu." Okçu adamı boynundan tutarak biraz daha kaldırıp sertçe sarstı, adamın kafası iki yana sallandı. "Cevap ver."

Adam, "Nedenini bilmiyorum" diye bağırdı. "Bana yalnızca eziyetli olsun dediler."

Okçu'nun burun delikleri genişledi.

"Dua et ki ben seni tutandan daha insaflıyım" dedi. Sarışın başını yana doğru eğdi, neredeyse düşünür gibi bir hali vardı. "Canın yanacak ama fazla uzun sürmeyecek." Sonra bıçağı suikastçının kalbine sapladı.

18
Evangeline

Suikastçı çirkin bir gümbürtüyle yere düştü. Yerde kıvranıyor, kasılıyordu: Evangeline adamın hareketlerini tarif etmeye uygun sözcükleri bilmiyordu, tek bildiği adamın hemen ölmediğiydi. Çok korkunç bir manzaraydı ama Evangeline üzüldüğünü söyleyemezdi. Göğsünde sıkıca kavuşturduğu sabahlığın hâlâ kendi kanıyla ıslandığını hissediyordu. Çok da güzel bir sabahlıktı, krem rengi dantel astarlı, lavanta rengi kumaşa koyu kırmızı bir kan lekesi yayılıyordu.

Saldırganın boğazından tam anlaşılmayan birkaç hırıltı koptu, lanet okuyor olmalıydı.

Okçu, "Son sözlerini boşa harcıyorsun" dedi. "Ben zaten lanetliyim." Eğilip bıçağı çevirdi. Bıçağı çekip çıkarınca fışkıran kanlar koyu renk pelerinine ve altındaki açık renk gömleğe sıçradı ama Okçu aldırmaz gibiydi.

Cesedin üstünden geçip Evangeline'e öfkeyle bakarak yanına gitti.

"Neden insanlar sürekli seni öldürmeye çalışıyor?" Sesi pesleşmiş, ölümcül bir şeye dönüşmüştü. "Daha dikkatli olmalısın."

"Bunda benim ne suçum var ki?"

"Kendini koruma hissin yok." Okçu öfkeyle bir adım daha yaklaştı. "Biri bir şişenin üstüne *zehir* yazacak olsa tutup içersin. Uya-

rıları davet gibi görüyorsun. Sana zarar verecek şeylerden uzak duramıyor gibisin.

Benim gibi.

Evangeline son iki sözcüğü kafasının içinde duyduğuna yemin edebilirdi. Okçu bir adım daha yaklaştı, artık o kadar yakınındaydı ki Evangeline onun vücudundan yayılan ateş gibi öfkenin sıcaklığını hissedebiliyordu.

Geri çekilmesi, bağırıp muhafızlarına seslenmesi, Okçu'ya gitmesini söylemesi gerekiyordu. Kalbi imkânsız bir hızla çarpıyordu.

Ama ağzından çıkan, "Sen buraya bana zarar vermeye gelmedin" oldu.

"Orasını bilemezsin." Okçu'nun çenesinde bir kas seğirdi. "Bu sabah seni neredeyse bir köprüden atıyordum."

"Biraz önce de hayatımı kurtarmak için birini öldürdün."

"Belki öldürmek hoşuma gidiyordur." Okçu kanlı bıçağını yatağın örtülerine silerken alevler saçan gözlerini Evangeline'in gözlerinden ayırmamıştı. Hâlâ öfkeli ve vahşi görünüyordu. Elleri kanlıydı, gözleri de kanlanmıştı. Buna rağmen Evangeline kimseyi bu kadar istememişti.

O gece herhalde aklını yitirmiş olmalıydı çünkü Okçu'nun ona daha da yaklaşmasını istiyordu. Ellerini vücudunda hissetmek istiyordu. Ona sarılmasını, sıkmasını, zapt etmesini, mücadele etmeyi öğretmesini istiyordu. Hangisi olursa artık, yeter ki ona dokunsun.

Kendi kendine bu yalnızca yaşadığım korkudan, heyecandan, damarlarımdaki kanın hızlanmasından demeye çalıştı. Birazdan geçecekti. Ama içinde çılgın bir yan vardı ki o, geçmesini istemiyordu.

Düşünüp kendine gem vuramadan uzanıp Okçu'nun elini tuttu.

Dokunduğu anda şimşek çarpmış gibi sarsıldı. Parmakları Okçu'nun parmaklarına değer değmez dünya fıldır fıldır dönmeye başladı. Odası birden gece ve şimşeklerle dolu bir çiçek dürbününe dönüşmüş gibiydi, kendini başka bir yerde buluverdi.

Başka bir anının içindeydi.

Etraf karanlık ve ıslaktı, Evangeline bir saniye soluk alamadı.

Buz gibi su vücuduna toprak gibi sertçe çarptı. Evangeline düşünmeden çırpınmaya başladı ama biri ona sıkıca sarılmıştı. Adam kollarını hiç gevşetmeden onu çarpan dalgalar arasından sürüklüyordu. Tuzlu su Evangeline'in burnuna doluyor; soğuk, damarlarına işliyordu. Öksürüyor, tükürüyor, güçlükle soluk almaya çabalıyordu, adamsa onu yanında çekerek kıyıya doğru yüzüyordu. Sanki söz konusu olan Evangeline'in değil kendi hayatıymışçasına Evangeline'e sıkıca sarılarak onu denizden çıkardı.

"Ölmene izin vermeyeceğim." Adamın kirpiklerinden tek bir su damlası Evangeline'in dudaklarına düştü. Yağmur damlası gibi yumuşacık bir damlaydı ama adamın gözlerindeki bakışta fırtınaların gücü vardı. Karanlıkta yüzündeki ifade hiç seçilemiyor olmalıydı ama hilal şeklindeki Ay giderek daha parlak ışık saçıyor, Evangeline'e bakan adamın elmacık kemiklerinin hatlarını aydınlatıyordu.

Evangeline bu yüzün Okçu'nun yüzü olduğunu anladığı anda bütün dünyası karıştı.

Evangeline'in kalbinin gümbürtüsü bir anda okyanusun dalgalarını bastırmıştı... yoksa bu duyduğu adamın kalbi miydi?

Okçu'nun göğsü inip kalkıyordu, giysileri sırılsıklam, yüzüne düşen saçları karmakarışıktı... yine de o anda Evangeline bir şeyden emindi: Bu adam onu yalnızca kucağında buz gibi suların arasından geçirmekle kalmazdı. Gerekirse onu ateşten, savaşın ortasından, düşen şehirlerin, yıkılan dünyaların içinden çekip alırdı...

Evangeline'in başı dönüyordu. Anı bitmişti. Günler önce, bu anının son bölümü kafasında canlandığında onu taşıyan adamın Apollo olduğunu düşünmüştü.

Ama yanılmıştı. O adam Okçu'ydu.

Onu kuyudan kurtardığı gün ilk defa karşılaşmamışlardı. Bu anının da ilk karşılaşmaları olduğundan kuşkuluydu. Okçu ona çok büyük bir duygu yoğunluğuyla sarılıyordu.

Evangeline'in duyuları âna dönünce ilk fark ettiği şey Okçu'nun ondan uzaklaştığıydı. Kapıda duruyordu, artık ona anıda baktığı gibi, onu kurtarmak için ateşe atılmaya hazırmış gibi bakmıyordu. Evangeline'in dokunduğu eli sıkılıp yumruk olmuş, yanında sar-

kıyordu; Evangeline'e en çok istediği şey ondan uzaklaşmakmış gibi bakıyordu.

Oysa Evangeline'in en çok istediği şey onun yanında kalmasıydı.

Sormak istediği çok şey vardı, üstelik soruları yalnızca bu yeni anıyla ilgili değildi. Aklına, Madam Voss *Okçu ile Tilki* öyküsünden söz edince yaşadığı tepki gelmişti. Onu tetikleyenin öykü olduğunu sanmıştı ama artık öyle olmadığını biliyordu. Onu tetikleyen yalnızca bu isimdi. *Okçu.*

Onun ismi.

"Muhafızlara burayı temizleteceğim ve kimseye bir şey söylememelerini sağlayacağım. Ama yine de biri bir şey soracak olursa, sana saldıran adamı *senin* öldürdüğünü söyle."

Okçu gitmek üzere arkasını döndü.

Evangeline, "Dur!" diye seslendi. "Gitme!"

Ama Okçu durmadı.

Odadan çoktan çıkmıştı bile.

Ama bu sefer Evangeline peşinden koştu.

19
Apollo

Apollo'nun çizmeleri rezil olacaktı. Her yer kandı. Halılar, duvarlar, her yer kan içindeydi, şimdi çizmeleri de kan olmuştu. Tabii ki aslında çizmeler için sinirlenmemişti. Rahatlıkla başka çizme alabilirdi, çizmeler umurunda bile değildi. Asıl canını sıkan karısının bir zamanlar Jacks'e ait olan bir hançerle dolaşmasıydı.

Apollo çıkıp hemen o gece o alçağın peşine düşmek isterdi ama şimdi bu faciayla ilgilenmesi gerekiyordu.

Sorar gibi, "Hayatta kalan biri var demiştiniz" dedi.

Kapıya diktikleri muhafız, "Evet, Majesteleri" dedi.

"Onunla yalnız konuşmak istiyorum." Apollo koridora çıkınca yine kanlı bir yere bastı. Daha önce de ölüm görmüştü ama hiç bu kadar kötüsünü görmemişti.

Koridorun ilerisinde bir başka muhafızın öğürerek bir saksıya kustuğunu duydu.

Apollo buraya gelmeden bir şey yeme fırsatı olmadığına dua ediyordu, yoksa kendisi de aynı durumda olurdu.

Üst katta da aynı kasvetli hava vardı ama hiç değilse artık havada bakırsı kan kokusu yoktu.

Burası balmumu kokuyordu. Mumların yumuşak ışığı çiçekli duvar kâğıdını aydınlatıyordu. Duvarlarda çerçeveli suluboya ve

karakalem resimler asılıydı. Ailede biri ressam olmalıydı, çünkü başta resimlerin hiçbiri pek güzel değildi ama koridorda ilerledikçe resimler güzelleşmeye başlıyordu. Resimlerden bazıları şimdi alt katta cansız yatan aile bireylerinin portreleriydi ve modellerini çok iyi yansıtıyordu.

Sonunda muhafız bir kapının önünde durdu; katliamın hayatta kalan tek tanığı bu odada olmalıydı.

Apollo, "İçeri yalnız gireceğim" dedi.

"Ama, Majesteleri..."

"Bu bir emirdir. Bu insanın bu gece yaşadıkları yeter. Şimdi de kendini sorguya çekiliyormuş gibi hissetmesini istemiyorum."

Muhafız aldığı emre uyarak kenara çekildi.

Apollo loş odaya girip kapıyı arkasından kapattı.

On dört yaşlarında bir oğlan kavisli başlığı ve ayakucu olan, ağır, büyük bir yatakta kıvrılmış oturuyordu; dizlerini karnına çekip sarılmış, ileri geri sallanıyordu. Çok zayıftı ama bunun sebebi büyük olasılıkla yetersiz beslenmesi değil büyüme çağında olmasıydı.

Fortunalar, Kuzey'in Büyük Hanedanlar'ındandı. Servetlerinin yarısını kaybetmiş olsalar da asla yemek sıkıntısı çekmeyecek kadar varlıklıydılar.

Apollo'nun bu gece buraya çağırılması da işte bu yüzdendi. Bir Büyük Hanedan'ın neredeyse tamamının bir gecede katledildiği pek sık olmazdı. Burada olanların haberi yayılacaktı, yayıldığı zaman da söylenen şeyler kraliyetin kontrolünde olmak zorundaydı.

Bu tür haberlerin Apollo'nun hükümdarlığını sarsma ya da güçlendirme olasılığı vardı.

Apollo, "Merhaba" diyerek dikkatli hareketlerle yatağın kenarına oturdu.

Oğlan dizlerine biraz daha sarılıp iyice büzüştü.

"Sana zarar vermeye gelmedim."

Oğlan çatlak bir sesle, "Fark etmez" dedi. "Hiçbir şey bundan daha fazla zarar veremez."

Apollo, "Doğru" dedi. "Hiç bu kadar korkunç bir şey görme-

dim, buraya gelmemin sebebi de bu. Böyle bir şeyin bir daha olmaması için bu vahşet kimin işiyse yakalanmasını istiyorum."

Oğlan ileri geri sallanarak, "Onu yakalayamazsınız" diye mırıldandı. "İnsan değil o."

"Neden böyle dedin?"

Çocuk sonunda başını kaldırıp Apollo'ya baktı. Yüzündeki dehşet öyle derindi ki yüz çizilmiş bir iskelete benziyordu. "Çok hızlı hareket ediyordu. İlk çığlığı duyduğumda buradaydım. Bağıran ablamdı. Ablam her zaman çok abartılıdır. Önce aldırmadım. Sonra bir çığlık daha geldi. Sonra bir daha."

Oğlan ellerini başının iki yanına götürüp sanki çığlıkları hâlâ duyuyormuş gibi kulaklarını kapadı.

"Kötü bir şey olduğunu anlamıştım... büyük bir kötülük. Alt kata koştum ama kanları görür görmez dolaba saklandım."

"Saklanmadan önce bunu yapanı gördün mü?"

Oğlan titreyerek başını salladı. "Vahşi bir hayvana benziyordu."

"Lord Jacks'e benziyor muydu?"

"Hayır."

Apollo, "Emin misin?" diye ısrar etti.

Aslında bunu yapanın Lord Jacks olduğunu sanmıyordu. Böyle bir vahşet ancak belli türden bir varlığın işi olabilirdi. Ama oğlanın Jacks'ti demesini istiyordu. O zaman her şey çok kolaylaşırdı.

"O değildi. O olsa tanırdım. Lord Jacks ölmeden önce anneannemin arkadaşıydı. Bu adam... hatta adam olduğunu bile sanmıyorum..."

Oğlan avuçlarını gözlerine kapatıp sessizce ağlamaya başladı.

Apollo ağlayan birinin yanında hep huzursuz olurdu. Yataktan kalkıp çabucak odayı inceledi. Pencerenin yanında bir çalışma masası, onun yanında da bir şövale vardı. Anlaşılan ailenin ressamı bu çocuk olmalıydı. Şövalede yarı bitmiş, çok güzel bir suluboya resim duruyordu. Masanın üstünde de başka resimler, eskizler ve defterler vardı. Çocuk, insan ve hayvan resimleri yapmayı seviyor gibiydi. Ama bir de elma resmi vardı.

Apollo elmalardan nefret ederdi.

O meyveyi görmek bile öfkesini alevlendirmeye yetmişti. Bakışları elma eskizinden çizmelerindeki kana, oradan yatakta hâlâ ağlayan oğlana gitti.

Bu oğlan konusunda da kan konusunda da yapabileceği bir şey yoktu. Ama bu resimleri ve elmayı görünce Jacks konusunda yapabileceği bir şey olduğunu fark etmişti.

Çocuğa, "Çok yeteneklisin" dedi. "Bu resimlerin bazıları çok iyi."

Çocuk burnunu çekerek, "Teşekkür ederim" dedi.

"Benim için de bir şey çizebilir misin?" Apollo bir defterle bir kalem alıp çocuğa uzattı.

"Şu anda size bir şey çizmemi mi istiyorsunuz?"

"Evet. Sanat ruhun acılarını yatıştırır derler."

Apollo çocuğa çizmesini istediği şeyi söyledi.

Oğlan, Apollo'nun yüzüne çözmeye çalışır gibi baktı ama prensle tartışmaya kalkmadı. İnsanlar çoğunlukla prensle tartışmaya kalkmazlardı oysaki bu çocuk tartışsa kendisi için daha iyi olurdu.

Ama tartışmadan istenen resmi çizmeye koyuldu, başını defetere eğip hızlı hızlı çizip gölgelemeye, ressamlar ne yapıyorsa onu yapmaya başladı. Resim bitince sayfayı dikkatle koparıp Apollo'ya uzattı.

Apollo, "Çok güzel" dedi. "Çok iyi olmuş, delikanlı."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi kendini biraz daha iyi hissediyor musun?"

Oğlan, "Pek sayılmaz" diye mırıldandı.

Apollo eliyle oğlanın omzuna hafifçe vurdu. "Ailen için gerçekten çok üzgünüm" diye fısıldadı, "ama yakında hiç ıstırabın kalmayacak."

Sonra bıçağını çekip oğlanı kalbinden bıçakladı.

Çocuğun yüzünde kısa bir an için büyük bir şaşkınlık ve can acısı belirdi, sonra sırtüstü yatağa yuvarlandı, ailesinin tümü gibi o da ölmüştü.

Apollo bir an üzüntü hissetti. Aslında bir canavar değildi. Yalnızca yapılması gerekeni yapıyordu. Bu kadar saf ve bu kadar

korkak bir oğlan bu dünyada uzun süre hayatta kalamazdı, zaten artık bir ailesi de yoktu. Apollo onun bu fedakârlığının boşa gitmemesini sağlayacaktı.

Prens hançeri oğlanın ellerinin arasına koyup parmaklarını kabzaya doladı, böylece çocuğu bulan onun kendini öldürdüğünü düşünecekti. Ardından çabucak aynada üstüne başına kan sıçramış mı diye baktıktan sonra odadan çıktı, kapıda bekleyen muhafız odanın içini görmeden kapıyı arkasından hızla kapattı.

Muhafız, "Nasıl geçti, Majesteleri?" diye sordu.

Apollo başını acı dolu bir hareketle salladı. "Büyük trajedi. Çocuk hayatta kaldığı için suçluluk duyuyor. Korkarım bir daha asla eskisi gibi olamaz. Ama ailesini katleden adamın bir resmini çizdi."

Apollo resmi muhafıza verdi. "Aranıyor ilanları yaptırın. Bu katliamı yazın, üstüne de Lord Jacks'in bu resmini çizdirin."

20
Evangeline

Evangeline kapıdan fırlarken iki muhafız telaşla odasına daldı. Evangeline muhafızların arasından sıyrılıp koşmaya başladı, muhafızların da peşinden koşacağını sanmıştı. Ama arkasından koşan olmadı. Çıplak ayakları soğuk sert taşlara çarparak Okçu'nun peşinden koşarken, "Dur... bekle!" diye bağırıyordu.

Okçu çok uzaklaşmış olamazdı. Evangeline köşenin öbür tarafından çizmelerinin sesini duyabiliyordu. O koridordan o koridora sapa sapa uzaktan ayak seslerini takip etti. Ama nereye dönse Okçu'yu göremiyordu. Koridorlarda yalnızca Evangeline'in hatırladığından çok daha suçlayıcı bakışlarla onu izleyen Apollo'nun resimleri vardı.

Evangeline çok dar bir koridora saparken prensin tablolardan bakan gözleri üzerindeydi. Koridoru aydınlatan meşalelerden bazıları söndürülmüş, koridor karanlıklaşmıştı ama kocasının başka bir resminin iki yanındaki meşaleler sönen ışıkları telafi etmeye çalışırcasına parlıyor, alevleri altın çerçeveden yansıyordu.

Bu tabloda Apollo bir ağacın bir dalına uzanmış olarak çizilmişti. Bu ağaç sihirli anka ağacı olmalıydı ama kesin olarak söylemek zordu. Biri resmin ortasına boydan boya bir kesik atmıştı.

Okçu tablonun yanında durmuş, pelerinini omuzlarından arkaya atmış, kollarını kavuşturmuş, kesilmiş resme bakıyordu. "Sanırım en beğendiğim bu."

Evangeline Okçu'nun elinde bıçak görmüyordu ama bakışında bıçak gibi bir keskinlik vardı. Bakışlarıyla kesebilecek biri varsa oydu.

Evangeline, "Bunu sen mi yaptın?" diye sordu.

"Pek iyi bir insanın yapacağı bir şey sayılmaz."

Evangeline'in gözleri adamın açık renk gömleğine sıçramış kan lekelerine gitti. "Kendini iyi bir insan olarak mı görüyorsun?"

"Tam tersi. Ama sanırım sen zaten anlamışsındır." Okçu yaslandığı duvardan ayrılıp Evangeline'e yaklaştı. Koridor oldukça dardı, onun için fazla yürümesi gerekmemişti. İki adımda Evangeline'in yanına gelmişti, o kadar yakındı ki her şey elma kokmaya başlamış, Evangeline'in başı birden döner gibi olmuştu.

Dün sabah odasının önünde koridorda Okçu'nun yanına gittiğinde sırf adamın yanında durmak bile ona yanlış bir karar verdiğini düşündürmüştü, yine de onunla gitmek istemişti. Kafasının karışıklığını yeterince uyku uyumamasına bağlamıştı. Ama şimdi kafası karışık değildi. Deli de değildi. Bu duygunun kaynağı Okçu'ydu.

Okçu'ya yakın durmak ona soluk alamıyormuş, kanı şampanya gibi köpürerek beynine hücum ediyormuş gibi bir his veriyordu.

"Sen benim neyimsin?" diye sordu.

Okçu gözlerini Evangeline'in gözlerine dikti. "Hiçbir şeyin."

Ama elini uzatıp Evangeline'in sabahlığının kuşağını tutarken hiç de hiçbir şey havasında değildi. Kuşağı çözsem mi yoksa tutup onu kendime doğru mu çeksem diye karar veremiyormuş gibi tutuyordu.

Evangeline, "Neden yalan söylüyorsun?" diye sordu.

"Pek iyi bir insan olmadığımı açıklığa kavuşturduğumuzu sanıyordum." Okçu kuşağı hafifçe çekip bağı gevşetti.

Evangeline kuşağı çabucak adamın elinden çekip sabahlığının belini tekrar sıktı.

Okçu yumuşak bir sesle güldü. "Seni huzursuz mu ediyorum?"

Bunu öyle olmasını umar gibi söylemişti. Ya da belki yalnızca Evangeline'in başka soru sormasına engel olmak istiyordu. Evangeline ona bu kadar yakınken rahat düşünemiyor, koridorlarda peşinden neden koştuğunu hatırlayamıyordu. Okçu'da yalnızca orada, onunla olmak istemesine neden olan bir şey vardı.

Bunun doğru olmadığını biliyordu. O Apollo'yla beraberdi. Kendi kendine, *Yalnızca beraber değil, Apollo'yla evliyim*, diye hatırlattı. Apollo onun kocasıydı.

Okçu onun hiçbir şeyi olamazdı. Zaten kendisi de az önce hiçbir şeyi olmadığını söylemişti. Ama yalancı olduğunu da söylemişti.

Evangeline, "Bana yalnızca bir konuda doğruyu söyle" dedi. İçinden kendine ondan sonra sessizce dönüp gideceğine, bu adamdan ve bu duygulardan uzaklaşacağına söz verdi. "Beni kuyudan kurtarmandan daha önce tanıştığımızı biliyorum. Benim muhafızım mıydın?"

Okçu'nun çenesinde bir kas oynadı.

Bir an Evangeline onun cevap vermeyeceğini sandı.

Sonra Okçu başını iki yana salladı. "Hayır. Ben genellikle korumaktan çok zarar vermeyi bilirim." Gözlerini Evangeline'in sabahlığının önündeki kan lekesine çevirdi.

Evangeline yaralandığından beri her tarafını kana bulayan kesiğe hiç bakmamıştı. Kesik derin değildi, çoktan kapanmış, kanaması durmuştu. Dikiş atılması gerekmeyecekti. Ama geride kalan kan lekesi korkunç görünüyordu, Evangeline *herhalde ben de korkunç görünüyor olmalıyım* diye düşündü.

Okçu zor duyulur bir sesle, "Sen asla korkunç görünemezsin" dedi.

Evangeline başını kaldırıp tekrar adamın yüzüne baktı. Okçu bir an neredeyse utangaç ve çok genç göründü, sanki ondan belki birkaç yaş büyüktü. Yüzüne düşmüş sarı perçemleriyle Evangeline'e doğru eğildi.

Evangeline Okçu'nun hareketlerindeki yumuşaklığı çözemiyordu: Onu korkutup kaçırmamaya mı çalışıyordu, yoksa kendisi mi korkuyordu? Elini Evangeline'in yüzüne doğru uzatırken her

zamanki halinin aksine gergin görünüyordu. Evangeline'in dağılmış pembe saçlarından bir tutamı yavaşça tutup kulağının arkasına itti. Öyle dikkatli hareket ediyordu ki parmakları Evangeline'in tenine dokunmamıştı bile ama dokunmak ister gibiydi.

Okçu karşısında dururken çenesi farklı bir acıyla kasılıyor, boynundaki kaslar seğiriyordu; gözlerini gözlerinden hiç ayırmıyordu, sanki ona sarılmak, Evangeline'in anısında olduğu gibi onu ezercesine bağrına basmak istiyordu.

Evli.

Evli.

Evliyim ben.

Evangeline içinden kendine Apollo'yla evli olduğunu hatırlattı. Okçu onun hiçbir şeyi değildi.

"Gitmem gerek" dedi. "Muhafızlarım... herhalde birazdan alarm verirler. Hatta çanların hâlâ çalmamış olmasına şaşırdım." Gitmesi gerektiğini bildiği halde biraz daha kalmaya bahane olsun diye söyleyecek bir şeyler arıyor, lafı uzatmaya çalışıyordu.

Okçu'yla ilgili unuttuğu başka anıları da olduğunu düşünüyordu. Ama artık hatırlayabileceği şeylerden korkmaya başlamıştı, daha fazla hatırlayınca şu anda hissettiğinden daha fazla şey hissedebilirdi.

Okçu'nun karşısında böylece ona dokunmadan durmak yeterince zordu, neredeyse dokunmaktan daha yakın bir duyguydu. Okçu da uzanıp parmaklarını onun parmaklarına değdirmemek için bütün gücüyle kendini tutuyor gibiydi. Sanki tenleri birbirine değdiği anda şelale gibi kıvılcımlar fışkıracak, koridordaki tüm meşaleler sönecekti.

Evangeline Okçu'nun dönüp gitmesini bekledi.

Ama Okçu kıpırdamadı.

Bir an, Evangeline de kıpırdayamadı. Ondan şimdi ayrılırsa, arkasını dönecek olursa, onu bir daha göremeyebileceği hissini içinden atamıyordu.

Apollo'yu öperken heyecanlanmıştı ama Okçu'yu öpmenin bir zelzele gibi olacağını hissediyordu.

Bir kez daha kendine, *Ben evliyim,* diye hatırlattı.

Bu kez sonunda arkasını dönebildi.

Dönüp yürümeye başladığı anda kendini bir hata yapmış gibi hissetti. Ama bu hata Okçu'ya fazla yaklaşması mıydı yoksa dönüp gitmesi miydi, emin olamıyordu.

*

Evangeline koşar adım dairesine dönerken Okçu'yu düşünmemeye çalışıyordu. Yalnızca iki kere dönüp omzunun üstünden baktı. İkisinde de Okçu'yu göremedi.

Dairesine döndüğünde olanların tüm izlerinin silinmiş olduğunu gördü.

Doğrusu bu temizlik onu biraz huzursuz etmişti. Belki biraz değil çok daha fazla huzursuz etmesi gerekirdi ama o gece yaşadıklarından sonra daha fazla bir şey hissedecek hali kalmamıştı. Hatta bu garip durumu fazla sorgulayacak halde bile değildi.

Kapıda bekleyen muhafızlar vardı ama onu görünce ne nereye gittiğini ne de odasında yerde buldukları ölü adamı sordular. Ama odayı temizleyip cesedi kaldırdıklarına göre adamı muhakkak görmüş olmalıydılar.

Evangeline'in dairesi orada hiç kötü bir şey olmamış gibiydi.

Yatağına yine kar gibi bembeyaz, kabarık bir yorgan örtülmüştü. Ne yatakta ne yerde tek bir leke vardı, yere beyaz ve altın sarısı yeni bir halı serilmişti. Her şey mis gibi, tertemizdi... Evangeline hariç.

Okçu, *Muhafızlara burayı temizleteceğim ve kimseye bir şey söylememelerini sağlayacağım* demişti. Ama bu kadar temizlik ve sessizlik sıra dışıydı. Ya muhafızlar Okçu'ya olağanüstü sadıktılar ya da...

Evangeline bu *ya da*'nın ardına ne getirebileceğini bilmiyordu. Odasına dönünce daha önce hissetmesi gereken sarsıntıyı biraz daha şiddetli hissetmeye başlamıştı.

Pembe saçları karmakarışıktı, gözleri bir korku ifadesiyle irileşip kalmıştı, geceliği kanlıydı, yüzüne de kan bulaşmıştı. Perişan görünüyordu.

Titreyen ellerle üstündeki kanı temizleyip temiz, pembe bir gecelik giydi. Düşüncelerinin Okçu'ya gitmesine engel olmaya çalışıyordu. Okçu'yu düşünmeye hakkı yoktu ama koridordaki hali, bir an için çekingen, neredeyse korkmuş gibi, neredeyse onunmuş gibi göründüğü o an, gözünün önünden gitmiyordu.

Ding. Ding. Ding.

Kulenin çanı sabahın üçünü vurdu.

Evangeline irkilerek daldığı hayallerden uyandı. Gözlerini kapatıp Okçu'nun anılarını kafasından atmak için silkinerek salonuna geri döndü... ama karşısında Apollo'yu bulunca yine irkildi.

Prens dairenin kapısmdan daha yeni girmiş gibiydi. Göz kapakları inik, gömleği buruşmuştu, çizmeleri kan lekeleri içindeydi. Yalnızca çizmelerinde kan vardı ama o kadar çoktu ki taba rengi deri kanı emmiş, neredeyse kıpkırmızı olmuştu.

Ölüm. Bu gece ölüm sanki her yerdeydi.

"İyi misin?" Evangeline hemen salonun öbür ucundan prensin yanına gitti. "Ne oldu?"

Apollo titreyen parmaklarını saçlarının arasından geçirerek gözlerini kapadı, sanki olanları hatırlamak ona fazla gelmişti. "Hiç anlatmak istemiyorum."

Gözlerini açtığında Evangeline gözlerinin kanlanmış olduğunu gördü, çenesi de daha önce hiç görmediği hafifçe uzamış bir sakalla kaplıydı. Apollo her zaman kusursuzdu. Peri masallarındaki prensler gibiydi. Ama onu son görüşünden bu yana geçen birkaç saat içinde bir şey değişmişe benziyordu.

Evangeline kendini bitkin hissediyordu. Az önce başka hiçbir duygu yaşayabileceğini sanmıyordu ama belli ki Apollo'yu sandığından daha fazla seviyordu. Ne olduğunu bilmiyordu ama yardımcı olmak istiyordu.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

Apollo bir an yok diyecek gibi oldu. Sonra bakışları Evangeline'in gözlerinden ağzına ilişince orada durdu, aklına bir şey gelmiş gibiydi.

Evangeline'in kalbi huzursuzlukla çarptı.

Apollo hemen harekete geçmedi, Evangeline'in teklif ettiği yardımın böyle bir şey olmadığını bilir gibiydi. Ama belki de aslında buydu; belki ikisinin de buna ihtiyacı vardı.

Apollo'nun rahatlamaya ihtiyacı vardı, Evangeline'inse açıklığa.

Apollo Evangeline'e doğru eğildi.

Evangeline'in vücudu titriyordu. Bunun çok doğru gelmesi gerekirken neden bu kadar yanlış geldiğini anlayamıyordu. Kocasına yaslanmak, prensin kolları beline dolanırken ellerini onun göğsüne koymak kolay olmalıydı.

Apollo'nun parmaklarının titremesi Evangeline'in kendini biraz daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Gergin olmaları normalmiş gibiydi.

Apollo'nun dudaklarının ilk dokunuşu yumuşaktı, Evangeline'in vücudunda aşağı doğru kayan ellerinin dokunuşu da öyleydi. Üstünde ince bir gecelikten başka bir şey olmaymca Apollo'yu daha önce öpüştüklerinde hiç hissetmediği kadar çok hissedebiliyordu.

Bir anda Apollo'nun dilinin tadında, vücuduna yaslanan vücudunda kaybolur gibi oldu, beraberce yatağa doğru devrildiler. Sonra Evangeline'in dünyası birden dönmeye başladı, yine bir anıya, başka bir zamana ait başka bir öpüşmeye yuvarlandı.

Sırtında bir esinti, göğsünde Apollo'nun ağırlığını hissediyordu.

Evangeline'in kalbi gümbür gümbür atıyor, Apollo yaklaştıkça daha da hızlanıyordu. Aralarında kat kat giysiler vardı ama Apollo'nun vücudundan yayılan sıcaklığı hissedebiliyordu. Hiç hissetmediği kadar bir sıcaklık. Neredeyse çok fazla, çok aç bir sıcaklık. Apollo ısıtan bir ateş sıcaklığıyla değil, yakıp kül eden bir ateş sıcaklığıyla yanıyordu. Ama Evangeline'in bir yanı kavrulmak yahut en azından dağlanmak istiyor olmalıydı.

Ellerini Apollo'nun boynuna doladı. Prensin ağzı dudaklarından ayrılıp boynuna indi, öperek aşağı doğru...

Soğuk bir el Evangeline'in omzuna yapışıp onu prensin sarılan kollarından çekti. "Sanırım gitme vaktimiz geldi."

Okçu insanüstü bir çeviklikle Evangeline'i balkonun merdivenlerine doğru çekti. Bir saniye önce Evangeline'in hissedebildiği tek şey

Apollo'yken şimdi kolu Okçu'nun sert kolundaydı, Okçu onu soğuk böğrüne yapıştırmış, merdivenlere doğru çekiyordu...

Okçu.

Apollo hemen öpüşmeyi bırakıp kendini geri çekti. "Ne dedin?"

Evangeline'in boğazı birden kasıldı. Okçu'nun adını yüksek sesle söylemiş olmalıydı.

Düşünmeden, "Aklıma bir anı geldi" diye ağzından kaçırdı, sonra da tabii ki ânında pişman oldu. Apollo'ya aklında Okçu'nun olduğu bir anının canlandığını söyleyemezdi. Belki ilk bölümünü, öpüşme kısmını anlatabilirdi. Ama o zaman da Apollo büyük olasılıkla neden Okçu dediğini sorardı, Evangeline'se Okçu'nun onu oradan çekip götürdüğünden söz etmek istemiyordu.

Öte yandan Evangeline birden Okçu'nun bunu neden yaptığını çok merak etmeye başlamıştı. Ayrıca nasıl yapabilmişti? Apollo bir prensti. Ama bütün bunları düşünecek zamanı yoktu: Apollo ona adeta Evangeline kendisine ihanet etmiş gibi bakıyordu.

Gözlerinde daha önce gördüğünden çok daha korkunç bir kıskançlık parlıyordu. Evangeline bu kıskançlığın şiddetini Apollo'nun geceliğinin sırtına yapışan ellerinde, sıkılmış yumruklarında hissedebiliyordu.

Evangeline söyleyecek bir şey bulmak için beynini zorluyordu. Apollo'nun ona şu andaki bakışını değiştirecek herhangi bir şey. Sonra aklına Madam Voss'un anlattığı nişan hikâyesi geldi. Apollo'ya hatırladığı şeyin bu olduğunu söyleyebilirdi.

"Seninle ilgili bir anımı hatırladım. Bana evlilik teklif ettiğin geceyi. Bir balodaydık, sen de Okçu kılığındaydın. Şu eski peri masalındaki, *Okçu ile Tilki*'deki Okçu gibi."

Evangeline konuştukça kafasmda bir görüntü canlanıyordu, bu da bir anı olabilirdi.

Apollo diz çöktü.

Evangeline o anda nasıl soluk alındığını unutuverdi. Çevrelerindeki kalabalık artıyor, Evangeline'le Apollo'yu gece kıyafetleri, ipek içlikler ve hayret dolu yüzlerden oluşan bir kafes gibi sarıyordu.

Apollo sıcak elleriyle Evangeline'in iki elini de tuttu. "Seni istiyorum, Evangeline Fox. Wolf Şatosu'nun duvarlarına senin için şiirler yazmak istiyorum, adını kılıçlarla kalbime kazımak istiyorum. Karım, prensesim, kraliçem olmanı istiyorum. Benimle evlen, sana her şeyi vermeme izin ver, Evangeline."

Evangeline'in elini dudaklarına götürdü, bu kez Evangeline'in yüzüne baloda başka kimse yokmuş gibi baktı.

Daha önce kimse Evangeline'e böyle bakmamıştı. Görebildiği tek şey Apollo'nun bakışında birbirine karışan arzu, umut ve belli belirsiz korkuydu.

Ama o andaki duyguları, daha önce hatırladığı o anıda, Okçu'nun onu savaşın ortasından, düşen şehirlerin, yıkılan dünyaların içinden çekip alabilecekmiş gibi bakışı karşısında yaşadığı duyguların yarısı bile olamazdı. Okçu yine gözünün önüne geliyor, üstüne eğilmişken kirpiklerinden bir damlanın dudaklarına düşüşü gözünde canlanıyordu.

Ama bütün bunlar geçmişte kalmıştı.

Şimdi Apollo'yla evliydi. Okçu için bir zamanlar ne tür duygular beslediğinin artık önemi yoktu. Eğer bir yıla ait tüm anılarını unutabildiyse o duyguları da unutabilirdi. Ama bir sorun vardı: Unutmak istediğinden emin değildi. En azından henüz emin olamıyordu. Bütün hikâyeyi bilmeden de emin olamazdı.

Israr etmesinin doğru olmadığını biliyordu. Ama bir yandan da bu gece kocasını ne kadar az tanıdığını fark etmişti. Bugüne kadar onun kıskanç olduğunu da, lanetlere kadeh kaldıran biri olduğunu da bilmiyordu. Şu anda çizmelerinin neden kanlı olduğunu da.

Ayrıca, ona kendisine evlenme teklif ettiği günle ilgili bir anısını hatırlamayı başardığını söylediğinde Apollo'nun mutlu görünmesini beklerdi. Ama Apollo'nun yüzünde apaçık bir endişe belirmişti.

21
Jacks

Jacks göreceğini görmüştü.

Balkonda biraz daha dursa, bakmaya devam etse, Apollo'yu öldürürdü ya da en azından Evangeline'e bir daha dokunamayacak hale getirirdi.

Kendi kendine Evangeline'in Apollo'nun yanında güvende olduğunu hatırlattı. Bir prenses olarak istediği her şeye sahip olacaktı.

Ama Apollo'yu öpmek istemesi hesapta yoktu. Jacks'in ondan bu sebeple bir parça nefret etmesi haksızlıktı. Ama ancak bu nefret sayesinde dönüp gidebiliyordu. Ve gerçekten gitmek zorundaydı.

Evangeline güvendeydi. Önemli olan buydu.

Jacks orada dursa, odaya dalıp güçlerini kullanarak Apollo'yu hiçbir şey yapamadan seyretmek zorunda bıraktıktan sonra Evangeline'e onun hiçbir şeyi olmadığının doğru olmadığını anlatsa... onun *her şeyi* olduğunu anlatsa... onun yaşaması için zamanı geri çevirdiğini, yine olsa yine aynı şeyi yapacağını anlatsa... öpmek istemesi gereken kişinin *kendisi* olduğunu hatırlamasını sağlasa... Evangeline artık güvende olmazdı. Hatta hayatta bile olmazdı.

Evangeline'in bir geleceği olacaksa bu gelecekte Jacks'in hiç yer almaması gerekiyordu.

Sessizce balkondan atladı. Aşağıdaki karanlık avluya inerken çizmeleri hiç ses çıkarmadı. Ama zamanlamayı daha iyi yapması gerekirdi. Devriye gezen iki muhafızın yaklaştığını duyabiliyordu.

Normalde muhafızların duygularını kontrol ederek geri dönmelerini sağlayabilirdi. Ama daha önce kontrol ettiği muhafızlar yüzünden biraz bitkindi. Ayrıca bu muhafızların konuşmalarını duyunca *kan* ve *katliam* sözcükleri dikkatini çekmişti.

Jacks, Wolf Şatosu'nun taş duvarlarma yaklaşıp gölgelere saklandı, yaklaşan muhafızların konuşmasına kulak verdi. Uzun boylu muhafız konuşuyordu. "Quixton oradaymış, bir tek kişinin bu kadar insanı öldürmesi mümkün değil diyor. Sanki bir iblis yapmıştı diyor." Muhafız bir an durup ürperdi. "Benim Fortuna Hanedanı'na hiç sempatim yoktur ama kimse boğazının parçalanıp kalbinin sökülmesini hak etmez."

Jacks muhafızın bu son sözüne katılmıyordu. Ama onu bir saray muhafızının bu kadar mantıksızca yumuşak kalpli olmasından çok, kullandığı bir sözcük düşündürüyordu: *iblis*.

İblis diye bir şey yoktu.

Ama Jacks insanların çoğu zaman iblis sandığı bir başka yaratık olduğunu biliyordu. Bu yanlışlık özellikle Kuzey'de çok yapılırdı çünkü hikâye laneti vampir hikâyelerinin yayılabilmesini neredeyse tamamen olanaksız kılıyordu. Vampir hikâyeleri anlatılsa ya da okunsa bile lanet insanların gerektiği gibi korkmasına engel oluyordu. Onun için insanlar onları gerçekten korkutan bir şeyle karşılaştıklarında vampirlere genellikle iblis ya da şeytan diyorlardı.

Jacks'se bu muhafızların söz ettiği kana susamış iblisin kim olduğunu çok iyi biliyor olmaktan korkuyordu. *Castor*.

Valorlar'ın hikâye lanetini yapmalarının nedeni, vampire dönüşen oğulları Castor'u korumaktı. Lanetin aslında yalnızca vampirlerle ilgili hikâyeleri etkilemesi gerekiyordu. Ama bu laneti korkudan yapmışlardı, korku da her zaman lanetleri biraz çarpıtır, istenenden çok daha korkunç bir hale getirirdi.

Jacks acaba Valorlar artık geri döndüklerine göre laneti geri almayı denerler mi diye düşündü. İlginç bir zaman yaklaşıyor-

du: Acaba Honora'yla Wolfric, Kuzey'i baştan başa değiştirmeyi mi seçeceklerdi yoksa yalnızca Merrywood Malikânesi'ni yeniden inşa edip sakin bir hayat mı sürmeyi tercih edeceklerdi?

Jacks malikâneye gidip onları ziyaret etmeliydi. Kemer açıldıktan sonra Valorlar'ın çoğunu görmüştü ama Castor'un iştahı sağ olsun, o sırada yarı ölüydü. O günden beri Jacks yalnızca Aurora'yı görmüştü. Aurora'nın onu Apollo'ya ya da askerlerine gammazlamayacağını biliyordu. Ama annesiyle babası Wolfric ve Honora'dan o kadar emin değildi.

Öncelikle onur meselesi vardı, ikisi de onurlu insanlardı. Sonra, Apollo'nun yeni isimleriyle onlara Büyük Hanedan payesi vermiş ve onlara Merrywood Ormanı'nı, Merrywood Malikânesi'ni ve Merrywood Köyü'nü bağışlamış olması vardı.

Jacks'in gözünde orman da, köy de, malikâne de pek ahım şahım bir armağan sayılmazdı. Hepsinin tarihi de, kendileri de çirkindi. Çoğu kişi oraların lanetli ya da hayaletli olduğunu söylerdi. Jacks bile oralarda gezmeyi sevmezdi.

Ama bir kez daha muhafızların cani bir iblisten söz ettiğini düşündü. Sonra gözünün önüne aynı cani *iblisin* Evangeline'in boğazını parçaladığı, onu bir kere daha öldürdüğü geldi.

Atına atlayıp dörtnala Merrywood'a doğru yola koyuldu.

Daha Merrywood Ormanı'na vardığı anda şimdiden bir şeylerin değişmiş olduğunu hissetti. Geçtiği yolun her iki yanında orman, hayat sesleriyle kaynıyordu. Tavşanlar, kurbağalar, geyikler, ağaçlar yeniden canlanmaya başlamıştı.

Valorlar döneli daha yalnızca birkaç gün olmuştu ama onların Valorlar olmasının bir sebebi vardı, kendileri öleli çok uzun zaman geçse bile haklarındaki hikâyelerin yaşamasının ve büyümesinin bir sebebi vardı; bu hikâyeler onları bazen insandan çok tanrılara yakın birer varlığa dönüştürüyordu.

Ama Jacks onların tanrı olmadığını biliyordu.

Valorlar da diğer herkes gibi ölebilirdi ama diğer herkes gibi yaşamazlardı. Yalnızca hayatta olmak onlara yetmezdi. Jacks bunu yapabileceklerini bile sanmıyordu. Valory'ye kapatılmala-

rından önce koca bir kıtanın yarısına yayılmış bir krallık kurmuşlardı. Jacks şimdi serbest kalınca ne yapacaklarını bilmiyordu ama Valorlar'ın dünyada yine silinmez bir değişiklik yaratacaklarından emindi.

Atından atlayıp atı Merrywood Köyü'nün hemen dışında bir kazığa bağladı. Valorlar daha malikâneyi yeniden yapmaya başlamamışlardı. İşe önce köyden başlamışlardı. Jacks onların da yakınlarda kaldığını tahmin ediyordu, onun için Castor da herhalde Valorfell'deki eski yeraltı mezarında değil, yakınlarda bir yerde olmalıydı.

Orman gibi köy de hayata dönmeye başlamıştı. Jacks meydana girerken havaya yeni kesilmiş odun kokusu hakimdi. Meydan çok eskiydi, ortasındaki geniş kuyunun çevresinde eskiden günlük sebze meyve pazarı ve dükkânlar; bir demirci, bir eczane, bir fırın, bir kasap ve bir mum imalathanesi vardı.

Jacks bir an gece gizlice kaçıp arkadaşlarıyla eczanenin çatısında buluştukları günleri hatırladı. Çatıya uzanıp yıldızlara bakar, şişine şişine ileride neler yapacaklarından konuşurlardı; o zamanlar onlara günleri sayılı değilmiş de uzun bir ömür sürecekleri güvence altındaymış gibi gelirdi.

Başını kaldırıp bakarken Castor'u eczanenin çatısında görmeyi beklemiyordu ama görünce de şaşırmadı.

Ölümsüz olmanın kötü yanlarından biri geçmişe, ölümsüz olmadan önceki günlere takılıp kalmaktı. Jacks ne kadar yaşarsa yaşasın insan olduğu zamanki günler belleğinde her zaman en canlı anılardı ve zamanla asla silikleşmiyorlardı. Bu da ölümsüz olmanın bir diğer kötü yanıydı: Hiç akıldan çıkmayan o sonsuz anılar insan olmayı ölümsüz olmaktan çok daha renkli hissettiriyordu. Bu durum bazen Jacks'in insanlardan nefret etmesine yol açıyordu ama Castor'un insan olmayı arzu etmesine neden olduğunu düşünüyordu.

"Aşağı inecek misin yoksa eczaneyi yakmamı bekliyorsun?" diye seslendi.

Castor, "Elinde bari bir meşale olsaydı tehdidin daha çok işe

yarayabilirdi" diye karşılık verdi. Ardından kolayca yere atlayıp rahat bir hareketle dirseğini eskilikten yıkılan eczanenin duvarına dayadı. Yüzünü kapatan miğferden kurtulup ailesine kavuşunca yine eski haline dönmüş gibiydi; miğferi yüzünden beslenemediği için sürekli ıstırap çeken vampir Kaos'tan çok, eski günlerdeki tasasız, soylu prens Castor'a benziyordu.

Jacks bir an içinde ufacık bir haset kıvılcımı hissetti.

Castor, "Bu keyifsizliğinin sebebi ne?" diye sordu. "Yine mi Evangeline'e bakmaya gittin?"

Jacks aksi aksi, "Buraya ondan söz etmeye gelmedim" diye çıkıştı.

"Ama belli ki keyfini kaçıran o."

Jacks ona öfkeyle baktı. "Senin de az önce koca bir aileyi katleden biri olarak bu kadar keyifli olman rahatsız edici."

Castor'un yüzü ânında karardı. Bakışları açlıktan çok tehdide benzeyen kızgın bir alevle parladı.

Jacks hayatına daha çok önem verse korkabilirdi. Ama Jacks son zamanlarda Evangeline'den başka hiçbir konuda fazla bir şey hissetmiyordu, şu anda Evangeline'le ilgili hislerden kaçmak için de elinden geleni yapıyordu.

Aklını Evangeline'den uzaklaştıran her şey onu düşünmekten daha keyifliydi... belki bu hariç. Castor onun en eski dostuydu, onun için Jacks ondan nefret etmek istemiyordu ama ona bakınca dişlerinin Evangeline'in boğazını parçalayıp canını alışı hâlâ gözünün önüne geliyordu.

Castor'unsa hayatlarının öyle yaşanmış bir şekli olduğundan haberi bile yoktu. Onu hiç yaşamadığı bu olay için suçlamak biraz haksızlık gibiydi. Ama haksızlık etmek uzun süredir Jacks'in umurunda bile değildi.

Castor, "Buraya bana söylev çekmeye geldinse dinlemek istemiyorum" dedi.

"O zaman kısa tutayım. Kendine hâkim olman gerekiyor. Yoksa annenle baban duyar, bu sefer belki de başına bir miğfer geçirmek yerine seni bir mezara koyarlar."

Castor'un çenesi oynadı. "Öyle bir şey yapmazlar."

"Annenle baban hâlâ insan, Castor. İnsanlar korktukları zaman çok aptalca şeyler yaparlar."

Jacks de yapmıştı. En kötüsü de yaparken doğru olanı yaptığını sanıyordu. Castor öldüğünde yaptıkları gibi.

Castor'un annesi Honora'ya onu ölümden döndürmesini söyleyen Jacks olmuştu.

Castor ve Lyric, onun en yakın arkadaşlarıydı, arkadaştan çok kardeş gibiydiler. Lyric yeni ölmüştü, Jacks Castor'u da kaybetmeye dayanamazdı.

Onu hayata döndürmenin bedelini hiç düşünmemişti. Ne kadar kan döküleceğini hayal bile etmemişti. Jacks'in bir Kader Tanrısı'na dönüşmeyi kabul etmesinin bir sebebi de Castor'u yalnız bırakmamaktı. Sonra herkes Castor'un Valorlar'ın sonuncusu olduğunu anlamasın diye Castor'un Kaos olduğu, Kaos'un da bir Kader Tanrısı olduğu söylentilerini yaymıştı.

Jacks, "Ben yalnızca seni korumaya çalışıyorum" dedi. "Sonunda miğferden kurtuldun, ailene kavuştun. Eline geçen bu şansı mahvetmeni istemiyorum."

Castor alaycı bir ses çıkardı. "Hayatını mahvetmek üzere olan ben değilim."

"Bu da ne demek?"

"Kardeşimle konuştum. Aurora bana senin ne istediğini ve karşılığında ne vermeye razı olduğunu anlattı."

"Kardeşin..." Jacks daha ileri gitmeden durdu. O bile kendine hâkim olamayan bir vampirin ikiz kardeşine hakaret etmemesi gerektiğini biliyordu. Ama kendini zor tutuyordu. Yumruklarının sıkıldığını hissetti ama aslında vurmak istediği kişi Castor değildi. "Ben ne yaptığımı biliyorum."

Vampir ona bir kez daha kınayan bir bakışla baktı. "Evangeline bir gün anılarını tekrar kazanacak olursa bunu yaptığın için seni asla affetmez."

"Hiç değilse hayatta olur, benden nefret etse de umurumda değil."

22
Evangeline

"Av..."

"... bu Av..."

"... Avda..."

Evangeline normalde muhafızlarının konuştuğunu duymazdı ama kapıdan içeri durmadan bu sözcük sızıyordu, sanki bu avın adının diğer, sıradan sözcüklerden daha büyük bir gücü vardı. Daha önce de avdan söz edildiğini duymuştu ama bunun yalnızca Lord Jacks'i yakalama çalışmalarından söz etmek için kullandıkları bir ifade olduğunu düşünmüştü. Artık o kadar emin değildi.

Hizmetçisine sorardı ama Martine ona öğle yemeğini getirdiği tepsiyi mutfağa götürmek için odadan çıkmıştı. Dün gece olanlardan sonra Evangeline zaten günün yarısını uyuyarak geçirmişti.

Ferahlatıcı yıldızgülü çayını yudumlarken uzanıp eline o günkü dedikodu gazetesini aldı, belki de aradığı cevabı orada bulabilirdi. Gerçekten de gazetede bir cevap vardı... ama Av konusundaki sorularının cevabı değildi.

Günlük Havadis

CİNAYET! CİNAYET! CİNAYET!

Yazan: Kristof Knightlinger

Kapılarınızı sürgüleyin! Tek başınıza dolaşmayın! Tetikte olun! Kimse güvende değil! Dün gece Lord Jacks yine menfur bir suç işledi. Akşamın erken saatlerinde sevilen içecek Fortuna'nın Olağanüstü Lezzetli Suları'nın imalatçısı Fortuna Hanedanı'nın tüm aile bireylerini alçakça katletti. Konuştuğum bir muhafız hiç bu kadar kan görmediğini söyledi.

Katliamdan sağ kalan tek kişi ailenin küçük oğlu Edgar Fortuna oldu. Ne yazık ki bu acı zavallı Edgar'a fazla ağır geldi. Katliamın ardından kısa bir süre sonra kendi hayatına son verdi. Ancak Edgar ölmeden önce katilin bir resmini çizmişti, bu resmi bugünkü gazetede yayınlıyoruz.

Lord Jacks'i gören olursa hemen Kraliyet Askeri Birliği'ne bildirmesini ısrarla hatırlatıyorum. Hiçbir ipucu önemsiz değildir. Bu kalpsiz katilin bir daha can almadan durdurulması gerek.

Evangeline sayfayı çevirdi. Bu seferki resim anlaşılmaz bir karaltı değildi. Yeni basılmış sayfadaki siyah-beyaz resim, Okçu'nun portresiydi. Suratında kaygısız bir sırıtış vardı, bir eliyle bir elmayı havaya atıyordu, katilden başka her şeye benziyordu... Evangeline'in gizlice arzuladığı her şeye.

Evangeline zor duyulur bir sesle, "Olamaz" diye fısıldadı.

Olamaz. Olamaz. Olamaz. Olamaz.

Bir kez daha, deli gibi, "Olamaz" dedi.

Bir yanlışlık olmalıydı.

Belki Okçu yalnızca Lord Jacks'e benziyordu. Ya da belki gazete yanlış resmi basmıştı. Okçu Lord Jacks olamazdı. O bir muhafız-

dı. Onun hayatını kurtarmıştı... hem de iki kere.

"Majesteleri..." Martine içeri girmişti. "Yüzünüz biraz solgun görünüyor."

"Ben iyiyim. Gazetede beni endişelendiren bir şey okudum da." Sayfayı kaldırıp Martine'e gösterdi. "Lord Jacks gerçekten bu mu?"

"Evet, Majesteleri. Neden renginizin attığını şimdi anladım. Korkunç biri, öyle değil mi?" Ama kızın sesi iç çeker gibi çıkmıştı, Evangeline en ufak bir korkunç tarafı olmayan siyah-beyaz resme bakarken Martine'in gözlerinden kalpler fışkırdığına yemin edebilirdi.

Jacks ele geçmeyecek bir mutlu sona benziyordu, Martine'in de büyülendiği besbelliydi. Tıpkı Evangeline'in olduğu gibi... ama şimdi Okçu'ya karşı olan duygularının büyülenmeden çok daha derin olmasından korkuyordu.

Şu anda yalnızca bu resme bakmakla bile *bir şeyler* hissediyordu.

Buna inanmak istemiyordu. Evangeline hâlâ gazetenin bir hata yaptığını düşünmek istiyordu. Okçu... daha doğrusu Lord Jacks... dün gece onun yanındaydı.

Ama *bütün* gece onunla değildi. Yanına Apollo haberi alıp gittikten sonra gelmişti. Ama...

Evangeline bir başka mazeret bulmaya çalıştı. Bir kez daha kendi kendine Okçu'nun... Jacks'in... onun hayatını kurtardığını hatırlattı, o zaman bir katil olamazdı. Ama dün gece ona neredeyse açıkça itiraf etmişti.

Belki de öldürmek hoşuma gidiyordur demişti. Evangeline de buna karşılık dehşete kapılacağına... Evangeline şu anda dün gece neler hissettiğini hiç bilemiyordu. Midesi bulanıyor, kendini aptal gibi hissediyor ve kendine çok kızıyordu.

Anlaması gerekirdi. Apollo'nun onun unutmasını istediği anılarda Okçu'nun olduğunu anlamış olmalıydı. Apollo onu uyarmıştı. *Jacks sana zalimce, affedilmez şeyler yaptı, ben gerçekten bu şeyleri hiç hatırlamasan daha mutlu olabileceğine inanıyorum* demişti.

Gerçekten de haklı çıkmıştı çünkü Evangeline kendini çok kötü hissediyordu.

Yine de Okçu'nun bir katil olmasını istemiyordu. Onun Jacks olmasını istemiyordu. Ve kesinlikle ona karşı duygular beslemek istemiyordu.

Yüzü utanca benzer bir duyguyla kızardı.

Martine ona endişeyle bakıyordu. Evangeline gülümsemek, o gazeteyi yakmak ve bunların hiçbiri olmamış gibi davranmak istiyordu. Ama duygularını yok sayabilse bile, ki bunu yapabileceğini pek sanmıyordu çünkü duygular Evangeline'in hayatıydı, Jacks'in dün gece öldürdüğü tüm o insanları yok sayması olanaksızdı.

Apollo'ya Jacks'i dün gece Wolf Şatosu'nda Okçu isimli bir muhafız kılığında dolaşırken gördüğünü söylemesi gerekiyordu.

Evangeline bulabildiği ilk elbiseyi üstüne geçirdi: Yosun yeşili kadife bir korsajı olan, kalp yakalı elbisenin askıları açık pembe, uzun, tüllü eteğiyle aynı renk çiçeklerle süslüydü.

Martine ona elbisesine uygun bir çift ayakkabı uzattı, Evangeline bunları da ayağına geçirip cesaretini kaybetmeden gitmek için hemen kapıya yöneldi. Cesaretini kaybedebileceğini düşünmek istemiyordu ama hemen harekete geçmesi gerekliydi.

Jacks başka masumların canını yakmadan yakalanmalıydı, Evangeline de olanları itiraf ederse Jacks'in yakalanmasına yararı olabileceğini düşünüyordu. Eğer Jacks gizlice şatoya girip çıkabiliyorsa muhakkak içeride ona sadık birileri olmalıydı, örneğin dün geceki muhafızlar Jacks'in adamı olabilirdi. Tabii onlar da Evangeline kadar saf değillerse.

Evangeline derin bir soluk alıp sonunda dairesinin uzun koridora açılan kapısını açtı.

Dün geceki muhafızları gitmişti. Şimdi nöbeti Joff ve Hale devralmıştı, bunlar onu kuyuda bulan askerlerdi. Sırtlarında parlak tunç zırhları, yüzlerinde birer gülümseme vardı. Tüm diğer muhafızlar gibi onlar da bıyıklıydı; Okçu'nun farklı olan taraflarından biri de buydu.

İki muhafız bir ağızdan, "Günaydın, Majesteleri" dediler.

"Günaydın, Joff. Günaydın, Hale. Lütfen beni Apollo'ya götürebilir misiniz? Prensle hemen konuşmam gerekiyor."

Joff, "Korkarım kendisi Av'a çıktı" diye karşılık verdi.

Evangeline, "O zaman beni Av'a götürün" dedi.

Günün yarısı zaten geçmişti, Evangeline orada dururken dakikaların hızla geçip gittiğini hissedebiliyordu. Bu muhafızlara Lord Jacks'le ilgili haberleri olduğunu söyleyebilirdi; o zaman onu kesinlikle dinlerlerdi. Ama bu şatoda kime güvenebileceğinden emin değildi. Muhafızlardan bir kısmının Lord Jacks'in adamı olduğundan kuşkulanıyordu, öyle olmasa Wolf Şatosu'na görünmeden girip çıkması mümkün olmazdı.

Hale kaşlarını çattı. "Majesteleri..."

"Beni kalenin dışına çıkarmanıza izin olmadığını söylemeyin."

"Yo, yo. Av'a gitme fırsatını bulmuşken kaçırır mıyız?"

Hale *Av* sözcüğünü hem saygı hem de heyecanla söylüyordu, Evangeline kaybedecek zamanı olmadığını düşünmesine rağmen kendini "Bu Av *ne* oluyor?" diye sormaktan alıkoyamadı.

Hale'le Joff'un köşeli yüzleri parladı.

Joff, "Yılın en heyecanlı olayı!" dedi.

Hale de, "Herkes bütün yıl bunu bekler" diye ekledi.

Evangeline'in hiç erkek kardeşi yoktu ama olsaydı herhalde biraz Joff'la Hale'e benzeyeceklerini düşünüyordu. İki genç heyecanla Av'ın nasıl şahane bir şey olduğunu anlatırken birbirlerinin cümlelerini tamamlıyor, birbirlerinin sözlerini tekrarlıyorlardı.

Hale, "Av, neredeyse Kuzey Kuzey olalı beri devam eden bir gelenek" dedi.

Joff, "Çok eskiden Valorlar başlatmış" diye ekledi. "Hikâyeye göre kızlarından bir tanesi, güzel olanı..."

Hale onun sözünü keserek, "Hepsi güzelmiş" diye düzeltti.

Joff, "Eh, en güzel olanı o zaman" diyerek devam etti, "neyse, bu kızın evcil bir tekboynuzu varmış, her yıl baharın ilk yağmurundan sonra bu tekboynuzu Lanetli Orman'a salarlarmış, herkes de peşine düşermiş."

Evangeline, "Bunun eğlenceli bir tarafını göremiyorum" dedi.

Hale, "Merak etmeyin, öldürmek için değil" diye karşılık verdi. "Tekboynuz öldürmek büyük uğursuzluk getirir. Hem tekboy-

nuzların dirisi ölüsünden çok daha fazla işe yarar."

Joff da başını sallayarak, "Tekboynuzu yakalayanın bir yarım dilek hakkı olurmuş" diye ekledi.

"Yarım dilek ne demek?"

İki genç de omuzlarını silktiler.

Joff, "Kimse tam bilmiyor" diye itiraf etti.

Hale, "Artık hiç tekboynuz kalmadı" dedi. "Ama artık her yıl biri gönüllü olup Av için tekboynuz kılığına giriyor. Bir yıl neredeyse Joff olacaktı!"

Joff gururlar başını salladı. "Olacaktım ama o mankafa Quixton beni yendi."

Evangeline, "Neden tekboynuz olmak istediğinizi sorabilir miyim acaba?" dedi. Muhafızların Av'a büyük önem verdikleri belli olduğu için elinden geldiğince kibar bir sesle sormaya çalışmıştı.

Hale, "Tekboynuz olan kişi iki gece ve üç gün boyunca yakalanmamayı başarırsa" diye açıklamaya koyuldu, "gerçekten şövalye yapılır, bir de yaveri olur ve kendisine bir yığın altın verilir."

Evangeline, "Peki yakalanırsa?" diye sordu.

Joff, "Eh, tekboynuz kılığına giren yakalanırsa genellikle bayağı kötü yaralanır" dedi. Sesinin neşesi biraz azalmıştı. "Onu kim yakalarsa ödülü o alır, yani şövalye yapılır... tabii zaten şövalye değilse... yaver ve altınlar da ona verilir."

"Yani... insanların Av'ı bu kadar sevmesinin nedeni sonunda ödül olması mı?"

Hale, "Ayrıca sonunda büyük bir şenlik de var" dedi.

Joff, "Hem yıl boyunca Lanetli Orman'a girilebilen tek zaman Av zamanı" diye ekledi.

Evangeline Lanetli Orman'ı daha önce hiç duymamıştı. "İnsanlar bu Lanetli Orman'a girmek mi istiyor?" diye sordu.

Hale, "A, evet, Lanetli Orman'ın laneti, *farklı* bir lanet" dedi. "Ama gitmeden ayağınıza sağlam bir ayakkabı giyip üstünüze de bir-iki pelerin almalısınız. Yolda her zaman yağmur yağar, az önce sizi uyarmak istediğim konu buydu."

23
Evangeline

Lanetli Orman'ın eskiden hiç de lanetli olmadığı söyleniyordu. Bir zamanlar Muhteşem Kuzey'in en güzel ormanlarından biriymiş. Peri masallarının çoğunun geçtiği, yolunu kaybetmiş ya da yaralanmış yolculara yardım eden iyi insanlarla dolu ormanlardan biriymiş. Bu ormanda geceleri ışık saçan çiçekler ve tatlı ötüşleriyle en sert kalpleri bile titreten kuşlar varmış.

Valorlar'ın en sevdiği ormanlardan biriymiş, Valorlar da bu ormanın en sevdiği aileymiş.

Bu yüzden Valorlar'ın hepsinin kafası uçurulunca orman sevdiği bu ailenin yasını tutmuş. Öyle acı çekmiş ki tamamen başka bir şeye dönüşmüş... *lanetli* bir şeye... girmeye kalkan herkesi lanetleyen bir şeye.

Kimilerine göre bu lanet, ormanın kendini gelenlere tıpkı Valorlar'ın sevdiği gibi sevdirme çabasıymış; çünkü bu ormanın laneti değişik bir tür lanetmiş. Başta lanet gibi bile değilmiş, biraz ilginç bir şeye benziyormuş. Ama sonra ormana girip bir daha geri dönmeyen Kuzeylilerin sayısı artmaya başlamış.

Bunun üzerine tam Kuzey usulü bir yaklaşımla, Lanetli Orman'a giden bütün yolları da lanetleme kararı alınmış, böylece Kuzeyliler ormana girip kaybolmaktan kurtulacakmış.

Ne yazık ki yollara ne tür bir büyü yapılacağı konusunda bazı görüş ayrılıkları yaşanmış, onun için de aynı anda birden fazla beceriksizce büyü yapılmış.

Evangeline tarihin bu bölümünden habersizdi. Ama muhafızlarıyla gitmeye karar verdiği yola gelir gelmez hemen bu büyülerin sonuçlarıyla karşılaştı. Önce pek kötü olmayan bir yağmur çiselemeye başladı ama ilerledikçe şiddetlendi, sonunda rüzgâr âni hamlelerle esmeye, yağmur Evangeline'i devirecek gibi hızla dövmeye başladı.

Evangeline göz açıp kapayana kadar sırılsıklam olmuştu. Yolun ne kadar süreceğini bilmiyordu ama yağmur ezelden beri yağıyor gibiydi. İçinden geri dönmek geliyordu. Ama Apollo'ya Jacks'in şatoya girip onunla konuştuğunu söylemek zorundaydı.

Evangeline'in elindeki tek silah, Jacks'in verdiği taşlı hançerdi; hançeri elbisesinin belindeki yeşil kadife kuşağın içine sokmuştu, kendi kendine eğer Jacks'i bir daha görecek olursa bu bıçağı kullanmakta tereddüt etmeyeceğini söylüyordu. Ama bir yandan da içten içe onu bıçaklayamayacağmdan korkuyordu. Yüreğinin mantık tanımayan bir yanı ise onu bir daha göremezse diye korkuyordu. Dün gece Jacks'e arkasını döndüğünü ama onun peşinden gelmediğini hatırlayınca midesi kasıldı.

Jacks'in düşman olduğunu biliyordu ama yine de bir yanı hâlâ Okçu'yu düşününce büyülenmiş gibi oluyordu. Kendi başına onu yenmesi mümkün değildi. Apollo'ya ve ordusuna ve elinde başka ne varsa hepsine ihtiyacı vardı, bunun karşılığında ödemesi gereken bedel yağmurlu bir yolda ilerlemekse pek de fazla sayılmazdı.

Joff, "İlerlemeye devam edin" dedi. Rüzgâr pelerinini suratının etrafında savuruyor, çizmelerine çamur sıçratıyordu.

Evangeline muhafızların onun kaleden ayağında incecik ayakkabılarla çıkmasına izin vermediğine çok memnundu, yoksa ondan önce pek çoklarının başına geldiği gibi ayakkabıları çoktan çamura saplanıp kalmıştı. Yolun bazı yerleri adeta taş değil, ayakkabı döşeli gibiydi. İki tarafta sıra sıra devrilmiş arabalar vardı, hepsi de çok eski görünüyordu. Kuzeylilerin çoğu artık her çeşit taşıt aracının geçişini engelleyen lanetlerden haberdar gibiydi, La-

netli Orman'a girmek için yaya gitmekten başka yol yoktu.

Hale, "Neredeyse geldik" diye seslendi. O sırada yolun kenarında bir tabela belirdi:

LANETLİ ORMAN'A
YÜZ ADIM
Geri Dönmek İçin Hâlâ Çok Geç Değil!

Evangeline tabelanın yanından geçip giderken sağanak daha da şiddetlendi, dağılan saçlarını tutam tutam yüzüne yapıştırmaya başladı. Birkaç saniye sonra gördüğü başka bir tabeladaki yazıyı zar zor seçebildi:

NEDEN HÂLÂ
GERİ DÖNMEDİN?

Yağmur iyice hiddetle yağmaya, gökyüzünden bir şelale gibi dökülmeye başlamıştı. Sonunda Evangeline'in karşısına başka bir tabela daha çıktı:

HAYATININ
EN GÜZEL GÜNÜNE
HOŞ GELDİN!

Tabelanın ahşabı pembe, yazıları simliydi, çok ilginç bir şeydi. Evangeline tabelaya ulaşıp yazıları okur okumaz, ki bunların ikisi aynı anda olmuştu, yağmur birden kesildi. Evangeline hâlâ yağmurun toprağı döven şakırtısını duyabiliyordu. Ama arkasını dönüp bakınca az önce geldiği yolun sıcak, güneşli bir günmüş gibi kupkuru göründüğünü fark etti.

Joff, "Lanetli Orman'ın *içinde* yağmur yağmaz" dedi. "Ormana bütün giriş ve çıkış yollarının büyülü olmasının bir diğer nedeni de bu. Eğer kaybolursanız ormandan çıktığınızdan emin olmanızın tek yolu yağmuru bulmak."

Evangeline etraftaki çadırlara bakarak, "Yani şimdi ormana geldik mi?" diye sordu.

Geldikleri yolun zorluğundan ve gördükleri uyarı tabelalarından sonra biraz daha ürkütücü bir manzara beklemişti. Hayalinde gölgeler, örümcek ağları ve çeşit çeşit sürüngen ve böcek canlandırmıştı ama şimdi yalnızca gurup renklerine bürünmüş bir gökyüzü altında, dizi dizi bayraklarla süslü, rengârenk ipek çadırlar, macera peşinde kadınlı erkekli bir kalabalık görüyordu. Atlar, birkaç köpek ve sahiplerinin omzuna tünemiş epeyce de şahin vardı.

Evangeline kampın ötesine bakarak ağaçlar, hatta hiç değilse yapraklar görmeye çalıştı ama çadırların arkasında yalnızca birbirine karışmış renkler görebiliyordu, sanki bir gökkuşağının dibine bakıyordu.

Hale, "Aradayız" dedi.

Joff, "Ormana girince anlarsınız" diye ekledi.

"Evangeline! Yani, Majesteleri!" diye bağıran bir ses geldi. Aurora Vale canlı adımlarla onlara doğru yaklaşıyor, harika şekilli menekşe rengi bukleleri her adımda oynuyordu.

Çevredeki kamp alanlarında kim varsa yağmurdan perişan olmuşa benzediği halde Aurora çiçek gibi taptazeydi. Dizlerine kadar çıkan, bağcıklı, açık gri çizmeleri tertemizdi; zırhlı kısa elbisesi ve sırtındaki gümüş uçlu oklarla dolu sadağı da pırıl pırıldı.

Hale onu görünce biraz daha dikleşti, Joff da karışmış saçlarını çabuk çabuk düzeltti.

Aurora heyecanla, "Av'a sizin de geleceğinizden haberim yoktu!" dedi. "Kız kardeşim Vesper'la bizim takıma katılabilirsiniz."

"Teşekkür ederim ama ben yalnızca Apollo'yla konuşmaya geldim."

Joff, "Güzel hanımefendiye onunla konuştuktan sonra da katılabilirsiniz" diye fikir yürüttü.

Hale de hemen, "Eminim prens bir şey demez" diye ekledi.

Evangeline Apollo'nun bir şey demeyeceğinden pek emin değildi. Ama muhafızların o anda pek iyi düşünebildiğinden de emin değildi. Güzel Aurora'nın ortaya çıkıp onları büyülemesin-

den önce bile rüzgârda sallanan çadırları, pırıl pırıl parlayan bilenmiş silahları gördüklerinden beri suratları macera sarhoşluğuyla dolmuştu.

"Ay, lütfen, prensiniz de bize katılsın! Birlikte çok eğleniriz." Aurora Evangeline'e dışarı çıkıp oyun oynamak isteyen bir köpek yavrusunun umutlu suratıyla bakıyordu. Tabii köpek yavrularının sırtında genellikle başka yavruları vurmak için kullanacakları oklar bulunmazdı.

Evangeline, "Düşüneyim" dedi. "Ama önce Apollo'yu bulmam gerek."

Aurora, "Ben sizi ona götürürüm" dedi. "Şimdi şu tarafta gördüm. Kamp yeri Casstel Hanedanı'nın çadırlarının öbür tarafında." Parmağıyla kuzeyde koca bir köy gibi uzanan gümüş rengi çizgili, açık mavi çadırların olduğu bir yeri işaret etti; çadırların arasında çadırlarla aynı renk giysiler içinde oldukça uzun boylu, kadınlı erkekli insanlar vardı.

Başka bir ses, "Korkarım hanımefendi yanılıyorlar" dedi. Evangeline bu sesi tanımıyordu, en azından başta tanıyamamıştı. Ama dönüp bakar bakmaz Lord Byron Belleflower'ın cana yakın yüzünü gördü.

Lord Belleflower ilk tanıştıkları şölende olduğu gibi tatlı tatlı gülümsüyordu, o gece Evangeline'e Apollo hakkında çeşit çeşit komik hikâyeler anlatıp onu çok eğlendirmişti. Evangeline onu gördüğüne sevinmişti ama şu anda hiç zamanı değildi.

"Gelişinizi duymadım bile, lordum."

Gelişini fark etmemiş olmalarının aslında şaşılacak bir yanı yoktu, o anda Aurora Vale herkesin dikkatini kendi üstünde toplamıştı, Lord Belleflower da özellikle görünmeyecek şekilde giyinmişti.

Ayağında kahverengi bir pantolon, sırtında deri bir yelek vardı, bej rengi gömleğinin kollarını dirseklerine kadar sıvamıştı. Aurora'nın aksine, sırtında okluğu yoktu. Tek silahı kemerine asılı bir hançer ve beline taktığı bir bıçaktı.

"Bana Byron diyebileceğiniz kadar arkadaş olduğumuzu sanıyordum. Sizi korkuttuğum için özür dilerim, Majesteleri. Şimdi

Apollo'nun yanından geliyorum. Hemen şurada, Kahramanlar Birliği'yle görüşüyordu, kampı da *aslında* orada." Byron eliyle tam ters yönü işaret etti. Gösterdiği tarafta bir sıra yemek çadırı, onların arkasında da dizi dizi koyu yeşil çadırlar vardı; çadırların çevresi yine kadınlı erkekli öbek öbek insanla doluydu, hepsinin de ya köpeği ya da bir avcı kuşu var gibiydi.

Aurora, "Mümkün değil" dedi. Yanakları birden al al olmuştu. "Prens ve maiyetinin kampı öbür tarafta. Daha şimdi, Prenses Evangeline'le karşılaşmamdan hemen önce oradaydım."

Byron sakin bir sesle, "Majesteleri" dedi, "arkadaşınıza hakaret ettiğim için özür dilerim ama ya tersi dönmüş ya da yalan söylüyor. Prens o tarafta değil."

"Kesinlikle..."

Ta-ta-ta-ta! Uzaktan aynı anda çalan boru sesleri Aurora'nın itirazını böldü. Bir saniye geçmeden yakınlarda bir yerde kraliyet renkleri giyen bir çığırtkan bağırmaya başladı:

"Dikkat! Dikkat! Av on dakika sonra resmen başlayacaktır. Av'ın başlamasına on dakika kaldı!"

Evangeline'in zamanı tükeniyordu.

Aurora, bu tartışma hiç yaşanmamış gibi, "O zaman artık gitsek iyi olacak" dedi.

Joff ve Hale hemen başlarını dikleştirip omuzlarını geriye atarak onu takip etmeye davrandılar. Herhalde Aurora peşimden yanardağa atlayın dese oraya da giderlerdi.

Byron onlar kadar büyülenmiş değildi. Evangeline'e bir an yalvarır gibi baktı. Yavaşça, "Onunla giderseniz hata edersiniz" dedi.

Evangeline en yakın kamp alanına bakarak gözleriyle prensi görüp görmediğini sorabileceği başka birini aradı. Ama herkes tam ters yöne, sisler içindeki Lanetli Orman'a doğru gidiyordu, hatta muhtemelen Apollo da o tarafa gidiyor olmalıydı.

Evangeline tatlı bir sesle, "Eminim ikinizden biri yalnızca yanılmış olmalı" dedi.

Ama aslında öyle düşünmüyordu. Biri yalan söylüyordu.

Byron da, Aurora da gücenmiş ve kızmış gibi görünüyorlardı.

Aurora durmuştu. Dürüst bir insan olduğuna ve asla yalan söylemeyeceğine yemin etmek istiyordu sanki ama sadece dudaklarını büzüp Byron'a öfkeyle bakmakla yetindi. O zehir zemberek bakış güzel yüzünü bir anda çirkinleştirivermişti.

Evangeline ona güvenmiyordu. Aurora'da onu rahatsız eden bir şey vardı. O gece Evangeline'in bıçağını fark edip dikkatleri bıçağa çekince, sonra da koridorda yolunu kesip onu prensi aldatmakla suçlayınca Evangeline bu kızdan kuşkulanmaya başlamıştı.

Byron'a da güvendiğinden emin değildi. Son birkaç günde bütün olanlardan sonra herkese karşı büyük bir güvensizlik duyuyordu. Ama genç lord ona güvenmemesini gerektiren bir şey yapmamıştı.

Evangeline, "Joff, istersen sen Aurora'yla git" dedi. "Eğer prensi önce siz bulursanız kendisini aradığımı söyleyin, benimle konuşmadan Av'a gitmesin. Önemli olduğunu söyleyin. Biz de Hale'le Lord Belleflower'ın dediği tarafa gidiyoruz."

Hale, Aurora'dan ayrılmak zorunda kaldığı için çok dertlenmişe benziyordu.

Evangeline, "Eminim onu yine görürüz" diyerek Byron'ın arkasından yemek çadırlarına doğru yürümeye başladı.

Yemek çadırlarında aslında yemekten çok bira veriliyormuş gibiydi. Meşalelerin ışığı çadırların etrafında toplananları aydınlatıyordu. Evangeline bir grubun "Av'a!" diye bağırarak bardaklarını tokuşturduğunu gördü.

Byron, "Bol şans, arkadaşlar!" diyerek onlara el salladı.

Gruptaki kadın ve erkekler tekrar bardaklarını kaldırıp bağırdılar.

Uzakta bir çığırtkan, "Beş dakika!" diye bağırdı. "Av'ın başlamasına beş dakika kaldı!"

Bu çığırtkan öncekinden daha uzaktaydı. Evangeline onun ortaya çıktığını bile görmemişti. Yalnızca sesi geliyordu, o da öncekinin sesinden daha az duyuluyordu, sonunda iyice duyulmaz oldu.

Yanından geçtikleri çadırlar da sessizdi. Bunlar Kahramanlar

Birliği'nin çadırları olmalıydı. Anlaşılan bütün kahramanlar çoktan ormana doğru gitmeye başlamışlardı. Geride yalnızca yeni söndürülmüş bir ateşten tüterek döne döne yükselen duman kalmıştı. Konuşup gülüşme ve kılıç bileme sesleri kesilmişti.

Evangeline çok geç kalmamış olmalarını umuyordu. Apollo'yu Lanetli Orman'da aramak zorunda kalmak hiç içinden gelmiyordu, hele şimdi güneş de batmak üzereyken.

"Yaklaştık mı?" diye sordu.

Byron kendinden emin bir sesle, "Biraz daha var" dedi.

Ama hava kararır ve etraflarını dalga dalga sis öbekleri sararken artık bir kampa doğru değil, Lanetli Orman'a doğru gidiyorlarmış gibiydi.

Evangeline Byron'la gelmekle hata etmiş olabileceğinden korkmaya başlamıştı. Geri çekilip Hale'e biraz daha yaklaştı.

"Benden uzaklaşmayın." Byron Evangeline'i bileğinden tutup tekrar yanına doğru çekti. Sis yoğunlaşmış, havada yol yol süzülen buğular yerini dizlerine kadar çıkan ağır bir sise bırakmıştı ama Evangeline'i asıl huzursuz eden Byron'ın bileğini tutmasıydı

"Lütfen bırakın" diyerek elini çekmeye çalıştı. Ama Byron tutuşunu daha da sıkılaştırdı.

"Lord Belleflower." Hale'in eli konuşurken kılıcının kabzasına gitti. "Prenses Evangeline size onu bırakmanızı söyledi."

Byron'ın ağzı kıvrılarak bir gülümseme şeklini aldı. Her şeyin hem çok hızlı hem de çok yavaş olduğu o anlardan biriydi. Byron'ın gülümsemesi yavaşça yüzüne yerleşirken eli bıçağına öyle hızlı uzandı ki Evangeline bıçağı havada uçup Hale'in boğazına saplanana kadar görmedi bile.

Hale yere devrildi, boynundan kanlar fışkırdı.

Evangeline, "*Hayır!* Hale!" diye haykırdı. "Hale!"

Byron onu hemen susturdu. Bir elini ağzına kapatıp diğeriyle onu kıskıvrak yakaladı. "Petra'ya yaptıklarının bedelini ödemenin zamanı geldi."

Evangeline, "Petra kim?" diye bağırdı ama sözcükler ağzından çıkamadı. Kıvranarak kendini kurtarmaya çalıştı ama Byron kolla-

nını daha da sıkarak onu geri geri sürükledi. Artık etrafta hiç çadır kalmamıştı, yoğun sisin içinde yalnızca ikisi vardı.

Evangeline tekme atmaya, kaçmaya, Okçu'nun ona öğrettiği şeyleri yapmaya çalıştı ama ayakları yere neredeyse değmiyordu. Yalnızca parmaklarının ucu toprağa sürünüyordu. Kuvvet alacağı bir yer yoktu.

Ama kemerine soktuğu hançeri tutup çekebilecek bir noktada duran bir eli vardı. Hançeri yalnızca bir sefer kullanma şansı olacağını hesapladı, canını kurtarmak için tek bir şansı vardı.

Hançeri çekip savurdu, Byron'ın bileğini kesti.

"Seni şıllık!" Byron'ın elleri birden açılıvermişti.

Evangeline, "Bu Hale içindi!" diye haykırdı.

Sonra da koşmaya başladı.

24
Apollo

Apollo cani değildi, mecbur olmadığı sürece öldürmezdi.

Ama şu anda kılıcını çekip Joff'un karnını deşmemek için kendini zor tutuyordu.

Çadırda ikisinden başka kimse yoktu, böyle bir günde cesetten kurtulmak için götürüp Lanetli Orman'a bırakmak yeterdi. Av sırasında böyle kazalar hep olurdu.

Ama Apollo kan dökmek değil sorularına cevap almak istiyordu. Askere sakin bir bakışla bakmaya çalıştı. "Karım nerede?"

"Lord Belleflower'la birlikte, Majesteleri."

"Neden onunla gitmesine izin verdin?"

"Kendisi dedi, Majesteleri. Prenses Evangeline kampınızın nerede olduğundan emin olmadığı için Hale'le benim ayrılmamızı istedi."

Apollo adamın sözünü keserek, "Senin işin onun yanından ayrılmamak" dedi. "Kendisi ne derse desin."

"Biliyorum, Majesteleri." Joff başını eğdi. "Özür dilerim.

Apollo, "Seni kılıcımla deşmeden çık dışarı" dedi.

"Yalnız, bir şey daha var, Majesteleri." Joff'un alnından bir damla ter süzüldü. "Prenses size onunla konuşmadan Av'a katılmamanızı söylememi istedi."

"Nedenini söyledi mi?"

Joff başını iki yana salladı. "Hayır ama çok kararlı görünüyordu."

"Hep öyledir."

Dışarıdan "Majesteleri!" diye bağıran soluk soluğa, incecik bir ses geldi, küçük bir çocuk çadıra daldı.

Bir muhafız, "Dur, cüce!" diye bağırdı ama çocuk hızlı davranmıştı.

"Prensesin başı dertte!" dedi. "Az önce bir adamın onu öldürmeye çalıştığını gördüm. Şimdi de Lanetli Orman'a kaçtı!"

25
Evangeline

Evangeline sisler arasında koşuyordu. Geldiği tarafa, Kahramanlar Birliği'nin çadırlarına doğru koştuğunu sanmıştı. Ama hiç çadır göremiyordu, yalnızca sonsuz bir sis ve gece vardı.

Geri dönebilirdi ama Byron'ın hâlâ arkasından hakaretler savuran sesini duyabiliyordu. Evangeline Byron'ın sözlerini duydukça Petra'ya ne yaptığını ve Petra'nın kim olduğunu merak ediyordu.

Ancak Byron'ın sesi artık duyulmaz oluncaya kadar koştuktan sonra soluğunu toplamak ve gözyaşlarını silmek için biraz yavaşlamaya cesaret edebildi.

Zavallı Hale. Böyle ölmeyi hak etmemişti, ölmeyi hak etmemişti.

Evangeline Hale'in ölümünün onun suçu olmadığını biliyordu, boğazına bıçağı atan o değildi, yine de kendini suçlu hissediyordu. Bu kadar çok kişinin onu öldürmeye çalıştığını gördükçe bütün bunlara sebep olacak neler yaptığını merak etmeden edemiyordu.

Sebep yalnızca bir prensle evlenmiş olması mıydı? Yoksa geçmişinde unuttuğu başka bir olay mı vardı?

Karanlık sisin derinliklerine doğru koştukça soluk almak zorlaşıyordu. Bilmemekten de, asla bilemeyeceğinden korkmaktan da nefret ediyordu.

Çizmeleri, yeşil kadife pelerininin etekleri sıçrayan çamurlar-

dan sertleşmişti. Ayaklarının altındaki toprak yol birden değişip taş döşeli bir yola dönüşünce Evangeline bir an sendeledi.

Sonra birden perde çekilmiş gibi sis kalktı, zifiri karanlık gece kayboldu. Bir kavanoz dolusu şekerleme gibi parlak renklerde dükkânlarla dolu bir cadde beliriverdi. Hepsinin çizgili, şirin tenteleri, pırıl pırıl zilleri ve gökkuşağı gibi rengârenk boyanmış kapıları vardı.

Evangeline göz alıcı vitrinlerin önünden geçerken tüyleri diken diken oluyordu. Durmaması gerektiğini biliyordu, duramazdı. Canını kurtarmak için kaçmak zorundaydı, ayrıca Apollo'yu bulup Jacks'le ilgili bildiklerini söylemesi gerekiyordu.

Ama burası yalnızca güzel bir cadde değildi. Evangeline bu caddeyi *tanıyordu*. Caddenin ucundaki eğri lamba direklerini de, her yerin neden taze kurabiye koktuğunu da biliyordu. Caddenin ortasında, Kristal Şekerleme'yle Mabel Pasta Fırını arasında, dünyada başka her yerden daha çok sevdiği yeri, Maximillian'ın İlginç Nesneler Dükkânı'nı, yani babasının dükkânını bulacağını da biliyordu.

Dükkânın kapısına gelince göğsü sıkışıp sızladı. Birdenbire dünyada bundan başka hiçbir şeyin önemi kalmamıştı.

Dükkân onun hatırladığından farklıydı. Diğer dükkânların vitrinleri gibi burası da daha yeni, daha parlak, daha *taze* gibiydi. Yeşil boya o kadar parlaktı ki ıslak gibi görünüyordu. Vitrinin camı öyle temizdi ki cam yokmuş gibi duruyordu, sanki elini uzatsa vitrindeki mor şapkanın içinden dökülen ilginç eşyalardan birini alabilirdi. Evangeline ne bu şapkayı ne de bu dükkânı bir daha görebileceğini hiç düşünmemişti.

Bütün bunların bir hayal, bir göz aldanması olduğunu düşünebilirdi. Koşa koşa Valenda'ya kadar gitmiş olamazdı; Kuzey'den Valenda'ya nasıl dönüleceğini bile tam bilmiyordu ama gemiye binmek gerektiğinden emin gibiydi.

Yine de parmaklarını dükkâna doğru uzatınca kapıya dokunabildiğini gördü, tahta kapı sağlam ve sıcacıktı, güneşte ısınmıştı. Gerçekti. Hepsi gerçekti. Hâlâ caddenin ilerisindeki pasta fırınından gelen kurabiye kokusunu alabiliyordu. Sonra uzaktan bir ses duydu: "Limonata için! Taze limonata!"

Bu sesin ardından caddenin ucunda havada uçuşan baloncuklar gördü ve içini olağanüstü bir mutluluk kapladı

Evangeline Lanetli Orman'a girdiğinde gördüğü tabelada *Hayatının En Güzel Gününe Hoş Geldin* yazıyordu.

Evangeline bunun boş bir slogan olduğunu sanmıştı ama şimdi gerçekten *o güne* geldiğini görebiliyordu.

*

O gün, Evangeline'in on ikinci doğum gününün arifesiydi.

Evangeline olacak bir şeyi beklemeye hep bayılırdı. En sevdiği şeylerden biri hayal kurmaktı. *Ne olabilir? Ne olur? Ya şöyle olursa?* Hele özel günleri beklerken duyulan heyecanı her şeyden çok severdi, anne babası da doğum günlerinin özel geçmesi için her zaman ellerinden geleni yaparlardı.

Dokuzuncu yaş gününde sabah uyandığında annesinin bahçesindeki tüm ağaçların dallarına puantiye kurdelelerle lolipoplar bağlandığını görmüştü. Çiçeklerin ortasma yumuşak şekerler oturtulmuş, bahçedeki taşlar gece şekere dönüşmüş gibi otların arasına koca koca bonbonlar konmuştu.

Babası, "Bunu biz yapmadık" demişti.

Annesi de, "Evet, gerçekten" diye babasını desteklemişti. "Kesinlikle sihir."

Evangeline bunun sihirle ilgisi olmadığını biliyordu... daha doğrusu büyük ölçüde biliyordu. Annesiyle babasının yaptığı şeylerde her zaman gerçekle sihrin sınırında bir olağanüstülük olur, Evangeline'e acaba gerçekten de sihir olabilir mi diye düşündürürdü.

Onun için on ikinci yaş gününden önceki gün de Evangeline annesiyle babasının o yıl ne sihir yaratacaklarını merakla beklerken içi umutla doluydu.

Doğum günü için harikulade bir şey planladıklarından hiç kuşkusu yoktu. Sabırsızlıktan ölüyordu ama o günü bu kadar güzel kılan da asıl bu bekleyişti.

Evangeline olacakları hayal ettikçe heyecanı içinden taşıp çev-

resine yayılıyor, babasının dükkânına giren herkesi etkiliyor, herkesin yüzünü güldürüyor, dükkânı kahkahalarla dolduruyordu. Kimse neye güldüğünü bilmese de herkes gülüyordu. İçeride bulaşıcı bir mutluluk vardı, hepsi o kadar.

Belki gerçekten biraz sihir de vardı, çünkü rastlantı eseri caddenin ilerisindeki pasta fırınının sahibi o gün yeni bir tarif deneyip ortası cam şekerli kurabiyeler yapmış, pişen kurabiyeleri de ilginç nesneler dükkânına getirmeye karar vermişti. Herkesin yeni kurabiyelerini nasıl bulacağını öğrenmek istiyordu, dükkân da o gün tam yeriydi.

Tabii ki kurabiyeler nefisti, tam o sırada dükkânın önünde duran limonata arabası da her şeye ayrı bir güzellik katmıştı. Araba sarı ve beyazdı, altında da sürekli olarak kalp şeklinde baloncuklar üfleyen gizemli bir mekanizma vardı.

Evangeline daha önce de limonata arabaları görmüştü ama hiç böylesini görmemişti. Üstünde asılı tabelada yazdığına göre dört çeşit limonata satıyordu, bunlar da iki günde bir değişiyordu. O günkü çeşitler şunlardı:

Yaban Mersinli Limonata
Bal Buzlu Lavantalı Limonata
Fesleğenli Çilekli Limonata

Ama sonuncusu en güzeliydi:

Dövme Limonata!

Dövme limonata kaymak, limon ve şeker birlikte dövülerek yapılıyor ve bardağın üstüne de pırıl pırıl parlayan bir top vanilyalı krema koyuluyordu.

Evangeline limonatasının tadını çıkarmak istiyordu ama aynı zamanda hata edip yaban mersinli limonata alan annesiyle babasına da bu şahane limonatayı tattırmak istiyordu.

Dükkânın önündeki merdivenlerde annesiyle babasının arasın-

da otururken kendini dünyanın en şanslı kızı gibi hissettiğini hâlâ hatırlayabiliyordu.

*

Evangeline geçmişe doğru zaman yolculuğu yapıp bu güne gelmiş gibiydi, bunun nasıl olabildiğini bilmiyordu ama mümkün olup olmaması önemli değildi. Bunu, *annesi ve babasıyla birlikte dükkânda olmayı, güvende olmayı,* o kadar istiyordu ki bütün olanaksızlığına rağmen inanmaya hazırdı.

Dükkânın içinde bir gölge hareket etti. Evangeline gölgeyi camdan gördü, yalnızca bir gölge olduğu halde kimin gölgesi olduğunu biliyordu.

"Baba!" diye bağırarak içeri girdi.

İçerisi tam hatırladığı gibi kokuyordu: Sürekli gelip giden tahta kasaların ve annesinin sürdüğü mor parfümün kokusu vardı.

Evangeline dükkânın içinde ilerlerken çizmeleri damalı zeminde tıkırdıyordu. "Baba!"

Annesi, "Canım, buraya gelme!" diye seslendi.

Evangeline annesinin sesini duyunca dizleri çözüldü. Bu sesi duymayalı çok olmuştu. Ne dediği umurunda değildi, hiçbir kuvvet Evangeline'in o sese doğru gitmesine engel olamazdı.

Koşarak dükkânın arka tarafına gitti, arkada gardırop kapısına benzetilmiş bir depo kapısı vardı. Ama annesiyle babası içeride değildi. Yalnızca açılmış kasalar, yarım kalmış bir vitrin hazırlığı ve Evangeline'in pek dikkat etmediği yığınla başka şey vardı. Eğer o günü doğru hatırlıyorsa annesiyle babası çatı arasında, ertesi gün için balon şişiriyor olmalıydılar.

Merdiven deponun arka tarafındaydı. Ama merdivene gelir gelmez yukarıdan babasının gür, yüksek sesini duydu: "Tatlım, buraya çıkma!"

"Yalnızca sizi bir dakika görmek istiyorum!" Evangeline merdivenleri çabuk çabuk çıkarken kalbi umut ve korkuyla çatlayacak gibiydi; yeterince hızlı çıkamazsa bir anda şimdiki zamana döne-

bileceğinden, annesiyle babasını bir daha göremeyebileceğinden korkuyordu.

Kapı tokmağını bütün somutluğu ve gerçekliğiyle avcunda hissedince neredeyse heyecandan bağıracak gibi oldu. Kapı ardına kadar açılınca doğum günü balonlarıyla dolu bir oda gördü. Leylak rengi, mor, beyaz ve sarı balonlar, esnek pembe iplerin ucunda sallanıyordu. Bunlar gerçekten o yılki doğum gününün balonlarıydı ama o günkü her şey gibi onlar da daha parlak, daha canlı, daha hareketliydi, ayrıca Evangeline'in hatırladığından çok daha *fazla* balon vardı.

Annesi, "Buraya gelmemen gerekiyordu, canım" dedi.

Babası da, "Sürprizi bozuyorsun" diye ekledi. Sesi yakından geliyormuş gibiydi ama Evangeline balonların arasında ne onu ne de annesini görebiliyordu.

"Anne! Baba! Lütfen çıkın."

Evangeline balonların arasında annesiyle babasını ararken rüyası kâbusa dönüşmüşe benziyordu. Balonlardan birini kenara itti mi yerine iki tane geliveriyordu.

"Anne! Baba!" diye bağırarak balonları patlatmaya başladı ama balonlar patlattıkça çoğalıyordu.

Babası, "Tatlım, yukarıda ne yapıyorsun?" diye seslendi.

Sesi şimdi aşağıdan gelir gibiydi.

Evangeline bu korkunç oda gibi bunun da bir oyun olduğunu biliyordu.

Ama umudun sorunu aslında umudu bu kadar güzel yapan şeyle aynıdır. Küçücük bir umut belirdiği anda yok etmek çok zordur. Evangeline'in annesiyle babasının sesini duymuşken yüzlerini de görebileceğini umut etmemek elinde değildi, yeterince hızlı koşabilirse onları görebilirdi.

Merdivenlerden koştura koştura inerken neredeyse eteğine takılıp düşüyordu, tekrar ilginç eşyalarla dolu sayısız sandığın olduğu depoya gelmişti. Balonlar gibi sandıklar da hatırladığından fazlaydı, içerisi sonsuz bir labirent gibiydi. Sandıkların hemen arkasında annesinin sesini duyabiliyordu. "Neredesin canım?"

Bu sefer annesinin yumuşak sesini duyunca Evangeline'in boğazı düğüm düğüm oldu. Ses çok yakındı ama Evangeline'in içinde ancak bu kadar yaklaşabileceği gibi bir his vardı. Yaklaşıyor ama asla ulaşamıyordu.

Başka bir ses, "Üzgünüm" dedi.

Evangeline sıçrayarak dönüp yanında beliren adama baktı. Ama bu genç adamın yüzü öyle bir kere bakılıp geçilebilecek gibi bir yüz değildi. Evangeline soluğunu tuttu. Genç adamın inanılmaz derecede yakışıklı bir yüzü vardı, gözleri Evangeline'in o güne kadar gördüğü en yeşil gözlerdi, o kadar yeşildiler ki Evangeline'e o güne kadar hiç yeşil göz görmemiş gibi geliyordu.

Evangeline, "Neden üzgünsünüz?" diye sordu. "Bunu bana siz mi yapıyorsunuz?"

Yakışıklı Yabancı'nın ağzı aşağı doğru kıvrıldı. "Korkarım o kadar gücüm yok. Bunu yapan Lanetli Orman, insanı böyle tuzağa düşürüyor. Sana peşinden koşacak kadar bir şey veriyor ama istediğin şeyi bulmana izin vermiyor."

Evangeline'in annesinin sesi yine "Neredesin canım?" dedi.

Evangeline sese doğru baktı. Yakışıklı Yabancı'nın doğru söylediğini düşünüyordu. Bir bakıma baştan beri bu mucizenin gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu hissedip korkmuştu. İnsanların çukurlara, kuyulara düştüğü olurdu ama hayatlarının en güzel gününe düştükleri olmazdı, yine de içinden kasaların arasından annesinin sesine doğru koşmak geliyordu. Tek istediği onları son bir kez daha görmek, bir dakika daha birlikte olmak, bir kez daha sarılmaktı.

Yine annesine koşmak istese Yakışıklı Yabancı ona engel olacakmış gibi görünmüyordu. O kadar hareketsiz duruyordu ki kasalardan çıkmış cansız nesnelerden biri olabilirmiş gibiydi.

Göz kırpmıyor, kıpırdamıyor, tek bir parmağını bile oynatmıyordu. Kıyafeti bir askeri andırıyordu, şahane bir deri zırhı vardı ama bu zırh Evangeline'in o gün gördüğü zırhlardan hiçbirine benzemiyordu. Hem zırh giydiği halde üzerinde başka hiç silah yok gibiydi, bıyığı da yoktu, yani Apollo'nun muhafızlarından biri olamazdı.

Evangeline, "Siz de ormanın tuzaklarından biri misiniz?" diye sordu. "Bana bir alışveriş teklif etmeye mi geldiniz? Hayatımın bir yılını versem annemle babamı görmeme izin verir misiniz?"

Yabancı, "Böyle bir teklife evet der miydin?" diye sordu.

Evangeline düşündü. Annesiyle babasına bu kadar yakın olmanın, bu *sanki-orasıymış* gibi yerin kalbindeki yalnızlık sızısını her zamankinden fazla hissettiren bir tarafı vardı. Tek bir sarılış için, bir an olsun sevdiği, onu seven, onun iyiliğini istediğinden emin olduğu insanların kollarında olmak için hayatının bir yılından vaz geçmek hiç zor gelmiyordu. Sırlarla dolu bir kocadan başka kimsesinin olmadığım, devamlı birilerinin onu öldürmeye çalıştığını, açıklanamaz bir çekim hissettiği tek kişinin tehlikeli bir cani olduğunu bir an olsun unutmak istiyordu.

Bütün bunlardan kaçmak için bir yıl çok ağır bir bedel sayılmazdı. Ama böyle bir şey yapsa annesiyle babası çok üzülürdü.

"Hayır, böyle bir teklif kabul etmek istemezdim" diye mırıldandı.

Yakışıklı Yabancı, "Güzel" dedi. "Ben ormanın tuzaklarından biri değilim. Kendim de tuzağa düşmüş durumdayım."

Evangeline'e bir adım yaklaştı. Bu kadar uzun boylu ve iri yapılı birinden hiç beklenmeyecek bir zarafetle hareket ediyordu. "Lanetli Orman herkesi hayatının en güzel gününün bir kopyasına getiriyor. O günün doyamayacakları kadar küçücük bir parçasını veriyor, onlar da biraz daha bulmak için dolaşıp duruyorlar."

Evangeline, "Yani siz benden farklı bir günde misiniz?" diye sordu.

Yakışıklı Yabancı başını salladı. "Orman kendini değiştirebilir ama içindeki insanları birbirinden saklayamaz" dedi. "Ben de seni öyle buldum."

"Beni neden bulmak istiyordunuz? Siz kimsiniz?"

Yabancı, "Beni Kaos olarak tanırdın. Ben arkadaşınım" dedi. Ama *arkadaş* derken sesinin tonunda kararsız bir tını vardı.

Evangeline az önce birinin önce muhafızını katledip sonra da onu öldürmeye çalıştığını görmüş olmasa buna fazla dikkat etme-

yebilirdi. Bu Kaos denen kişinin de onu öldürmeye kalkacağı kadar şanssız olacağını düşünmek istemiyordu.

Ama birine daha güvenmeye hazır değildi.

Kuşağındaki hançeri çıkardı.

Kaos hemen ellerini kaldırdı. "Tehlikede değilsin. Burada olmamın sebebi, bir arkadaşımızın yardıma ihtiyacı olması. Kendisi çok kötü bir karar vermek üzere, sen de onu kurtarmak için çok geç olmadan onun fikrini değiştirmek zorundasın. Ben sana zarar vermeye gelmedim, Evangeline."

"O zaman yanından çekil." Bu homurtu Okçu'nun sesiydi.

Evangeline onun yaklaştığını duymamıştı. Arkasını dönünce birden Okçu'yu... *Jacks'i*... karşısında bulmuştu. Şimdi sandıkların arasından uzun adımlarla geçerken Kaos'a öldürecek gibi bakan adamı Jacks diye düşünmek daha kolaydı.

"Ona yaklaşmanı istemiyorum. Asla." Jacks kılıcını çekti, Kaos bir şey diyemeden göğsüne saplayıverdi.

26
Jacks

Jacks'in sırtı yere çarptı: Evangeline "Canavar!" diye haykırarak, küfrederek üstüne atılmıştı.

Jacks daha önce onun gerçekten küfrettiğini hiç duymamıştı. Pek beceremiyordu ama öfkeyle çabalıyordu.

Yere düşünce Evangeline de üstüne düşüp göğsüne sertçe çarptı, bu çarpmayla ciğerlerindeki bütün hava boşalmış olmalıydı ama Evangeline yine de bağırıyordu. "Bunu neden yaptın? Böyle önüne geleni öldüremezsin!"

Jacks'in üstünde çırpınmaya devam ediyordu. Dizlerini Jacks'in göğsünün iki yanında yere dayamış, elleriyle vurup duruyordu. Jacks onun onu yumruklamak mı yoksa bıçaklamak mı istediğini anlayamıyordu, ne yapmak istediğini kendisinin de bilmediğinden kuşkulanıyordu.

Eğer bıçaklamak istiyorsa, bıçağı ters tutuyor, göğsünü yumruklayıp duruyordu. Başka zaman olsa Jacks onun hiç değilse kendini korumaya çalışmasına memnun olabilirdi. Ama her zamanki gibi Evangeline'in yine nasıl bir tehlikede olduğundan haberi yoktu.

Jacks eldivenli elleriyle Evangeline'in bileklerine yapışıp kazayla boğazını kesmeden ellerini başının üstüne kaldırdı.

Zorlanarak, "Aslında ölmedi" dedi. "*Asıl* canavar o, az önce öldürdüm ama yeniden dirilecek. O dirildiği zaman da bizim burada olmamamız gerekiyor."

"Biz diye bir şey yok. Senin kim olduğunu biliyorum!" Evangeline sonunda ellerini çekip kurtardı, geri çekilip hançeri Jacks'in tam kalbine doğrulttu. Bu sefer bıçağın ucu doğru tarafa bakıyordu. Evangeline'in elleri titriyordu ama sesi hâlâ öfke ve acı doluydu. "Resmini dedikodu gazetesinde gördüm... dün gece öldürdüğün herkesi de yazıyordu!"

"Ben dün gece kimseyi öldürmedim."

"Benim gözümün önünde birini öldürdün!"

"O cinayet değildi. O adam seni öldürmeye çalışıyordu."

Evangeline ağzını eğdi. Jacks'in haklı olduğunu biliyordu. Ama hançeri çekmedi, kalbine doğru tutmaya devam etti. Jacks onun gözlerinden yapması gereken şeyin onu öldürmek olduğunu düşündüğünü okuyabiliyordu. Tam olarak haksız da sayılmazdı.

"Ben bunu hak ettim" dedi. "Muhtemelen çok daha kötüsünü hak ettim. Ama *bugün* beni öldürmenin hiç sırası değil. Senin hayatta kalmanı sağlamak için çok uğraşıyorum."

Jacks onu bir kez daha kollarından yakalayıp yana devirdi, altına alıp kıstırdı. Yumuşak hareket ediyor, canını yakmamaya çalışıyordu. Ama Evangeline'in onu anladığından emin olmadan bırakamazdı. "Evet, ben bir katilim. İnsanların canını yakmaktan zevk alıyorum. Kanı seviyorum. Acıyı seviyorum. Ben bir canavarım ama sen hatırlasan da, hatırlamasan da, ben *senin* canavarınım, Evangeline."

Evangeline soluğunu tuttu.

Jacks bir an için, onun gözlerinde gördüğü şeyin öfke olmadığına yemin edebilirdi. Evangeline'in boynu pembeleşti, yanakları kızardı... bu kızarma öncekinden farklıydı. Acaba sonunda hatırlamaya mı başlıyordu?

Jacks onun hatırlayıp hatırlamadığını anlayamıyordu ama, bencilce, hatırlamasını umuyordu.

Aklından hatırlayana kadar onun üstünden kalkmamayı geçirdi. Bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordu ama onu hatırlamasını istiyordu. Bir kere olsun ona bakıp eskiden tanıdığı gibi tanımasını istiyordu.

Evangeline'in onu yine istemesini istemek acımasızcaydı. Hatırlarsa daha çok üzülecekti.

Onu belleği silinmeden önce son gördüğü zaman Jacks'in hâlâ aklından çıkmıyordu. Valory'nin önündeydiler. Jack birkaç saat önce Evangeline'in kollarının arasında ölmesini izlemişti.

Evangeline'in olanlardan hiç haberi yoktu, Jacks'in taşları kullanıp zamanı onun için geri döndürdüğünü bilmiyordu.

Onu, taşları kullanıp Donatella'ya dönmekten caydırmaya çalışıyordu. Bunu yapmayıp onunla gelmesini istemişti.

Bütün olanlardan sonra, Evangeline onu hâlâ istiyordu.

Jacks ona Donatella'nın neye benzediğini bile hatırlayamadığını, gözlerini ne zaman kapasa gözünün önüne yalnızca Evangeline'in yüzünün geldiğini söylemek istemişti. Gidebilecek olsa, onunla her yere giderdi.

Ama onun bir kez daha ölmesini izleyemezdi. İlk tilkisi ona inanmış ve ölmüştü, Evangeline de onu gibi ölürdü. Bu hikâyenin tek bir sonu vardı, o da mutlu son değildi. Evangeline'in umudunun gücü çok büyüktü ama sihirli değildi. Yeterli değildi.

Onu üzmek, acı çektirmek, kalbini kırmak, onun yaşamasını ve ondan uzak durmasını sağlamak için ne gerekiyorsa yapmak daha doğruydu.

Bu o gün de böyleydi, şimdi de.

Ama bugün Jacks onu bırakmayı başaramıyordu. Onu altında tutmaya devam etmek istiyordu. Sırf onu böyle tutmaya devam edebilmek için dünyayı yakardı.

Bakışlarını bir an yana doğru çevirdi. Castor kıpırdamıyordu. Göğsü hareketsiz, gözleri açık ve sabitti. Gerçekten ölmüşe benziyordu. Ama hayata dönmesi fazla uzun sürmezdi.

Jacks Evangeline'i buradan götürmek zorundaydı.

Evangeline hâlâ altındaydı, kızarmış yüzüyle ağır ağır soluyordu.

Jacks onun hâlâ kendisine güvenip güvenmeme konusunda kararsız olduğunu görebiliyordu ama daha fazla zaman kaybedemezdi.

Bir sıçrayışta ayağa kalktı. Evangeline'in eline yapışıp çekerek onu da kaldırdıktan sonra kemerindeki ipe uzandı.

Evangeline, "Ne yapıyorsun?" diyecek oldu ama Jacks onun kaçmasına fırsat vermedi. Onu kendine doğru çekip hızla bileğini kendininkine bağladı.

27
Evangeline

Evangeline Jacks'in ipi nereden aldığını bile görememişti. İp birden adamın usta ellerinde belirivermişti, olur da bir kızı tutup bağlaması gerekirse diye hep yanında taşıyormuş gibiydi. "Sana nasıl âşık olmuş olabilirim?"

Bu incitici bir soruydu ama olanlar Evangeline'e fazla gelmişti. Bir saniye önce tepesinde Jacks'le yerde yatıyordu, şimdi de birbirlerine bağlanmışlardı, tenleri birbirine değiyordu, bu aralarında bir giysi olmasından farklı bir histi.

Evangeline Jacks'in onun nabzının ne kadar hızlı attığını hissedebildiğini hayal etti.

Onları birbirine bağlayan ipe asıldı ama ip gevşeyeceği yerde üstünde küçücük pembe beyaz çiçekli, yemyeşil sarmaşıklar büyümeye, kollarına sarılarak ikisini birbirine daha daha yaklaştırmaya başladı.

Jacks sertçe, "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Ben de sen yapıyorsun sanıyordum!"

"Kollarımızı çiçeklerle bağlayacağımı mı sanıyorsun?" Jacks kaşlarını çatarak küçük pembe bir tomurcuğun patlayıp açılmasına baktı.

"Buranın işi olmalı" diye mırıldandı.

Evangeline artık ilginç nesneler dükkânının arka odasında olmadıklarını ancak o zaman fark etti.

Etrafı dolduran karmakarışık kasalar gitmiş, dükkân nefis bir köy evine dönüşmüştü... belki bir han da olabilirdi. Jacks'le birlikte durdukları güzelce aydınlatılmış giriş, bir aile evine göre biraz fazla genişti. Yukarıda en az dört kat daha vardı, odaların kapılarında ilginç oymalar görülüyordu; bu oymalardan bazıları taç giymiş tavşanlar, camdan çanlar içinde kalpler ve deniz kabuğundan kolyeler takan denizkızları gibi şeylerdi.

Evangeline bunu hemen fark etmediği, Jacks'ten ötesini göremediği için kendini bir anda aptal gibi hissetti.

Hemen karşısında yuvarlak bir kapı vardı, kapının yanında da çok değişik, harika bir saat duruyordu. Canlı renklere boyalı saatin sarkacı parlak taşlarla süslüydü, kadranda saatlerin yerine yiyecek ve içecek adları yazıyordu. *Etli Börek, Balık Çorbası, Sürpriz Yahni, Kızarmış Ekmekle Çay, Yulaf Lapası, Bira, Bal Likörü, Şıra, Ballı Kek, Böğürtlenli Gevrek, Orman Pastası* gibi şeyler vardı.

Jacks yumuşak bir sesle, "Hollow'a hoş geldin" dedi.

Evangeline ona doğru döndü. Daha doğrusu dönmeye çalıştı. Kollarını bağlayan çiçekli sarmaşık varken dönmek pek mümkün değildi. "İnsanları bağlayıp istediğin yere sürükleyemezsin."

"Hatırlasaydın böyle şeyler yapmama gerek kalmazdı." Jacks'in sesi hâlâ alçaktı ama bu tehlikeli bir alçaklıktı, sözlerine tehditkâr bir hava veriyordu.

Evangeline kendi kendine bunu umursamayacağını söylemeye çalıştı. Ama karşı çıkmadan duramadı. "Ben hatırlamaya çalışmıyor muyum sanıyorsun?"

Jacks soğuk soğuk, "Belli ki yeterince çalışmıyorsun" dedi. "Yoksa anılarının geri gelmesini istemiyor musun?"

"Anılarımı geri getirmeye çalışmaktan başka bir şey yaptığım yok!"

"Öyle sanıyorsan ya kendini kandırıyorsun ya gerçekten nasıl çalışılacağını unutmuşsun." Jacks Evangeline'in yüzüne alev alev yanan gözlerle baktı, bu bir öfke alevine benziyordu. Ama Evan-

geline bu bakışta acı da görebiliyordu. Jacks'in gözlerinin mavisinde dolaşan incecik gümüş teller gibi bir acı. "Ben senin bir şeye çalışırken nasıl olduğunu daha önce gördüm. Bir şeyi hayatta her şeyden çok istediğinde nasıl olduğunu gördüm. Senin neler yapabileceğini gördüm. Ne kadar ileri gidebileceğini gördüm. Şimdi onun yakınından bile geçmiyorsun."

Jacks çenesini sıkarak Evangeline'in yüzüne baktı. Öfkeli ve bıkkın görünüyordu. Elini sanki saçlarını düzeltecekmiş gibi kaldırdı ama kendi başına götüreceğine Evangeline'in ensesine koyup alnını onun alnına değdirdi.

Teni soğuktu ama Evangeline'in tenine dokunduğu anda Evangeline'in her yanına bir sıcaklık bastı. Ensesindeki el saçlarının arasma girince bütün kemikleri bir anda erir gibi oldu. Jacks onu kendine doğru çekti, başını tutan parmakları hem yumuşak hem de güçlüydü.

Bu çok yanlıştı, onu kendine bağlayan, başka da sayısız korkunç şeyler yapan adamı istemesi çok, çok yanlıştı. Ama Evangeline daha da fazlasını yapsm istiyor, başka bir şey düşünemiyordu.

Jacks tıpkı orman perilerinin zehirli meyveleri gibiydi: Bir lokma ısıranın işi bitmişti, artık bundan başka hiçbir şey istemezdi. Ama Evangeline Jacks'i ısırmamıştı bile, ısıracak da değildi. Isırmak söz konusu olamazdı. Neden böyle şeyler düşündüğünü bile bilmiyordu.

Kendini çekmeye çalıştı ama Jacks onu bırakmadı, saçlarım avuçlayarak alnını onunkine bastırmaya devam etti. "Lütfen hatırla, Küçük Tilki."

Bu isim Evangeline'i sarsmıştı.

Küçük Tilki.

Küçük Tilki.

Küçük Tilki.

İki basit sözcük. Ama bu iki sözcüğün Evangeline'de uyandırdığı hisler hiç de basit değildi. Düşmek gibiydi. Umut gibiydi. Dünyadaki en önemli iki sözcük gibiydi. Bu iki sözcük Evangeline'in damarlarını zonklatmış, başını döndürmüştü, bir

kez daha dünyada Jacks'le ikisinden başka kimse kalmamıştı. Jacks'in serin alnının dokunuşundan, güçlü parmaklarının saçlarını tutuşundan, cıva gibi mavi gözlerindeki yalvaran, perişan bakıştan başka hiçbir şey yoktu.

Bütün bunların birleşimi Evangeline'i bir deste iskambil kâğıdı gibi karıştırmış, bastırmaya çalıştığı tüm duygular yeniden en üste çıkmıştı.

Jacks'e güvenmek istiyordu. Az önce öldürdüğü Yakışıklı Yabancı'nın aslında ölmediğini söylediğinde ona inanmak istiyordu. Hakkında anlatılan cinayet hikâyelerinin hepsinin yalan olduğunu düşünmek istiyordu.

Onu istiyordu.

Jacks ona az önce kanı ve acıyı sevdiğini, can yakmaktan zevk aldığını söylemiş olsa da önemi yoktu. Bunlar destenin en altında kalmıştı. Evangeline de kâğıtları tekrar karıştırmak istemiyordu.

Bunları açıklayacak ve savunacak sebepler bulmaya çalışabilirdi, yalnızca bir isim duymanın ötesine geçen sebepler arayabilirdi.

Ama duygularını savunmak istemiyordu, yalnızca bu duyguların onu nereye götüreceğini görmek istiyordu. Artık kendini çekmek istemiyordu, Jacks'in onu sürüklediği karanlık yoldan gitmek istiyordu. Bunun bir anlamı olmalıydı. Belki tek anlamı onun aptalın teki olduğuydu ama belki de aklının hatırlamadığı şeyleri kalbi hatırlıyordu.

Bir kez daha bir şeyler hatırlamayı denedi. Ne olursa. Gözlerini kapatıp o iki sözcükten oluşan ismi bir dua gibi içinden tekrarladı.

Küçük Tilki.

Küçük Tilki.

Küçük Tilki.

Sırf Jacks'in bu sözcükleri söyleyişini düşünmek bile kalbini yerinden oynatıyordu ama aklında hiçbir anı canlanmıyordu.

Gözlerini açınca Jacks'in insana benzemeyen bakışları gözlerine kilitlendi. Evangeline onun bakışlarında umut gibi bir şey görebiliyordu.

Yavaşça, "Üzgünüm" dedi. "Hatırlayamıyorum."

Jacks'in bakışlarındaki ışık söndü. Parmaklarını hızla saçlarının arasından çekti, doğrulup çekildi. Şimdi yalnızca bilekleri birbirine dokunuyordu, kolları da hâlâ sarmaşıklarla birbirine bağlıydı.

Jacks kollarına dolanan sarmaşıkları koparmaya kalkmadı, Evangeline de buna garip bir şekilde sevindi. Belki anıları geri gelmemiş olabilirdi ama sanki kalbi Jacks'i gerçekten hatırlıyor gibiydi, çünkü Jacks ona ormandaki gölgeler gibi soğumuş bakışlarla baktığında kalbinin biraz sızladığını hissediyordu.

Girişteki tekinsiz saat *Sürpriz Yahni*'yi vurdu, Yakışıklı Yabancı'nın yerde yatan cesedinde bir kıpırtı oldu. Evangeline cesedin göğsünün kabarıp ürperdiğini gördü, buna tam olarak nefes diyemezdi ama kesinlikle bir hareket olmuştu.

Jacks hemen, "Buradan çıkmamız gerek" dedi. İkisini birbirine bağlayan çiçek açmış ipe asıldı, çiçeklerden pembe beyaz birkaç yaprak döküldü.

Evangeline, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. "Hem *buraya* nasıl geldik?"

Jacks, "İkimizi birbirimize bağladığım için geldik" dedi. "Eğer iki kişinin teni birbirine değiyorsa, o zaman ikisi de iradesi daha güçlü olan kişinin yanılsamasına giriyor. Yoksa birbirimizi kaybedebilirdik. Farklı yanılsamalarda kalsaydık, benim önümde bir kapı varken senin karşına bir duvar çıkabilirdi."

Evangeline, "Yani bu, senin hayatının en güzel günü mü?" diye sordu. Keşke bunu daha önce fark etmiş olsaydı, keşke bu ilginç handa çevresine daha iyi bakacak zamanı olsaydı, keşke Jacks için en güzel olan şeyleri daha iyi görebilmiş olsaydı.

Ama belli ki Jacks oyalanmak istemiyordu. Evangeline'in sorusuna bile cevap vermemişti.

Evangeline Jacks'i çağıran hiçbir ses duymuyordu ama bir şeyi merak ediyordu: Annesiyle babasının hatırası onu nasıl üzdüyse burada olmak da acaba Jacks'i öyle üzüyor muydu? Acaba o da çok istediği ama eline geçmeyen bir şeyin çekimini hissediyor muydu?

Jacks, Hollow'un çıkış kapısını, bir an önce çıkmak istiyormuş gibi çabucak açtı. Ama Evangeline onun gözlerinde sanki gitmek canını yakıyormuş gibi bir acı parıltısı görmüştü.

Dışarı çıkınca Jacks hızla onu hayatında gördüğü en keyifli patikalardan birine doğru çekti.

Arı kuşları uçuşuyor, kuşlar cıvıldıyor, minicik mavi ejderhalar benek benek mantarların üstünde kestiriyordu. Handan uzaklaşan patikanın iki yanını saran gelincikler kocamandı. Kadife gibi kıpkırmızı yaprakları ve mis gibi, tatlı kokularıyla Evangeline'in beline kadar geliyorlardı.

Taş döşeli patikanın sonuna geldiklerinde çiçek kokulu hava değişti, yosun kokulu, rutubetli bir hava başladı. Ayaklarının altında hâlâ bir patika vardı ama bir toprak yoldan ibaretti; gün ışığıyla pırıl pırıl parlayan gün de yerini yolun iki yanındaki koca ağaçların gölgelediği, soğuk bir güne bırakmıştı.

Evangeline uzaktan bir ırmağın aktığını duyabiliyordu, insan sesleri ve atların toprağı döven nal sesleri de vardı.

Av'a çıkanlar yakında olmalıydı, yani Apollo da yakınlarda olabilirdi.

Bütün olanlar arasında Evangeline onu unutmuştu. Acaba o da Av'a katılmış mıydı, yoksa Joff'la yolladığı mesajı almış, Evangeline'i mi bekliyordu? Evangeline bütün kalbiyle onun mesajı aldığını ve Lanetli Orman'ın dışında onu beklediğini umuyordu. Apollo onu şu anda Jacks'e bağlı halde bulursa neler olacağını düşünmek istemiyordu.

"Tam olarak nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Önce başka kimse seni öldürmeye kalkışmadan bu lanetli ormandan çıkmamız gerek."

Evangeline, "Öldürmek demişken" dedi, "bugün buraya girmeden önce biri daha beni öldürmeye çalıştı."

Jacks ona ters ters baktı. "Nasıl oluyor da her gün birileri seni öldürmeye kalkıyor?"

"Keşke bilseydim. Belki bilsem önüne geçebilirdim."

Jacks'in bundan kuşkusu varmış gibiydi. "Bu sefer kimdi? Görebildin mi?"

"Lord Byron Belleflower. Tanıyor musun?"

"Tanışmıştık. Şımarık, zengin, yaramaz adamın teki."

"Beni neden öldürmek istediğini biliyor musun? Petra diye biriyle ilgili bir şey söylüyordu."

Jacks irkildi. Öyle kısa, hafif, öyle belli belirsiz bir hareketti ki Evangeline acaba bana mı öyle geldi diye düşündü.

Jacks tekrar konuşmaya başladığında sesinde neredeyse can sıkıntısı gibi tını vardı. "Petra iğrenç bir kızdı. Belleflower'ın sevgilisiydi, kısa bir süre önce öldü. Ama senin bununla hiçbir ilgin yok."

"Peki o zaman beni neden öldürmek istiyor?"

"Hiç fikrim yok." Jacks artık hafif sinir olmuşa benziyordu. "Ben artık herkesin senin ölmeni istediğini var sayıyorum."

"Buna sen de dâhil misin?"

"Hayır." Bir an bile duraksamamıştı. "Ama bu benim tehlikesiz olduğum anlamına gelmez."

Sonra alnını Evangeline'in alnına bastırıp hatırlaması için yalvardığından beri ilk kez Evangeline'in yüzüne baktı. Gözleri Evangeline'in hayatında gördüğü en parlak, en mavi gözlerdi. Ama bu ormanda gözleri eskisinden daha soluk görünüyordu; şimdi, sönmek üzere olan bir ateşi andıran, ruh gibi bir maviye bürünmüşlerdi.

Evangeline, "Senin bana zarar vereceğine inanmıyorum" dedi.

Jacks'in gözlerinin rengi biraz daha soldu.

Yakında çok daha farklı düşüneceksin.

Evangeline bu sözleri yalnızca kafasının içinde duymuştu ama tıpkı Jacks'in sesine benziyordu, bir an içinde korkunç bir duygu hissetti.

Yukarıdan yüksek ve tiz bir kuş sesi geldi.

Evangeline başını kaldırıp baktı.

Tanıdığı siyah bir kuş tepelerinde dönüyordu.

Evangeline bu kuşun omzunu ısırışını hatırlayınca kalbi tekledi. "Olamaz!"

Jacks, "Ne oldu?" diye sordu.

Evangeline, "Şu kuş" diye fısıldadı. "Kahramanlar Birliği'nin reisinin kuşu. Senin peşindeler."

Jacks serbest eliyle bacağındaki kından bir bıçak çekti.

"Hayır!" Evangeline hemen onun bileğine yapıştı.

Jacks kaşlarını çattı. "Artık kuş öldürmeme de izin yok deme."

"O kuş evcil bir hayvan, sahibi yüzünden ölmemeli."

Jacks Evangeline'in yüzüne hiçbir şey anlamıyormuş gibi baktı. Ama yine de bıçağı kaldırdı. "Umalım ki bu kuş da hayatının tombul tavşanlarla dolu en güzel gününü yaşıyor olsun, bize aldırmasın."

Evangeline, "Teşekkür ederim" dedi.

"Sana bir iyilik yaptığımı sanmıyorum."

"Ama benim istediğim buydu."

Jacks sanki Evangeline'in *istedikleriyle* ilgili başka bir söz söylemek istiyordu ama onu bileğinden çekip ormanda ilerlemeye devam etti.

Evangeline ondan sonra ne kadar yürüdüklerini bilmiyordu ama sonunda canlı orman sislere gömüldü. Onları birbirine bağlayan çiçekler ve sarmaşıklar, güneş olmadan yaşayamazlarmış gibi solup kayboldu.

Evangeline Jacks'i hâlâ görebiliyor, bileğine bağlı bileğini hissedebiliyordu. Artık bilekleri yalnızca basit bir iple bağlıydı. Çevrelerinde hava kararıyordu. Gökyüzünde kurşuni ve siyah bulutlar birbirine karışıyor, her an yağmur boşanabilirmiş gibi görünüyordu.

İlk damla sürpriz oldu. Sonra gümüş gibi çizgiler halinde aralıksız bir yağmur yıldızlarla gecenin karanlığını birbirine karıştırdı.

Evangeline hemen yeşil kadife pelerininin başlığını başına geçirdi ama saçları çoktan sırılsıklam olmuştu bile. "Bu yağmur Lanetli Orman'dan resmen çıktık mı demek?"

"Evet."

"Ama o zaman Av için gelenlerin çadırları nerede?"

"Şimdi ormanın öbür tarafındayız." Jacks cevap verirken hiç durmamıştı. Yağmur hâlâ bardaktan boşanırcasına yağıyordu.

Evangeline bir kez daha zamanı unuttu. Yağmurda bata çıka

ilerlediler. Ormandan çıkmayı başardıklarında hava karanlıktı, karanlık hâlâ devam ediyordu. Jacks hiç konuşmuyordu, Evangeline de çok acıkmıştı.

En son ne zaman bir şeyler yediğini ya da içtiğini hatırlamıyordu. Lanetli Orman'da yemek hiç aklına gelmemişti. Ama şimdi midesi gurulduyor, bacakları yorgunluktan titriyordu; gördüğü her taş, her meşe palamudu gözüne ısırılabilecek bir şey gibi görünüyordu.

Bütün bir gün hiçbir şey yiyip içmeden koşturmanın etkisini hissetmeye başlıyordu. En azından... bir gün olduğunu sanıyordu. Ormana girdiğinden beri tam olarak ne kadar zaman geçtiğinden emin değildi.

Bütün bildiği, şimdi yine gece olduğu, ağzının kuruduğu, bacaklarının her an kesiliverecek gibi olduğuydu. Jacks yanında düzgün bir hızla ilerliyordu ama Evangeline onu yavaşlattığını tahmin ediyordu.

Pelerini sırılsıklam olmuş, yağmur üşümüş tenine işlemeye başlamıştı.

Jacks, "Neredeyse geldik" dedi. Sarı saçlarının uçlarından yüzüne damlayan sular boynundan içliğine akıyordu. Evangeline'in aksine onun ne pelerini ne de başlığı vardı, yalnızca yağmurla kaplıydı... her şey gibi yağmur da ona yakışıyordu.

Evangeline'e bir an yan yan baktı. "Bana öyle bakma."

"Nasıl bakayım acaba?"

"Hiç bakma." Jacks bakışlarını hızla çevirdi.

Evangeline'in içine acı gibi bir şey saplandı. Jacks onu kendine bağlamış, hayatını kurtarmıştı, şimdi de ona bakmamasını söylüyordu.

"Biz ne yapıyoruz, Jacks?"

"Yağmurdan kaçmamız gerek."

Jacks bunu der demez, bir çocuk kitabındaki sayfa açılınca ayağa kalkan resimler gibi, uzakta bir han beliriverdi. Yağmurlu bir çocuk kitabı. Ama Evangeline'in umurunda değildi, yeter ki içerisi sıcak olsun ve yiyecek bir şeyler olsun. Ayakkabıları ıslanmıştı, pe-

lerini sırılsıklam üstüne yapışıyordu, Jacks'in bileğine bağladığı ip bile sırılsıklamdı. Ama yaklaştıkça sağanağın altında bile han sıcacık görünüyordu.

Kırmızı tuğla bina yağmurda parlıyordu, tilkiotu çiçekleriyle dolu çiçeklikler sırılsıklamdı. Yosun kaplı çatının üstündeki bacadan çıkan gri dumanlar havayı odunsu bir kokuyla dolduruyor, hanın önünde asılı tabela rüzgârda sallanıyordu.

Ormanın Ucundaki Eski Tuğla Han: Yolcular ve Maceracılar İçin.

Tabelanın altında, daha küçük başka bir tabelada tek bir sözcük vardı: *Boş Yer.*

Onun da altına daha da küçük bir başka tabela daha asılmıştı: *Tek Yatak.*

28
Apollo

Apollo Av'a hiç katılmamıştı.

Babası hep, Ölmek istiyorsan Av harika bir yoldur, derdi. Av'ın başında orada ol, herkesi coşturacak bir savaş narası at, sonra da çık aradan.

Apollo da her zaman öyle yapmıştı. Kraliyet kampının sınırından çıkıp Lanetli Orman'a adımını bile attığı olmamıştı.

Onu Lanetli Orman'a sürükleyebilecek tek şey Evangeline'di. Çocuk, çadırına dalıp birinin onu öldürmeye çalıştığını söylediği anda Apollo ormana girip onu kurtarmak istemişti.

Sonra bunun beklediği fırsat olduğunu fark etmişti. Evangeline'e ömrü boyunca bakabilmesini sağlayacak an gelmişti.

Bir muhafız, "Majesteleri" diye seslendi. Çadırın ön kapısını kapatan örtü aralandı, muhafız çabucak içeri girdi. "Lord ve Leydi Vale geldiler."

Apollo, "Girsinler" dedi.

Çadırın kapısı sonuna kadar açıldı, Honora ve Wolfric Valor içeri girdiler.

Onların girişiyle hava bir anda dondu. Ateşteki alevler alçaldı. anki çadır derin bir soluk almış, tutuyordu.

Wolfric zahmet edip sırtına bir ceket geçirmemişti. Evde dokunmuş, boyundan bağlı basit bir gömlek, kalın, siyah bir panto-

lon ve eski deri çizmeler giymişti. Karısının kıyafeti de aynı şekilde sadeydi. Bu kıyafetlerle köylü gibi görünmeleri gerekirdi ama yine de etrafa bir güç ve yetki havası yayıyorlardı. Apollo, muhafızlarının gerçekte kim olduklarını bilmedikleri halde çadırı kapamadan önce çifte saygıya benzer bir ifadeyle baktıklarını görmüştü.

"Lütfen oturun." Apollo eliyle alçak bir masanın öbür yanındaki bankı işaret etti, kendisi de bankın yanındaki bir iskemleye oturdu. Masanın üstü mumlarla doluydu. Apollo günlerce burada kalmayı planladığı için çadırda rahat etmek üzere gereken her şeyi getirtmişti. Yastıklar, battaniyeler, iskemleler, hatta bir banyo küveti bile vardı.

"Bu gece buraya geldiğiniz için sağ olun. Sizleri tekrar gördüğüme çok memnun oldum, Majesteleri. Keşke daha iyi koşullarda görüşebilmiş olsaydık. Eminim haberiniz vardır, karım kayboldu."

Wolfric, "Ailece yardım etmek için elimizden gelen her şeyi yapmaya hazırız" dedi.

"Bunu duyduğuma çok sevindim, çünkü sanırım ihtiyacım olan şey elinizde olabilir."

Apollo, Lord Robin Slaughterwood'un verdiği parşömeni çıkarıp dikkatle açtı. Sayfanın alt tarafı her zamanki gibi açılır açılmaz ateş alıp yanmaya başladı. Alevler yazıları yavaşça, satır satır yutuyordu.

Lord Slaughterwood parşömeni ona verdiğinden beri Apollo yazanları okumayı sekiz kez denemişti ama yine de son birkaç satıra hiç yetişememişti; hep çok hızlı yanıp gidiyorlardı. Ama okuduğu kadarı, Vengeance Slaughterwood'un bilekliğini aramakla zamanını boşa harcadığını anlamasına yetmişti. Baştan beri asıl araması gereken şey, bu hikâyedeki şeydi.

Sayfa gözlerinin önünde yanmaya devam ederken Valorlar'a, "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Wolfric, "Hayır" diye karşılık verdi. "Şunu da bilmiş ol, ben oyundan ve gösterişten pek hoşlanmam. İstediğin bir şey varsa, çıkar baklayı ağzından."

Apollo özür diler gibi, "Bu bir oyun değil" dedi. "Yalnızca

hikâye laneti." Sesinin küçümser gibi çıkmamasına çok dikkat ediyordu. Eğer bu işten bir sonuç almak istiyorsa, yaşlı kralın onu bir tehdit olarak görmemesi şarttı. "Bu parşömende türünün tek örneği olan bir ağaçla ilgili çok uzun zaman önce unutulmuş bir hikâye var. Ruhlar Ağacı."

Apollo, Wolfric'in ifadesini görmek için durup bir an bekledi ama eski kralın yüzünden hiçbir şey belli olmuyordu. Aynı şey karısı için de geçerliydi ama parşömende onun adı geçmiyordu, dolayısıyla belki de Ruhlar Ağacı'ndan haberi yoktu.

Apollo anlatmaya devam etti. "Üç gün önce bir arkadaşım bana bu parşömeni verinceye kadar bu ağacın adını hiç duymamıştım. Burada yazdığına göre Ruhlar Ağacı'nın dalları kanla doluymuş, ağacı bulabilecek kadar akıllı ve kanını içebilecek kadar cesur olan kişi insan olmaktan çıkıp ölümsüz olurmuş."

Wolfric, "Tam bir efsaneye benziyor" dedi.

Apollo, "Siz biliyorsunuzdur" diye karşılık verdi. "Bu parşömende bu ağacı yetiştirmeyi başaran tek kişinin de siz olduğunuz yazıyor."

Wolfric sakin bir tavırla, "Doğrudur" dedi. "En baştan bu ağacı dikmekle aptallık ettiğim de doğrudur. Ruhlar Ağacı kötüdür."

"Bazen kötülük gereklidir."

Eski kralın ifadesiz yüzünde sonunda bir an için bir ifade belirdi. Dudakları kıvrıldı. Apollo içinde kısacık bir utku sevinci hissetti.

Sonra Wolfric ayağa kalkıp Apollo'ya basit bir çocuğa bakar gibi baktı. "Gerekli kötülük diye bir şey yoktur, yalnızca kötü seçimler vardır, korkarım sen de kötü bir seçim yapmak üzeresin, çocuk."

Apollo çocuk sözüne kızmıştı ama sakin bir sesle konuşmayı başardı. "Evangeline masum bir insan, Lord Jacks'se ölümsüz ve ölümsüz dostları var. Bir insan olarak onu yenmem ve karımı korumam olanaksız."

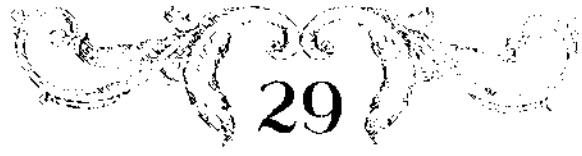
Wolfric alaycı bir ses çıkardı. "Benim duyduğuma göre karını Lord Jacks değil, Lord Belleflower kaçırmış."

"Öyle olabilir ama emin olun şu anda Jacks'in elindedir."

Honora, "O zaman lüks çadırlarda vakit harcamayı bırakıp gerçek bir önder gibi karını aramaya çıkmalısın" dedi.

Bu söz Apollo'yu sarsmış, biraz da mahcup etmişti. Wolfric'in sözlerine kızmıştı ama Honora onu utandırmıştı.

Wolfric, "Karım haklı" dedi. "Git prensesini ara, canının kıymetini biliyorsan Ruhlar Ağacı'nı da aklından çıkar."

29
Evangeline

Evangeline, Eski Tuğla Han sıcak olsun diye dua ediyordu. Sıcacık. Odaların küçük ve sıcacık olduğunu, ocaklarda gürül gürül ateşler yandığını, her yanda kat kat yorganlar olduğunu umuyordu. Bankların üstünde, yerlerde, yataklarda, merdivenlerin basamaklarında kırkyama işi yorganlar hayal ediyordu.

Bunlarm biraz sanrıya benzediğini fark etti. Bu sefer sebep Jacks değildi. Bileğinin Jacks'in bileğine bağlı olmasına alışmıştı. Gerçi hana yaklaşırlarken Jacks'in nabzının da hızlandığını hissediyordu.

"Ne yaparsan yap, başlığını *açma*."

Bütün şiddetiyle devam eden yağmurun altında Jacks uzanıp Evangeline'in pelerininin başlığını iyice çekip gözlerine kadar indirdi.

"Önümü zor görüyorum." Evangeline başlığı gözünün önünden biraz kaldırdı. "Ya sen? Senin pelerinin bile yok."

"Benim pelerine ihtiyacım yok."

"Sen de benim kadar tanınıyorsun. Üstelik eline bağlı bir kadın var."

Jacks, "Gayet iyi biliyorum" diye homurdandı. "Sen bana uy yeter. Ne dersem sesini çıkarma."

Evangeline başka soru soramadan Jacks hanın kapısını açtı.

Handa her yer Evangeline'in hayal ettiği gibi yorgan kaplı değildi ama gördüğü kadarıyla sevimli ve rahat bir yere benziyordu.

Tahta kirişlerin tuttuğu tavanda birbirine benzemeyen camlı lambalar asılıydı, kaybolmuş yıldızcıklara benzeyen lambaların ışığı sağda ve solda birer merdiveni aydınlatıyordu; ortadan uzanan bir koridor lambaların loş ışığıyla aydınlanmış sessiz bir meyhaneye çıkıyordu. Saat epey geç olmalıydı çünkü meyhanede önlerinde boş bira bardaklarıyla, alçak sesle konuşan bir çiftten başka müşteri kalmamıştı, bir de barın bir ucunda bir fincan tabağından süt içen bir kedi vardı.

Meyhaneci, "Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi.

"Gece için bir oda istiyoruz." Jacks Evangeline'in yüzünü örterek, birbirine bağlı bileklerini kaldırıp gösterdi. "Geleceğimizden haberiniz olması lazım. Hafta başı yazıp yeni eşimle ikimiz için bir oda ayırtmıştım."

Eşim.

Bu söz Evangeline'in içinde sayısız duygu uyandırmış, göğsünde bir çarpıntı yaratmış, başını döndürmüştü. Jacks'in *eşim* demesinden bu kadar hoşlanmaması gerekirdi. Ama Jacks hafta başı yazdığını da söylemişti.

Demek bunu planlamıştı... *Jacks'in planlarının sonu da hiçbir zaman iyi olmazdı.*

Evangeline neden böyle düşündüğünü hatırlayamıyordu. Jacks'in geçmişte planladığı bir şeyler hatırlamaya çalıştı ama hatırlayabildiği tek şey hanın önündeyken Jacks'in nabzının nasıl hızlı attığı ve ondan önce de ona bakmamasını söylediğiydi. Şimdi de birden Evangeline'in içinde bu planla ilgili korkunç bir his doğmuştu.

"Hazır mısın, sevgilim? Yoksa seni kucağımda taşımamı mı istersin?"

Şimdi de Evangeline'in duyabildiği tek şey *sevgilim* sözcüğüydü. Kendi kendine Jacks'in yalnızca rol yaptığını söyledi. Her ne oyun planladıysa ondaki rolünü oynuyordu. Ama Jacks bileklerini

bağlayan ipi kesip onu rahatça kucaklayınca Evangeline'in soluğu kesilir gibi oldu.

Jacks merdivenlerden çıkarken Evangeline'in kalbi gümbür gümbür atıyordu. Jacks'in kollarında olmak çok hoşuna gidiyordu ama hiç hoşuna gitmeyen başka bir şey daha olduğu hissini içinden atamıyordu.

"Jacks, ne planlıyorsun?" diye fısıldadı. "Beni neden buraya getirdin? Neden evliymişiz gibi yapıyoruz?"

"Çok soru soruyorsun."

"Çok sorgulanabilir şeyler yapıyorsun da ondan."

Jacks ona aldırmadan yürümeye devam etti. Hanın ikinci katına gelmişlerdi. Koridorun ortasında aralık duran bir kapı vardı. Kapıdan koridora loş bir mum ışığı sızıyordu. Jacks kapıdan girince içerisi Evangeline'in gözüne hiç de tekinsiz bir yer gibi gözükmedi.

Oda rüya gibi bir köy evi odasıydı. Her şey yeşil, pembe ve buğday sarısıydı.

Yatağın iki yanında titrek bir ışık veren, zümrüt yeşili camlı birer lamba asılıydı. Oymalı yatak başı çiçek açmış bir ağaç şeklindeydi. Yatağın üstünde orman yeşilinin yumuşak bir tonunda bir örtü vardı, üstüne açık pembe çiçek yaprakları saçılmıştı. Yere de pembe yapraklar saçılmıştı, ocağın üstündeki rafta da aynı yapraklardan vardı. Ocakta yanan kütüklerin ateşi odayı yumuşak bir ışıkla dolduruyordu.

Evangeline Jacks'in göğsünün derin bir solukla kabardığını hissetti. Jacks'in kalbi yine hızla atıyordu, Evangeline'inki de hızlanmıştı. Ama Evangeline Jacks'in kalbinin hızlanma sebebinin onunkinden farklı olabileceğinden korkuyordu.

Jacks onu kucağında yatağa taşırken zaman yavaşlamış gibiydi. Ateş içerisini ısıtmış, çiçek yaprakları tatlı bir kokuyla doldurmuştu, her şey harika bir rüya gibiydi.

Jacks dışında her şey.

Jacks ona bakmıyordu. Hatta onu dikkatle yatağa bırakırken özellikle ona hiç bakmamaya çalışır gibiydi.

Sonra bacağında bıçaklarını bağladığı kayışlara doğru uzandı.

"Ne yapıyorsun?" Evangeline dizlerinin üzerinde doğrulup Jacks'in çıkardığı madeni şişeciğe baktı. Bu şişeyi daha önce fark etmemişti. Huzursuzca, "O ne?" diye sordu.

Jacks yavaşça çenesini sıktı. "Söylediğim yalandı" dedi. "Sonumuzun farklı olmasını isterdim." Şişenin mantarını açtı. "Elveda, Evangeline."

"Neden veda ediyorsun?" Evangeline paniğe kapılmıştı, Jacks şişeciği ona doğru eğiyordu.

Şişede ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Hâlâ Jacks'in ona zarar vereceğine inanmıyordu. Ama onu bırakıp gideceğinden hiç kuşkusu yoktu.

Jacks onu uyutmak mı istiyordu? Şişeciğin içinde uyku iksiri gibi bir şey mi vardı?

Evangeline yataktan fırlayıp şişeyi Jacks'in elinden düşürdü. Şişe havada savruldu.

"Hayır!" Jacks bir hamle yapmaya çalıştı ama bu kez yeterince hızlı davranamamıştı.

Şişeden bütün odaya altın gibi parlayan bir toz, büyü gibi yayıldı. Evangeline tozun yanaklarına, kirpiklerine, dudaklarına geldiğini hissediyordu.

Kendi kendini tozu yutmamak için uyardı. Ama toz her neyse tenine dokununca etkisini göstermiş olmalıydı. Oda tatlı tatlı dönmeye başlamıştı, parlak toz havada uçuşuyordu. Jacks pırıl pırıl parlıyordu. Hatta sanki parlamak için yaratılmıştı. Saçları, elmacık kemikleri, bükülmüş dudakları şahane bir şekilde altın tozuna bürünmüş, parıldıyordu.

Toz onu da etkilemişe benziyordu.

Evangeline onun saçlarına gelen altın parıltılı tozları silkelemeye çalıştığını gördü ama saçları hâlâ ıslaktı, tozlar da inatçıydı. Bir saniye sonra Jacks pes edip saçlarını silkelemeyi bıraktı, kaşlarını çatmaya çalıştı ama suratı yalnızca kapris yapıyormuş gibi göründü. Jacks'in her zaman keskin olan hatları ve hareketleri birden yumuşamış, biraz da sersemlemiş gibiydi.

Altın tozlar başının etrafında dönerken, "Sen tehlikeli bir şeysin" diye homurdandı. "Bu zehir de olabilirdi!"

"Beni zehirler miydin?"

"Hiç aklımdan geçirmedim değil..." Jacks'in gözleri Evangeline'in dudaklarına ilişince koyulaştı ve oraya takıldı.

Evangeline'in teni ısınıverdi, Jacks'le ikisinin zehir tanımları arasında çok büyük bir fark olduğunu düşündü.

Zihninin gerisinde diken gibi batan düşünceler vardı. *Jacks'in acımasız ağzı. Evangeline'in dudakları. Ölüm ve öpücükler, yok olmaya mahkûm yıldızlar.*

Aklından geçenler bir anının kırık dökük parçaları gibiydi. Evangeline düşünceleri yakalamaya, hatırlamaya çabaladı. Bir hatırlayabilse, belki Jacks'i kalmaya ikna edebilirdi. Ama parlak toz kafasını altüst etmiş, düşüncelerini bulandırmıştı.

Oda ısındıkça ısınıyordu, bir an gözlerini kapatıp yatağa uzanmaktan, her şeyin fıldır fıldır dönmesi durana kadar beklemekten başka bir şey istemez oldu. Ama gözlerini kapatırsa tekrar açtığında Jacks'in orada olmayacağından korkuyordu. *Bu kez tamamen gidebilirdi.*

Az önce Evangeline'e elveda demişti. Hikâyelerinin başka bir sonla bitmesini istediğini söylerken çoktan son sayfaya gelmiş gibiydi.

Ama Evangeline başka sayfalar olsun istiyordu.

Jacks gözlerini kaçırıp gitmeye davranınca Evangeline iki eliyle onu bileklerinden tuttu. "Gitmene izin vermiyorum. Ben *senin* canavarınım demiştin. Eğer benimsen neden beni buraya getirip bırakıyorsun? Hiç anlamıyorum."

Jacks dişlerini sıktı. "Ben seninim ama sen benim değilsin."

Havada pırıldayan tozlar Jacks'i hâlâ etkiliyorsa da Evangeline göremiyordu. Jacks'in bütün keskinliği geri dönmüştü, ıslak saçları ve alev alev yanan gözleriyle karşısında duruyordu. Gözlerinde doğal olmayan bir parlaklık, bir ateş vardı.

Seninle kalamam. Sen ve ben birlikte olamayız.

Jacks kendini çekti...

Ama Evangeline ellerini bırakmadı. Üstüne çöken uykuyla mücadele ederek, "Sana inanmıyorum, Jacks" dedi. "Seninle il-

gili hiçbir şey hatırlamıyor olabilirim. Ama seni tanıyorum. *Seni tanıdığımı biliyorum,* yapamayacağın bir şey olduğuna da inanmıyorum."

Jacks sertçe, "Bunu yapamam" dedi.

Bu kadar yakından bakınca Evangeline onun gözlerinin etrafının kıpkırmızı olduğunu görebiliyordu. Neredeyse... kan gibi.

Jacks onun gözlerini görmesini istemiyormuş gibi gözlerini kapadı ama böyle yapınca daha da uzaklaşır gibi oldu. Aynı anda hem yakındaydı hem de çok uzakta.

Evangeline bir damla şıpırtısı duydu. Bir gözyaşı damlası olabilir diye düşündü ama sonra Jacks'in gömleğinden yere damlayan yağmur suyu olduğunu gördü.

Ocakta yanan ateş ve havadaki altın tozu soğuğu kırmıştı ama giysileri hâlâ sırılsıklamdı.

Evangeline çekinerek Jacks'in gömleğinin en üst düğmesine uzandı.

Jacks'in gözleri bir anda açıldı. "Ne yapıyorsun?"

Evangeline, "Giysilerin ıslak" diye fısıldayarak ilk düğmeyi yavaşça çıt diye açtı. Küçücük bir sesti ama her nasılsa bütün odayı doldurmuştu.

Dışarıda yağmur ince pencereye bütün gücüyle çarpıyor, camı titretiyordu ama Evangeline yine de tek tek açtığı her düğmenin sesini duyabiliyordu.

Jacks, "Bu çok kötü bir fikir" diye mırıldandı.

"Kötü fikirleri sevdiğini sanmıştım."

"Yalnızca kendiminkileri."

Jacks hiç kıpırdamadan durup Evangeline'in parmaklarının son düğmeye ulaşıp açmasını bekledi. Bir an için, ne yağmur vardı ne de nefes. Yalnızca ikisi vardı.

Evangeline dikkatle gömleğin önünü araladı.

O sırada Jacks'in elinin bileğini kavradığını hissetti.

Jacks kısık bir sesle, "Sıra bende" dedi. Evangeline onun sesini teninde hissettiğine yemin edebilirdi. Jacks'in elleri pelerininin bağcıklarına uzandı.

Jacks'in çıplak elleri, parlak tozla ısınmıştı. Pelerinin boğazındaki düğümü çözerken Evangeline parmak uçlarının yakıcı sıcaklığını hissedebiliyordu. Jacks tenine neredeyse hiç dokunmuyordu ama pelerini omuzlarından arkaya doğru iterken Evangeline birden yanmaya başlamıştı.

Pelerinin altında elbisesi vardı ama Jacks'in ona işkence çeker gibi bakışına bakılırsa hiçbir şey yok gibiydi. Evangeline soluk almak istemiyordu. Kıpırdamak istemiyordu, kıpırdarsa Jacks'in ellerinin duracağından, onu ıslak elbiseyle bırakıp çekileceğinden, göğsündeki bağcıklara uzanmayacağından korkuyordu.

Jacks derin, sesli bir soluk aldı, sonra ellerini Evangeline'in beline indirip onu yavaşça yatağa yatırdı, yorganın üstüne uzanana kadar bastırdı. Evangeline çiçek yapraklarının ıslak tenine yapıştığını hissedebiliyordu. Jacks üzerindeydi, dizlerini bacaklarının iki yanına dayamıştı.

Jacks'in gözleri aşağılara doğru kaydı.

Elleri elbisenin askılarına uzanıp yavaşça omuzlarmdan indirince Evangeline'in içi bir tuhaf oldu. Jacks'in elleri elbisenin kadife korsajına uzanınca başı daha da çok dönmeye başladı. Jacks gizli kancaları dikkatle açıp korsajı belinden yavaşça aşağı çekerek çıkarınca Evangeline üstünde yalnızca ipeksi bir iç gömleğiyle kaldı. Artık soluk alması kolaylaşmış olmalıydı ama sanki nasıl soluk alacağını unutmuştu.

Soluk almak neydi? Konuşmak neydi? Evangeline'in bildiği tek şey Jacks'in sıcak ellerinin üzerinde olduğu, kalçalarından beline doğru merakla kaydığıydı. Jacks'in elleri göğüslerine değince Evangeline iç geçirmiş olabilirdi. Jacks'in ellerinin sıcaklığını kombinezonunun üzerinden hissedebiliyordu. Sonra bir elinin iç gömleğinin altına kaydığını ve kalbinin üzerinde durduğunu hissetti.

Oda daha da hızlı dönmeye başlamıştı ama bu kez sebebin parlak tozla ilgisi yoktu.

Odadaki tek büyü dokunuşlar, kalp atışları ve Jacks'ti. Bir an için her şey mükemmeldi. Jacks ona ait gibiydi, Evangeline de kendini Jacks'e ait gibi hissediyordu.

Evangeline kıpırdamak istemiyordu. Şu anda onları saran büyüyü bozmaktan korktuğu için konuşmak istemiyordu. Ama bir yandan da Jacks'e dokunmak, daha yakın olmak istiyordu. Eğer onunla geçirebileceği tek zaman buysa, eğer sabah yine veda edecekse, daha fazlasını istiyordu.

Elini Jacks'in omzuna uzattı. "Yine benim sıram."

Ellerini Jacks'in göğsüne bastırarak onu yatırdı, dokunma sırası ondaydı, Jacks'in hâlâ çıkarmadığı gömleğe uzandı.

Elini ıslak kumaşın altına soktu, gömleği Jacks'in sırtından çıkarmaya hazırlandı. O sırada eline bir şey geldi. Parmakları bir kâğıt parçasına dokunmuştu.

Jacks bir şey yapmamasını söyler gibi mırıldandı.

Ya da belki Evangeline bunu yalnızca kafasının içinde duymuştu.

Jacks'in gözleri kapalıydı, gözkapakları tamamen parlak tozla kaplıydı. Birden göğsünün kalkıp inişi hariç tamamen hareketsiz kalmıştı.

Sonunda parlak tozun uyku büyüsüne yenilmişti.

Evangeline'in eli hâlâ Jacks'in gömleğinin içinde, kâğıdın kenarına dokunuyordu. Acaba Jacks az önce onu bu yüzden mi durdurmuştu?

Kâğıdın ucunu tutup çekerken biraz suçluluk hissetti ama bu his kesinlikle kâğıdı gömleğin içinden çıkarmasına engel olmaya yeterli değildi. Kâğıt bir mucize gibi kupkuruydu ama oldukça yıpranmıştı, sanki Jacks tekrar tekrar açıp okumuş, katlamış, sonra yine açıp okumuştu. Evangeline silikleşmiş yazıyı hemen tanımıştı.

Bu kendi el yazısıydı.

Kupa Prensi'nin yaptıklarını
unutup ona bir kere daha güvenme
ihtimaline karşı.

Yazıyı hemen bir kez daha okuyup yazdığı ânı hatırlamaya çalıştı. Ama belleğinde hiçbir şey yoktu. Yıpranıp incelmiş kâğıdı yırtmamaya dikkat ederek açtı.

Jacks üstünde taşıdığına ve tekrar tekrar okuduğuna göre önemli bir şey olmalıydı.

Sayfa yine onun el yazısıyla kaplıydı... ama bu mektubu Jacks'e değil, *kendine* yazmıştı.

Jacks neden bunu yanında taşıyordu ki?

Mektubun dışı gibi içindeki yazı da silikleşmişti, neredeyse hepsini okuyamayacaktı.

Sevgili Evangeline,

Önünde sonunda onu yine göreceksin, gördüğünde sakın ona aldanma. Tatlı gamzelerine, büyüleyici mavi gözlerine ya da sana Küçük Tilki dediğinde kalbinin hop etmesine kanma. Sana Küçük Tilki diye seslenmesi bir sevgi ifadesi değil, bir kullanma yöntemi.

Jacks'in kalbi atıyor olabilir ama hissetmez. Ona tekrar güvenecek gibi olursan, daha önce yaptıklarını hatırla.

Apollo'yu zehirleyip suçu sana yıkmaya çalışanın o olduğunu hatırla, amacının çoktandır unutulmuş bir kehaneti, seni Valory Kemeri'ni açabilecek bir anahtara dönüştürecek olan kehaneti gerçekleştirmek olduğunu hatırla. Tek istediği bu. Büyük olasılıkla ileride bir gün seni kemerin kilidini açmaya ikna etmek için sana iyi davranacaktır. Sakın ona inanıp kilidi açma.

O gün arabada sana söylediklerini hatırla: O bir kader tanrısı, sense onun için sadece bir araçsın. Jacks'in ne olduğunu hatırından çıkarma ve bir daha ona acıma.

İlle birine güveneceksen, Apollo uyandığında ona güven. Apollo mutlaka uyanacak. Onu iyileştirmenin bir yolunu bulacaksın ve emin ol ki bunu başardığında birlikte sonsuza dek mutlu olacaksınız. Jacks de hak ettiğini bulacak.

Bol şans,

Evangeline

Belki mektubun büyüsünden, geçmişteki Evangeline'in sanki bir gün unutacağını biliyormuşçasına kendine üst üste *hatırla* demesindendi...

Yahut belki de Jacks'in bu mektubu neden üstünde taşıdığını düşünürken Evangeline'in içinde uyanan başka bir çeşit büyüden olabilirdi... Bu bir aşk mektubu değildi. Hatta tam tersi sayılırdı. Ama yine de Jacks tekrar tekrar okumuştu. Alıp yanında, kalbinin üstünde taşımıştı. Bunlar Evangeline'in sözleriydi... daha doğrusu, eskiden olduğu kızın sözleriydi. Evangeline yine o kız olmak istiyordu. Hatırlamak istiyordu!

Ve sonunda... hatırlamıştı.

Hatırlıyordu.

30
Evangeline

Anılar Evangeline'in üstüne yeni başlayan bir yağmur gibi yavaş yavaş yağıyordu. O anda başka her şey silikleşmişti, yalnızca bu mektubu kendine yazdığı günü hatırlıyordu. Kraliyet sarayındaki dairesinde, öfkeden ağlamaklı bir halde oturuyordu ama aynı zamanda çok üzgündü, kalbi kırılmıştı. O zaman bu duyguyu tanıyamamıştı ama şimdiki Evangeline hemen tanımıştı.

Anılarını kaybettiğinden beri kalbinden hiç silinmeyen acının aynısıydı. Anıları geri gelince bu acının biteceğini sanmıştı ama anılar çiselemeyi bırakıp sağanak gibi yağmaya başladıkça acı da artıyor gibiydi.

Yine Jacks'i hatırlıyordu. Onun kilisesine gittiği, onunla ilk kez karşılaştığı ve korkunç biri olduğunu düşündüğü günü hatırlıyordu. Sonra kim olduğunu anlamıştı: Jacks aslında Kader Tanrılarından Kupa Prensi'ydi ama Evangeline'in fikri yine de değişmemiş, onu korkunç bulmaya devam etmişti.

Jacks'le her karşılaştığında onun biraz daha kötü olduğunu düşünmüştü. Sürekli elma yiyor, onunla dalga geçip kışkırtıyordu, hayatını kurtarırken bile aksiydi. Evangeline LaLa'nın gözyaşlarından zehirlendiği geceyi hatırladı. Jacks ona sarılıp kin tutar gibi

tutmuştu. Bütün vücudu gergin ve kaskatıydı, sanki Evangeline'in kollarında olmasını istemiyordu ama kolları beline hiç bırakmayacakmış gibi sarılmıştı.

Evangeline o zamanlar hâlâ Jacks'in berbat biri olduğunu düşünüyordu ama şimdi o geceyi yeniden yaşarken içinde bir şey değişmişti. Ertesi gün yeraltı mezarında onun yanında geçirdiği geceyi hatırladığında da yine bir şeylerin değiştiğini hissetti.

Birden Jacks'i düşünmenin aklına neden ısırmayı getirdiğini anlamıştı.

Başka ısırma anıları da vardı; vampir ısırığıyla zehirlenmişken dişlerini Jacks'in etine geçirmek istemişti, sonra başka bir gece... Petra'yı öldürdüğü gece... ölümcül bir acı içindeyken onu gerçekten de omuzundan ısırmıştı.

Anılar tersine akan bir nehir gibi çağlayarak belleğine doluyordu. Kendisi de, Petra da kehanette Valory Kemeri'ni açabileceği söylenen birer anahtardılar. Evangeline kemeri açmak için kemer taşlarının dördünü de bulmaya çalışıyordu, Petra da engel olmak için onu öldürmeye çalışmıştı.

Evangeline kendini savunurken Petra'yı öldürmüştü. Jacks onu bu olaydan sonra, her yanı kanlar içinde bulmuştu. Sonra onu Hollow'a götürmüştü. Evangeline orada sonunda kendi kendine Jacks'e umutsuzca âşık olduğunu itiraf etmişti.

Onu çok uzun zamandır seviyordu. Bu düşüncenin bir anının parçası mı yoksa o anda aklından geçen bir düşünce mi olduğundan emin değildi.

Anıları onun geçmişinden çok ikisinin hikâyesi gibiydi. Evangeline'le Jacks'in öyküsü. Çok da güzel bir öyküydü, artık Evangeline'in en sevdiği öykü buydu. Unutmuş olduğu için çok üzgündü. Bu öykü kaybolduğu, Apollo öyküyü baştan yazmaya kalktığı, ona Jacks'in kötü olduğunu söylediği için çok kızgındı.

Gerçi, Apollo açısından bakılırsa Jacks gerçekten kötüydü: Ona aşk büyüsü yapmış, sonra da büyülü bir uykuya daldırmıştı. Ona ayna büyüsünü ve Okçu büyüsünü yapan Jacks değildi ama Evangeline Apollo'nun bunu bilip bilmediğinden emin değildi.

Anıları geri gelmeye başladığı halde hâlâ bilmediği birkaç şey vardı. Valory'nin içinde kilitli tutulan şeyin ne olduğunu hâlâ bilmiyordu.

Hikâye laneti yüzünde kimse ona bu sorunun cevabını verememişti. Ama Jacks'in aslında Valory'yi açmak istemediğini öğrendiği andan beri içinde ne olduğuna aldırmaz olmuştu. Jacks yalnızca Valory Kemeri'nin taşlarını kullanarak zamanı geri çevirmek, böylece kalbinin yeniden çarpmasını sağlayan kızla, Donatella'yla, birlikte olabilmek istiyordu.

Donatella.

Bunu hatırlamak, yeniden yaşamak gibiydi.

Seninle birlikte geçirdiğimiz her dakikayı, bana söylediğin her sözcüğü, sana dokunduğum her anı silmek istiyorum, çünkü silmezsem Tilki'yi öldürdüğüm gibi seni de öldürürüm.

Evangeline'in Jacks'in bu sözlerini hatırlayınca içi parçalandı.

Jacks'e itiraz etmeye çalışmıştı. *Ben o tilki değilim!*

Ama Jacks ikisi için mutlu son olmadığı inancından dönmemişti. Ona Okçu olduğunu söylemişti.

Evangeline birden Madam Voss *Okçu ile Tilki* masalından ilk söz ettiğinde kalbinin neden sızladığını anlamıştı. Sebep Okçu adının geçmesi değildi, sebep bunun Jacks'in öyküsü olması ve Evangeline'in öykünün sonunu bilmesiydi. Jacks'in Tilki'yi öldürdüğünü, bir gün Evangeline'i de öldüreceğini sandığını biliyordu.

Jacks buna öyle sarsılmaz bir inançla inanmıştı ki sevmediği bir kızla birlikte olmak ve Evangeline'le hiç tanışmamış olmak için zamanı geri çevirmek istemişti, böylece hem Evangeline'in anıları hem de ikisinin öyküsü tamamen silinmiş olacaktı.

Evangeline buna çok üzüldüğünü ve kızdığını, Valory Kemeri'ni açtıktan sonra Jacks'le kavga ettiğini hatırlıyordu. Jacks'e onunla gelmesi için yalvarmıştı ama Jacks onu bırakmayı seçmişti. Evangeline'e, *Gitmeni istiyorum,* demişti.

Evangeline de öyle yapmıştı. Gitmişti.

Ama bu karmaşık bir gidişti. İçten içe Jacks'in onu düşündüğünü biliyordu. Onu istediğine inanıyordu. Ama öldürmekten

korktuğu için asla onu seçmeyeceğini de biliyordu. Gerçek aşkını bulduğunu, onun da Evangeline değil başka biri olduğunu sanıyordu.

Ama Evangeline de onu sevdiğini ona hiç söylememişti. Jacks korkuyordu ama Evangeline de korkuyordu. *Keşke hikâyemiz başka bir sonla bitebilseydi* demişti ama aslında onu sevdiğini söylemeliydi. Sevgi dünyanın en güçlü büyüsüydü.

Ama sevgi o gece Evangeline'i kurtaramamıştı. Yeterli olmamıştı.

Jacks'e hâlâ âşıktı ama geçmişteki Evangeline de, şimdiki Evangeline de onu kaybettiğini hissediyordu.

Geçmişteki Evangeline'in Jacks'i bulmaya koşması, onu sevdiğini söyleyebilirse her şeyin düzeleceğini düşünmesi şimdiki Evangeline'e çok safça geliyordu.

Belli ki öyle olmamıştı.

Ama yine de, şimdiki Evangeline'in bir yanı eski halinin umuda ve sevginin büyüsüne kolayca inanabilmesini kıskanıyordu.

Evangeline hâlâ umut edebiliyordu ama o geceden sonra bir şeyler değişmişti. Şimdi, acaba bunun sebebi o gece inandığı, umut ettiği, peşinden koştuğu halde Jacks'i kaybetmiş olması olabilir mi diye düşünüyordu.

Onu sevdiğini söylemek için koşa koşa Valory Kemeri'nin olduğu salona döndüğünde Jacks'i orada bulamamıştı.

Jacks'in zamanı geri çevirdiğine inanmıyordu, yoksa onu hatırlayamazdı. Hem Valory Kemeri'nin dört taşını da görebiliyordu.

Ama Jacks yoktu, geride yalnızca Valory Kemeri'ni bekleyen taştan meleklerin kanatlarına bulaşmış kanı kalmıştı.

Sonra Apollo gelmişti. Evangeline Apollo'nun onu bırakacağını sanıyordu. Evangeline ona acıdan başka bir şey getirmemişti. Onsuz daha mutlu olurdu ama Apollo onu bırakmak istememişti.

Evangeline hiçbir zaman kadere inanan biri olmamıştı ama Apollo'nun anılarını ondan koparıp alışını hatırlayınca bir an sevgiye inanmak da zor geldi.

Apollo saçlarını okşaya okşaya anılarını birer birer çalmıştı.

Evangeline ona engel olmaya çalışmıştı. Çırpınmış, yalvarmış, ağlamıştı.

Ama Apollo sakin sakin, "Birazdan geçecek" deyip duruyordu.

"Seni alçak!" Evangeline ona vurmak, canını yakmak istedi ama vurabildiği tek şey şilte oldu, geri gelen anılarla daldığı rüyaya benzer durumdan sonunda uyanmıştı.

Kendini yeniden şimdiki zamanda buldu. Dün gece Jacks'in onu yatırdığı orman yeşili yataktaydı.

Ama artık Jacks yoktu.

Evangeline anılarını kaybetmeden önce Jacks'in varlığını nasıl hissediyorsa şimdi de yokluğunu aynı o şekilde hissediyordu. Onu üşüten, korkutan, tenine iğneler batıyormuş gibi bir his.

Kendi kendine paniğe kapılmamasını söyledi.

Ama geçmişiyle şimdiki zamanının birbirine karışması onu sersemletmişti, hâlâ başı dönüyordu. Apollo'nun anılarını çalmasını yalnızca hatırlamıyordu, hissediyordu. Apollo'nun onu çatılara çıkardığı o ilk gece kalbinin neden *tehlike, tehlike, tehlike* diye çarptığını şimdi anlıyordu. Ama kalbini dinlememiş, Apollo'yu öpmüştü.

Jacks onu bu yüzden mi bırakmıştı? Apollo'ya âşık olduğunu mu sanıyordu?

Bu düşünceyle midesi o kadar bulandı ki yataktan zor kalkabildi. Ama Jacks'i bulması gerekiyordu. Ona, hatırladığını söylemesi gerekiyordu. Onu sevdiğini söylemesi gerekiyordu.

Düşününce, Jacks'in yaptıklarının çoğu onun da Evangeline'i sevdiğini söyler gibiydi. Tekrar tekrar ona dönüyor, onu koruyordu. Ama sonra da tekrar tekrar bırakıp gidiyordu.

Huzursuzca, çıkarılıp atılmış elbisesine uzandı. Kolundakini işte o zaman gördü.

Sağ bileğinde geniş bir cam bileklik vardı. Serin ve billur gibi parlaktı, Evangeline kolundan çıkarmaya çalışınca çıkmadı.

Açılacak bir tokası yoktu, elinden geçemeyecek kadar da dardı. Biri bir şekilde bileğine takıp kaynatmış olmalıydı.

Jacks ne yapmıştı böyle?

Çünkü bunun Jacks'in işi olduğunu biliyordu. Jacks'in işi olmalıydı. Jacks onu buraya getirip parlak tozla uyutmayı planlamıştı. Amacı bu bilekliği koluna takmak olmalıydı. Ama neden?

Evangeline esrarengiz cam nesneyi inceledi. İlk bakışta dümdüz görünmüştü ama şimdi üstüne incecik kiraz çiçekleri çizilmiş olduğunu görüyordu, çiçekler bir ağaçtan uzanır gibi bilekliğin çevresine dolanmıştı.

Hiç böyle bir bileklikle ilgili bir hikâye duyup duymadığını hatırlamaya çalıştı ama aklına hiçbir şey gelmedi. Ayrıca artık bilekliği düşünmeyi bırakıp gitmesi gerekiyordu. Apollo onu bulmadan o Jacks'i bulmak zorundaydı.

Apollo şimdiye kadar onun kaybolduğunu muhakkak haber almış olmalıydı, herhalde ordunun yarısını onu aramaya göndermişti.

Evangeline kenara atılmış elbisesini üstüne geçirdi. Sonra pelerinini alıp omzuna attı, başlığı çekip saçlarını kapattı ve kapıya yöneldi. Girerken kapıya pek dikkat etmemişti, çünkü Jacks'in kollarında olduğundan başka bir şey düşünecek durumda değildi.

Şimdi kapının oldukça güzel bir kapı olduğunu fark ediyordu. Basit bir dikdörtgen şeklinde değildi, üst tarafı sivri bir uçla bitiyordu. Hafif soluk yeşil boyasının altından yer yer şahane bir altın sarısı görünüyordu. Kapı kolu da belki güzel olabilirdi ama kan lekelerinden görünmüyordu. Kol tamamen koyu kırmızı kanla kaplanmıştı, üstüne de parlak tozlar yapışmıştı.

Evangeline'in aklında bir anda Valory Kemeri'ni açtığı gece taşların her tarafında Jacks'in kanını görmesi canlandı.

"Yo, yo, yo... bu tekrar olamaz."

Evangeline'in her şeyi artık bu kadar net hatırlaması neredeyse daha kötü olmuştu. Bunun daha önce de olduğunu biliyordu. Jacks onu kendinden uzaklaştırmak istemiş ve ortadan kaybolmuştu, Evangeline onu sevdiğini söyleme fırsatı bulamamış, sevgi galip gelememiş, yenik düşmüştü.

Evangeline titreyen elleriyle kanlı kolu çevirdi. Şimdi elleri daha da çok titremeye başlamıştı. Odanın dışında daha da çok kan vardı, koridorda yerler kan içindeydi.

Umutsuzca, "Jacks!" diye bağırdı. "Jacks..."

Ama Jacks'in aranan bir kaçak olduğu aklına gelince bağırmayı kesti. Onu hemen bulmak istiyordu ama onun yakınlarda olabileceğini başka kimseye duyurmak istemiyordu.

Sesini çıkarmadan alt kata koştu. Bağırmayı kesince dışarıda duvarları döven yağmurun sesini duyabilmeye başlamıştı ama başka hiç ses yoktu, meyhanesi olan bir han olarak buranın böyle sessiz olması garipti. Fazla sessiz. Tekinsiz bir sessizlik.

Merdivenin son basamağından inerken attığı adımın sesi adeta gökgürültüsü gibi geldi. Daha cesetleri bulmasından önce bir şeyler olduğunu anlamıştı.

Üç ceset vardı. Cansız, hareketsiz üç beden. Evangeline ancak bu kadar görebilmişti, görüşü kapanıyor, karanlık bir kuyudan bakar gibi oluyordu, gözünün önünde benekler uçuşmaya başlıyordu.

Dizleri kesilince düşmemek için tırabzana tutundu. Boğazından anlaşılmaz bir ses çıktı. Bir çığlık... bir küfür. Ağzından neler çıktığını da, orada ne kadar durduğunu da bilmiyordu.

Kendini zorlayarak, uyuşmuş bir halde yaşayan var mı diye baktı. İlk yaklaştığı ceset meyhaneci kadındı, kapıya çok yakın yatıyordu, kaçmaya çalışırken yakalanıp boğazlanmış gibiydi. Diğer iki ceset ateşin önünde yatıyordu, Evangeline onların ne olduğunu anlayamadan öldüklerini düşündü.

Sanki vahşi bir hayvanın saldırısına uğramışlardı ama Evangeline artık anılarını geri kazandığı için bunu kimin yaptığını biliyordu.

Bu, bir vampirin işiydi.

Kendisi Jacks sayesinde kurtulmuş olmalıydı... ama öyleyse Jacks neredeydi? Odasında neden Jacks'in kanı vardı? Cesetlerin arasında o yoktu ama Evangeline sendeleyerek meyhaneden çıkarken aklındaki binlerce soruyla başı fıldır fıldır dönüyordu. Jacks yaralı mıydı? Ölmüş müydü? Vampir onu ısırmış mıydı?

Evangeline daha sonra dönüp cesetlerin üstüne birer çarşaf örteceğine ant içti ama önce Jacks'i bulmak zorundaydı.

Dışarıda yağmur hâlâ perde perde yağıyordu. Evangeline yo-

lun birkaç metre ilerisini göremiyordu ama birinin yaklaştığını duyar gibi oldu.

Tanıdığı bir kuşun bağırışını duyunca bir anda taş kesildi.

Bir saniye geçmeden yağmurun içinden ona doğru gelen biri göründü. Gelen kesinlikle Jacks değildi.

Kahramanlar Birliği'nden Garrick'in pelerininin başlığı yüzünü büyük ölçüde kapatıyordu. Ama Evangeline onu omzuna tünemiş korkunç kuştan tanımıştı.

Geri dönüp hana doğru kaçmaya çalıştı. Ama yol kaygandı. Ayağı kaydı.

"Sorun yok, prenses. Buraya size zarar vermeye gelmedim." Garrick düşmesin diye yardım edermiş gibi Evangeline'i kolundan tuttu. "Sizi kurtarmaya geldim."

"Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok." Evangeline silkinip adamın elinden kurtulmaya çalıştı. Ama Garrick onu sıkıca tutuyor, parmakları kolunu acıtıyordu, sanki canını yaksa da umurunda değildi. "Beni bırakın, beyefendi."

Garrick, "Sırılsıklam olmuşsunuz" diye homurdandı. "İçeri girmelisiniz."

Evangeline bir adım attı ama sonra artık yalnızca Evangeline Fox değil, Prenses Evangeline Fox olduğunu hatırladı. Buyurur gibi, "Beni hemen bırakın" dedi. "Size beni bırakmanızı emrediyorum."

Kahraman zor duyulur bir sesle küfretti, sonra da *gereksiz soylular* gibi bir şey söyledi. "Üzgünüm, *prenses* ama benimle ve adamlarımla geliyorsunuz."

Parmaklarını iki kere şıklatınca biteviye yağan yağmurun arasından başka karaltılar çıktı. En az altı adam vardı, hepsi de Garrick gibi pelerin giyip başlıklarını kapamışlardı ama Evangeline hepsinin ondan daha iri olduğunu rahatça görebiliyordu.

Buradan kavgayla kurtulması olanaksızdı. Ama belki konuşarak onları ikna edebilir, onu bırakmalarını sağlayabilirdi.

"Anlamıyorsunuz." Ayaklarını çamurlu yola sıkıca bastı. "O hana girmek tehlikeli. Gidip kendiniz bakın. Ama lütfen beni götürmeyin. Oraya bir daha giremem."

Garrick, "Merak etmeyin" dedi, "en tehlikesiz yer bizim yanımız."

Evangeline itiraz etti: "Öyleyse neden kendimi tutsağınız gibi hissediyorum?"

Garrick başlığının arkasından iç geçirdi. "Pekâlâ, tutsaksınız. Ama bu sizi tehlikeden korumayacağım anlamına gelmez."

Evangeline tartışmaya devam ediyordu ama Garrick onu kolaylıkla içeri götürdü, *kahramanlar* çetesi de peşlerinden geldi.

İçeride iğrenç bir kan ve ölüm kokusu vardı.

Meyhaneci kadın Evangeline'in onu bulduğu şekilde korkunç bir pozisyonda yerde yatıyordu.

Garrick'in parmakları Evangeline'in koluna biraz daha gömüldü. Cesetleri görmenin onu etkilemiş olabileceğini gösteren tek belirti buydu.

Başlığını açtı. Evangeline onu ilk defa maskesiz görüyordu. Adamın hiçbir duygu ifadesi olmayan, sert ve yakışıklı bir yüzü vardı.

Sonra bağırarak komutlar yağdırmaya başladı. "Leif, Raven, Thomas... Üçünüz yukarı çıkıp odaları kontrol edin. Başka kaç ölü var bakın."

Adamlar tahta merdivenleri sarsarak hızla yukarı çıkarken Garrick tekrar Evangeline'e döndü. "Bunu yapanı gördünüz mü, Majeste?"

"Sorularınıza cevap vermemi istiyorsanız kolumu bırakın."

Garrick'in kalan adamlarından biri, "Ona ihtiyacımız yok, belli ki Jacks yapmış" dedi.

Evangeline adama öfkeyle bakarak hemen, "Hayır" dedi. "Jacks değildi."

"Karım belli ki kendinde değil." Bu sesi duyunca Evangeline'in tüyleri birden diken diken oldu.

Apollo gelmişti. Onun arkasından yaklaştığını duyabiliyordu. Sonra elinin beline dokunduğunu hissetti.

Evangeline hızla yana doğru dönüp Apollo'nun suratına sert bir tokat patlattı. Prensin yanağına çarpan elinin sesi handa yankılandı. Sert ve tatmin edici bir sesti.

Evangeline, *Seni prens olacak adi, kibirli, korkak solucan,* diye düşünerek yanağının alev alev yanar gibi kızarmasına baktı.

Ona yaptığı her şeyi bildiğini söylemedi. Onun gerçek yüzünü bildiğini, asla onun olmayacağını söylemedi. Söylemek istiyordu. Ama o kadar aptal değildi. Apollo'yla kavga etmeye kalksa yanındaki muhafızlar ve kahramanlar onu ânında kıskıvrak yakalayıverirdi.

Söylemek istediği şeylerin yerine, "Ah, Apollo!" diye bağırdı. "Beni korkuttun."

Prens yanağını ovuşturdu. "Bu kadar sert vurabildiğini bilmiyordum, tatlım." Sözleri şakalaşır gibiydi ama Evangeline onun gözlerinin kısıldığına yemin edebilirdi. Kendi kendine, Apollo'nun onun anılarını geri kazandığını bilmesinin mümkün olmadığını söyledi.

Bilemezdi ve de asla öğrenmemeliydi.

Evangeline oyunu sürdürmek zorundaydı, bunun tek sebebi de muhafızların ve kahramanların varlığı değildi. Apollo onun her şeyi hatırladığını anlarsa anılarını basitçe yeniden çalabilirdi. Evangeline doktorların onu neden her gün muayene etmeye geldiklerini şimdi anlıyordu. Geçmişinden herhangi bir şey hatırlamaya başlarsa Apollo'nun hepsini tekrar silebilmesi içindi.

Apollo korkunç biriydi. Evangeline onun korkunç olduğunu biliyordu ama oynadığı oyunun derecesi her an içini biraz daha acıtıyordu. Ona bir tokat daha atmak, bağırmak, haykırmak, kıyameti koparmak istiyordu ama dikkatli olmalıydı.

Hem de hemen.

Büzülüp küçülmeye çalıştı. Apollo gelince Garrick sonunda onu bırakmıştı. Evangeline iki koluyla birden Apollo'nun göğsüne sarılıp korkmuş ve sarsılmış gibi başını yasladı. Gerçekten de korkmuş ve sarsılmış olmalıydı ama içindeki öfke yüzünden başka bir şey hissetmek çok zor geliyordu.

Sesini inceltmek de zordu ama elinden geldiği kadar ince bir sesle, "Bu kadar sert vurabileceğimi ben de bilmiyordum" dedi. "Bütün bunlar öyle korkunç ki. Bu cesetler, kanlar... Peki Lord Belleflower'ın Hale'i öldürdüğünü, beni de öldürmeye çalıştığını biliyor muydun?"

"Duydum."

Apollo Evangeline'e sarıldı ama sarılışı çok sıkı geliyordu. Boğacak kadar sıkı. "Sorun yok, artık yanındayım."

Evangeline kendi kendine, *Oyuna devam et,* dedi. Oyuna devam et. Onun da Apollo'ya sarılması ve rahatlamış gibi yapması gerekiyordu ama bunu yapabileceğinden emin değildi. Apollo'nun vücudu onunkine böyle yapışmışken düzgün nefes almak bile yeterince zordu.

Sonunda Apollo çekildi ama hâlâ Evangeline'e dokunuyordu. Ağır kolunu Evangeline'in omuzlarına atıp onu yanına çekti. Evangeline kaçmak istediğini acaba hissedebiliyor mu diye merak etti. Gevşemeye çalıştı ama Apollo'nun ağzından çıkan sözleri duyunca gevşemesi imkânsız hale geldi.

Apollo Garrick'e, "Ben Evangeline'i buradan götüreceğim" dedi. "Sizin başka kimseyi öldürmeden Jacks'i bulmanız gerek."

Evangeline, "Bunu Jacks yapmadı" diye itiraz etti.

Evangeline'in ağzından *Jacks* adı çıktığı anda Apollo gerilmişti. Evangeline onun omuzlarına sarılan kolunun kasıldığını hissetti.

Ama sözünü geri almayacaktı. Hiçbir şey hatırlamıyormuş gibi yapabilir, Apollo'nun ona sarılmasına dayanabilirdi ama Jacks'i bir kez daha işlemediği cinayetlerle suçlamasına izin vermeyecekti. Hem de serbestçe dolaşan başka bir katil varken. "Bu bir vampirin işi."

Apollo Evangeline'e bir an, *Sen vampirlerden ne anlarsın?* der gibi huzursuz edici bir bakışla baktı. Sonra güldü. Hafif bir gülüştü ama Evangeline'in yüzünün alev alev yanmasına yetmişti. "Belli ki karımın bütün bu yaşadıkları yüzünden kafası karışmış."

Evangeline sakin bir sesle, "Kafam gayet yerinde" diye itiraz etti. "Lanetli Orman'da bir vampir gördüm."

Söylediği doğruydu. O anda anlayamamıştı. Ama şimdi her şeyi hatırladıktan sonra başka şeyler de yerli yerine oturmaya başlıyordu. Lanetli Orman'daki Yakışıklı Yabancı, Kaos'tu. Karşılaştıkları zaman bunu kendisi de söylemişti ama Evangeline onun kim olduğunu hatırlayamamış, bir vampir olduğunu ve yakın zamana kadar yüzünü kapatan ve beslenmesine engel olan bir miğferle yaşadığını çıkaramamıştı.

Jacks'in onu saf dışı etmekte neden o kadar acele ettiğini şimdi anlıyordu. Jacks onu korumaya çalışıyordu. Her zaman onu korumaya çalışıyordu.

O da Jacks'i korumak zorundaydı.

"Sözlerimin delice geldiğini biliyorum" dedi. "Ama ne gördüğümden eminim. Gördüğüm bir vampirdi ve kesinlikle Lord Jacks'e benzemiyordu."

Son Jacks sözcüğünü sırf Apollo'nun irkilmesini görmek için eklemişti. Ama bu sefer Apollo irkilmedi. Dudakları yavaşça bir gülümseme şeklini aldı. Evangeline bu gülümsemenin bir maske olduğunu düşündü. Apollo, "Tamam, tatlım, sana inanıyorum" dedi.

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Yalnızca şaşırmıştım. Vampir sık sık duyulan bir söz değil, onun için başta bir an kuşkulanmamı bağışla."

Apollo Evangeline'in omzunu ovuşturarak tekrar Garrick'e baktı. "Önceliğiniz hâlâ Lord Jacks. Ama adamlarına tahtta hak iddia eden sahtekâr Lucien'i de aramalarını söyle. Vampir olduğu konusunda adamlarını uyar, çılgınca insan öldürmeye başladığını söyle."

Evangeline tepki göstermemek için kendini zor tuttu. Yüzüne özenle ifadesiz, masum bir hava vermeye, nasıl görünmesi gerekiyorsa öyle görünmeye çalıştı. Anılarını kaybetmiş bir kız gibi görünmesi gerekiyordu, yalancı, hilebaz kocasının ilk aşkını cinayetle suçladığını duymuş bir kız gibi görünmemeliydi.

Sesine yalnızca meraklı bir hava vermeye çalışarak, yavaşça, "Bu sahtekâr neye benziyordu?" diye sordu. "Onun genç ve çok yakışıklı olduğunu duymuştum."

Apollo *yakışıklı* sözünü duyunca kaşlarını çattı ama Evangeline fark etmemiş gibi devam etti. "Hizmetçilerim sürekli onun ne kadar çekici olduğundan söz ediyorlardı. Ama bu işi yapan vampir... ormanda gördüğüm şu vampir..." Ürperdikten sonra devam etti. "Yaşlı ve çok korkunçtu." Bu yalan yüzünden suçluluk hissetti. Ama Kaos'u tarif etmeye kalkarsa Apollo'nun sözlerini çarpıtıp tarifini yine de Luc'e çevireceğini biliyordu, çünkü Luc de Kaos gibi genç, esmer ve yakışıklıydı.

Apollo, "Evangeline, sevgilim" dedi. "Vampirler kan emerken farklı görünürler. Bu işi yapan vampirin yaşlı ve korkunç olduğunu sanıyorsun ama vampir çok bulunan bir şey değil. Eğer gerçekten bir vampir gördüysen eminim sahte prensi görmüşsündür. Tabii vampir olduğundan emin değilsen o başka."

Alçak. Katil. Canavar.

Evangeline, *Senden nefret ediyorum*, demek istiyordu. Ama Apollo'ya şu anda neler hissettiğini söylemesinin ne Luc'e ne de Jacks'e yararı vardı. Onun için yalnızca, "Vampir olduğundan eminim" demeyi başarabildi. Bütün kalbiyle, Luc'ün uzaklarda, güvende olduğunu umuyordu.

31
Evangeline

Evangeline bu araba yolculuğunu atlatabilse yetecekti.

Yalnızca bir araba yolculuğu.

Son araba yolculuğu.

Wolf Şatosu'na varınca Apollo'nun evlenmelerinden önce ona anlattığı gizli geçitleri kullanarak kaçacaktı. Anıları geri geldiği için artık geçitleri hatırlıyordu. Hava kararıp şato uykuya dalana kadar beklemesi gerekiyordu, o kadar. Sonra çıkıp Jacks'i bulmaya çalışacaktı.

Hayır, Jacks'i bulmaya çalışmayacaktı. *Bulacaktı.* Nereye gittiğini, onu neden bıraktığını, bu cam bilekliği koluna neden taktığını hiç bilmese de önemi yoktu.

Evangeline bilekliği yeniden incelemek istiyordu. Jacks bilekliği koluna takmak için bu kadar uğraşmıştı, demek ki önemli bir şeydi. Büyük olasılıkla sihirliydi. Ama şu âna kadar bileklik pek görülmeye değer bir şey yapmamıştı... hatta hiçbir şey yapmamıştı.

Arabada otururken bilekliği pelerininin altında saklıyordu. Araba sallana sallana Wolf Şato'suna gidiyordu. Ama yanlış yöne gider gibiydi.

Evangeline Kuzey'in coğrafyasını pek bilmiyordu. Ama Wolf Şatosu'nun güney yönünde olduğunu biliyordu, yemyeşil Kuzey

topraklarının üstünde parlayan güneşin yönünden de arabanın şu anda batıya doğru gittiğini anlayabiliyordu, bilmediği bir yere gidiyorlardı.

Tüm görebildiği yeşil tarlalar ve taze yaprak vermeye başlayan ağaçlardı.

Yolun güneye kıvrılmasını beklerken elleriyle altındaki kırmızı kadife minderleri sıktığını fark etti ama yol buğday sapı gibi dümdüz devam ediyordu.

Evangeline o âna kadar Apollo'ya değil, pencereden dışarı bakmaya çalışmıştı. Gerçek duygularını belli etmeden ona fazla uzun bakabileceğini sanmıyordu. Ayrıca onu görmek de istemiyordu. Anılarını belleğinden koparıp alan ve hikâyesini baştan yazan adama bu kadar yakın olmak yeterince zordu. Yüzüne bakmak istemiyordu. Ama sonunda döndü.

Apollo tam karşısında oturuyordu. İki elinin parmak uçlarını birleştirip çenesine dayamış, Evangeline nasıl özellikle ona bakmamaya çalışıyorsa o da aynı şekilde özellikle gözlerini ondan ayırmıyordu.

Acaba hep böyle onu mu incelemişti? Bunu düşününce Evangeline'in sırtından buz gibi bir ürperme geçti. Sanki Apollo onun bir sır sakladığını biliyordu.

"Her şey yolunda mı, sevgilim? Biraz gergin görünüyorsun."

"Yalnızca nereye gittiğimizi merak ettim. Wolf Şatosu güneyde değil miydi?"

"Doğru. Bir süre başka yerde kalacağız."

Bir süre sözünü duyunca Evangeline'e Apollo *sonsuza kadar* demiş gibi gelmişti. Wolf Şatosu'ndan nasıl kaçabileceğini biliyordu ama başka bir yerden kaçmak çok daha zor olabilirdi.

"Bu başka yer neresi?" diye sordu.

"İşte burası." Apollo elini bir krala yaraşır gösterişli bir hareketle pencereye doğru salladı. Araba çevresine neşeli yeşil bir kurdele bağlanmış, fazlaca tatlı bir tabelanın yanından geçiyordu. Tabelada şunlar yazılıydı:

MERRYWOOD KÖYÜNE HOŞ GELDİNİZ! KAPIMIZ HERKESE AÇIK

Evangeline tabelayı gördüğü anda anılarıyla gerçek arasında bir çelişki oluşmuştu. Bu köyden ve çevresindeki ormandan Jacks'le de geçtiğini hatırlıyordu. O zaman burası ücra, ıssız, umutsuz, cansız, renksiz bir yerdi. Oysa şimdi hayat doluydu.

Evangeline arabanın içinden meydanı görebiliyordu. Her yanda tamir edilmeye başlamış; renk renk bayraklar, fenerler, çiçeklerle süslenmiş dükkânlar ve bu dükkânlarda çalışan demirciler, cam üfleyen şişeciler, baltalı, çekiçli adamlar vardı.

Arabanın kapısı daha kapalıyken bile dışarıdan kuş cıvıltıları, çocuk gülüşleri ve çalışan insanların sesleri duyuluyordu.

Apollo, "Artık Av bitti, Valeler'in imar şenliği başladı" dedi. "Merrywood Malikânesi'ni ve köyü ayağa kaldırmak için insanları buraya çekmeye çalışıyorlar. Geçen gün akşam yemeğinde sözünü ettikleri etkinlik buydu. Yardıma gelen herkese toprak, ev ve iş vadettiler. Bu eski bir gelenektir, diğer Büyük Hanedanlar da yiyecek çadırları açarak, akşam yemekleri vererek ve her gece danslar düzenleyerek destek oluyorlar."

Apollo anlatırken araba dönüp meydandan ayrılmıştı, az sonra şarap rengi kraliyet çadırlarının olduğu bir yere geldiler. Burada hava köydeki kadar neşeli değildi. Çok daha az çiçek ve çok daha fazla asker vardı.

Evangeline bu manzarayı görünce gerildi. Sayamayacağı kadar çok asker vardı; adeta bir kır yemeğine üşüşmüş karıncalar gibi dolaşıp duruyorlardı. Korktuğu gibi olmuştu; buradan görülmeden kaçmak çok daha zor olacaktı. Ama bir yolunu bulacaktı.

Muhafızlar açılıp arabaya yol verdiler, araba bir çember şeklinde kurulmuş çadırların ortasına doğru ilerledi. Burada askerler eğitim yapıyor, ateş kuyuları üzerinde et pişiriliyordu.

Evangeline, "Askerlerin şenlikten çok savaşa hazırlanır gibi görünüyorlar" dedi.

Apollo heyecansız bir sesle, "Askerlerin işi bu" diye karşılık verdi.

Araba, çadırdan çok şatoya benzeyen bir çadırın önünde durdu. Sırmalı çadırın iki yanında kule şeklinde iki çadır yükseliyordu, tepelerine Apollo'nun kraliyet armasını taşıyan bayraklar çekilmişti.

Apollo ve Evangeline arabadan inince bütün muhafızlar eğilerek selam verdiler. Prens hemen Evangeline'in elini tutup parmaklarını onunkilere kenetledi ama Evangeline onun elini her zamankinden daha sıkı tuttuğuna yemin edebilirdi.

Hafif bir soluk alıp kendine yalnızca rolünü yapması gerektiğini hatırlattı, hiçbir şey değişmemiş gibi davranması yeterliydi. Apollo anılarının geri döndüğünden kuşkulanmadığı sürece, bir şekilde kaçmayı başarabilirdi.

"Prenses Evangeline!" Nağmeli sesin duyulmasından birkaç saniye sonra Aurora Vale göründü. Muhafız hattından zarif adımlarla geçti. Menekşe rengi saçlarına çiçeklerden bir taç takmıştı. Tacında gül goncaları, sarı düğünçiçekleri ve beyaz yıldızgülleri vardı, yürüdükçe arkasına çiçek yaprakları dökülüyordu.

Evangeline o sırada sırf Aurora'ya ötmek için yakınlarına daha çok kuş geldiğine yemin edebilirdi.

Aurora tatlı bir sesle, "Sağ salim döndüğünüze çok sevindim! İki gündür çok endişelenmiştim" dedi. "Ama prensinizin sizi bulup getireceğinden emindim, hatta geldiğiniz zaman vermek için size bunu yaptım."

Evangeline'e kendi başındaki gibi bir çiçek tacı uzattı.

Evangeline, "Teşekkür ederim" dedi ama Aurora'ya hâlâ güvenmiyordu.

Yeniden hatırlamaya başladığı anılarını çabucak aklından geçirerek Aurora'yı daha önceden tanıyıp tanımadığını hatırlamaya çalıştı. Ama aklına yalnızca Hollow'dan bir anı geldi. Oradaki ilk sabahında, yemekli saatin hemen yanında tahta duvara kazınmış iki isim görmüştü:

AURORA + JACKS

Acaba Aurora Vale'den hoşlanmamasının nedeni bu olabilir miydi? Jacks'e karşı duygular besleyen, çok uzun zaman önce ölüp gitmiş bir kızla aynı adı taşıdığı için mi kalbi onu sevmemişti?

Aurora neşeyle, "Şenlikler yarın başlıyor" diye devam etti. "Sizin de burada olmanız çok güzel olacak, çok eğleneceğiz. Çeşit çeşit çadırlar, leziz yiyecekler, güzel şeyler olacak. Şenliğe gelmeyi düşünüyorsunuz, değil mi? Bütün kardeşlerim yapı çalışmalarına katılmak istiyorlar ama ben yapı işlerinde hiç işe yaramam."

Evangeline, "Aslında bence yapı işlerine katılmak çok eğlenceli olabilir" dedi.

Apollo güldü.

Gülüşü Evangeline'in tüylerini diken diken etmişti. Kendi kendine Apollo'yla kavga etmemesi, onu kuşkulandıracak hiçbir şey yapmaması gerektiğini hatırlattı. Ama ona dönüp, "Yapı çalışmalarına yardım edemez miyim diye düşünüyorsun?" demeden duramadı.

"Ben yalnızca sana daha uygun işler var diye düşünüyorum, tatlım."

Aurora araya girerek, "Ne gibi?" dedi. "Yapı işleri bana çok sevimsiz geliyor ama hepimiz buraya bunun için gelmedik mi? Karnınız çekiç sallamaya kalkarsa kendine zarar verir diye mi korkuyorsunuz? Sizce o kadar mı narin?"

Apollo dişlerini sıktı. "Ben karım narin demedim."

"O zaman belki de ona narinmiş gibi davranmasanız ve isteklerine gülmeseniz daha iyi olur."

Apollo'nun gözlerinden karanlık bir bakış geçti.

Çevrelerindeki bütün muhafızlar taş kesildi. Kuşlar bile cıvıldamayı kesti.

Evangeline ağzını açıp bir şey, herhangi bir şey demek istedi. Aurora, Apollo'nun ne kadar zalim olabileceğini bilmiyordu, o Evangeline'i savunduğu için Evangeline de onu korumak istiyordu. Ama sonra onu şaşırtan bir şey oldu. Apollo gözlerindeki ba-

kışı silip başını eğdi. "Doğru söylüyorsunuz, Bayan Vale. Karıma gülmemem gerekirdi."

Aurora azarlar gibi, "Evet, gülmemeliydiniz" dedi.

Çok garip bir durumdu. Birkaç saniye önce Evangeline, Aurora için korkmuştu ama şimdi güç dengesinin değiştiğini hissediyordu.

Apollo sanki Aurora'dan korkuyordu.

Evangeline bunu yalnızca kendisinin hayal ettiğini düşünebilirdi. Ama Aurora ertesi gün kendisinin de Evangeline'le birlikte yapı çalışmalarına katılacağını söyleyip giderken, Evangeline onun Apollo'ya bir kâğıt verdiğini fark etti.

Tam Apollo Aurora'nın elini öperek veda ederken olmuştu. Evangeline kıvrılmış kâğıdı yalnızca bir an gördü. Sonra Apollo kâğıdı kol ağzından içeri sokmuş olmalıydı, çünkü Evangeline tekrar baktığında kâğıt gözden kaybolmuştu.

32
Apollo

Apollo, Aurora Valor'la ilk karşılaştığında onu bir melek gibi görmüştü. Aurora çok güzeldi, Apollo ise kendisini bir prensten çok bir hayalet gibi hissediyordu.

O gece daha önce bir vampirin yeraltındaki ininde bir yatağın üstünde bir kafese kapatılmıştı. Evangeline'i öperken kontrolünü kaybedip onu neredeyse öldürecek gibi olunca Evangeline onu kafese kapatmıştı.

Evangeline onu öylece bırakıp gidince Apollo vampirlerin onu öldüreceğini sanmış, ölmeyi neredeyse kendisi de istemişti. Lanetlenmişti... insanlar bazen şansları kötü gidince lanetlendiklerini söyler ama bu öyle bir şey değildi, Apollo gerçekten lanetlenmişti.

Bir kere lanetlenmiş olsa hoşuna bile gidebilirdi. Bir kere lanetlenip kurtulan bir prens efsane olabilirdi. Ama Apollo üç kez lanetlenmiş ve neredeyse üç kez öldürülmüştü, bunlardan biri de kendi kardeşinin eliyle olmuştu.

Vampirlerin kanını içmesine karşı koymamaya hazırdı, yeter ki çabuk olsun. Ama o sırada içeri bir kadın girmişti. Apollo bu kadının kim olduğunu bilmiyordu, en azından o zaman bilmiyordu. Gözlerini kapatıp vampir kadının onu ısırmasını beklemişti. Ama bu kadın vampir değildi. Honora Valor'du. Kadın onu Okçu bü-

yüsünden de, ayna büyüsünden de kurtarmayı başarmıştı. Ama çarenin dertten beter geldiği durumlar vardır, bu da en başta öyle olmuştu.

Büyülerin tedavisi Apollo'yu birden boşlukta bırakmış gibiydi. Evangeline'le bağı birden kopmuştu, bu bağın tekrar kurulmasını istiyordu. Lanetli olmak istemiyordu ama Evangeline'i istiyordu, lanetlerin kalkmasıyla isteği ortadan kalkmamıştı.

Hatta artık onu daha da çok istiyordu. Artık onu Evangeline'i bulup öldürmeye zorlayan büyü bozulduğu için sonunda Evangeline gerçekten onun olabilirdi.

Ama bunun o kadar basit olmadığını biliyordu. Hiç mi hiç basit değildi.

Apollo neredeyse hayatı boyunca ne istediyse kendisine verilmişti. Bir prens olarak istediği hiçbir şeyden mahrum olmaya alışık değildi. Almaya, elde etmeye alışıktı. Ama hayatında ilk kez istediği şeyi elde edemeyeceğinden korkuyordu.

Evangeline'i öldürmeye çalışmıştı. Ona vurmuş, boğmaya çalışmıştı. Belki ellerinin izi hâlâ boynunda duruyordu.

Evangeline'in onu affedeceğini umuyordu. Yaptığı şeyleri büyünün etkisiyle yapmıştı. Karşı koymak elinde değildi. Evangeline muhakkak anlayacaktı. Ama ya yaptıklarını hiç unutamazsa?

Ya onu her öpmek istediğinde Evangeline'in aklına daha önce onu öldürmeye çalıştığı gelirse?

Bir de Lord Jacks vardı. Eski arkadaşı Lord Jacks.

Apollo'nun başka bir erkekle rekabet içinde olduğu hiç olmamıştı. Bir gün kral olacak bir prensle kim boy ölçüşebilirdi ki? Ama Apollo Evangeline'i öldürmeye çalışırken Jacks onu kurtarmak için odaya daldığında Evangeline'in ona nasıl baktığını görmüştü. Jacks onun kurtarıcısı, kahramanıymış gibi bakıyordu.

Aralarında değişen bir şey olmuştu.

Apollo da ne yapacağını bilmiyordu.

Honora onu bırakıp gitmeden önce kafesin parmaklıklarını açmıştı. Apollo serbestti, çıkıp gidebilirdi. Ama yerinden kıpırdamayı başaramamıştı. Odadan çıkamayacak kadar gergindi ve korkuyordu.

O sırada Aurora kapıda bir melek gibi belirivermişti.

Güzelliği sıradan bir güzellik değil, meleksi bir güzellikti; tatlı sesiyle Apollo'ya duymayı en çok istediği şeyleri söylüyordu. "Senin gibi yakışıklı biri asla üzgün durmamalı" demişti. Ayrıca çok şey biliyordu; bildiği tek şey Apollo'nun bir prens olduğu değildi, onu herkes biliyordu. Bu kızın, Okçu büyüsünden ve büyü yüzünden Apollo'nun karısını öldürmeye çalıştığından da haberi vardı.

"Bütün bunları düzeltmene yardım edebilirim" demişti. Sonra da ona bir iksir vermişti. "Bunu içersen bir süre için bütün olanları karının belleğinden silme gücün olur. Baştan başlayabilirsiniz. Onun belleğinden istediğin tüm anıları silip yeni bir hikâye yazabilirsin."

Apollo daha çok soru sormalıydı.

Ama cevapları duymak istemiyordu. İksiri içmiş ama içtiğine ânında pişman olmuştu.

Evangeline'in anılarını silmeyi nasıl düşünebilirdi? Böyle bir şey yapmayacaktı. Bu güç geçene kadar bekleyecekti. O perişan haliyle bile Apollo bunun affedilmez bir hata olacağını biliyordu.

Ama sonra hücreden çıkıp Evangeline'i bulduğunda karısı yüzüne onu bırakacakmış gibi bakmıştı. Jacks'in onun üzerinde bu kadar etkisi olduğu için üzgün olduğunu söylemişti.

Jacks'i seçecekti.

Yanlış bir seçim yapıyordu.

Apollo Jacks'in dostu olduğunu sanmakla nasıl aldanmışsa Evangeline de aldanıyordu.

Apollo ona engel olmak zorundaydı. Onu kurtarmak zorundaydı.

Evangeline'e zarar vermek istemiyordu. Onu incitmeden halletmeye çalışmıştı. Evangeline ağlarken ona sarılmış, sessizce, birlikte bunların yerine yeni anılar koyacaklarına söz vermişti. Çok güzel, olağanüstü anılar. Bir daha da asla ona böyle bir şey yapmayacaktı.

O meleği bir daha göreceğini de, onun Aurora Valor çıkacağını da hiç düşünmemişti.

Bütün Kuzeyliler gibi Apollo da Valorlar'ın öldüğünü sanıyordu. Honora Valor onu iyileştirirken onun kim olduğunu bilmiyordu.

Ancak Evangeline'in anılarını aldıktan, sonra da Valory'ye kaç-

tıktan sonra bütün Valor Ailesi'ni görmüş ve olanların gerçek boyutunu anlamaya başlamıştı.

Valorlar hikâyelerde her zaman anlatıldığı gibi kafaları uçurularak öldürülmemişlerdi. Aile hayattaydı, yüzlerce yıldır bir çeşit uyku hali içinde yaşıyorlardı. Valory Kemeri'nin arkasındaki gerçek hazine onlardı.

Wolfric ve Honora, Apollo'ya onun krallığını da, tacını da elinden almaya niyetleri olmadığını söylemişlerdi. Ama Apollo kızları Aurora'yı gördüğü andan itibaren kulaklarında kendi kanının uğultusundan başka bir şey duyamaz olmuştu.

Aurora bütün bunlar büyük bir oyunmuş gibi Apollo'ya göz kırpmış, Apollo da çocuk gibi öylece bakakalmıştı.

Wolfric, "Artık yalnızca sakin bir hayat sürecek bir yerimiz olmasını istiyoruz" diyordu. "Döndüğümüzden kimsenin haberi olması gerekmez."

Apollo'nun o anda aklı biraz daha başında olsa hemen kabul eder, "Kesinlikle aynı fikirdeyim" kabilinden bir şeyler söyleyip onları Kuzey'in en uç, en uzak topraklarına yollar, orada da kimse bir daha hiçbirinin yüzünü görmezdi.

Ama karşısındakiler Valorlar'dı. Onları hayatta gördüğü için sersemlemişti, üstelik kızları onun en korkunç sırrını biliyordu.

Aurora güzel gözlerini onun gözlerine dikerek, "Bizi bir Büyük Hanedan ilan etseniz nasıl olur?" demişti. "Adımızı değiştirebiliriz, örneğin Vale adını alabiliriz."

Apollo, Wolfric itiraz eder diye beklemişti. Büyük Hanedanlar sakin bir hayat sürmezlerdi. Ama anlaşılan Wolfric de aslında sakin bir hayat istemiyordu.

"Bence olabilir" dedikten sonra karısına dönüp, "Sen ne diyorsun, sevgilim?" diye sormuş, karısı da onaylamıştı.

Honora, "Yeter ki gerçek kimliğimiz gizli kalsın" demişti. "Geçmişi tekrar yaşamak istemiyorum."

Annesinin yanında duran Aurora bu iş tamam der gibi gülümsemişti. Sonra Valorlar'ın her biri birbirinden etkileyici kişiler olan diğer çocukları da başlarını sallayıp gülümsemişlerdi.

Apollo nasıl hayır diyebilirdi?

Ağzından, "Çok iyi" sözünün çıktığını duydu. "Size verebileceğim topraklar var. Bir malikâne, bir köy, bir de orman. Yeni baştan yapılıp ayağa kaldırılmaları gerekiyor ama sizi Büyük Hanedan ilan ettiğim zaman insanlar el birliğiyle size yardım edecektir. Yalnız biraz zamana ihtiyacım var."

Aurora tatlı tatlı son noktayı koymuştu: "Fazla uzun sürmesin."

Sonra da tekrar göz kırpınca Apollo bir melekle değil şeytanla alışveriş yaptığını anlamıştı.

Şimdi de Aurora ona gizlice bir not verince Apollo'nun kalbi çarpmaya başlamıştı. Kâğıdı hemen kol ağzından içeri sokuvermişti ama orada olduğunu bilmek bile midesini bulandırıyordu.

Aurora'nın bundan önceki son talebi Evangeline'le tanıştırılmak olmuştu. Tatlı tatlı, "Bu kadar endişelenmiş gibi durmayın, Majesteleri" demişti. "Ben yalnızca onunla arkadaş olmak istiyorum. Çok uzun zamandır hapistim, kendi arkadaşlarımın hepsi öldü."

Apollo onun yalnızca arkadaş olmak istediğine pek inanmamıştı ama hayır demesinin mümkün olmadığını biliyordu. Tıpkı bugünkü talebi her neyse, ona da hayır diyemeyeceği gibi. Ama belki notu bir süre unutabilirdi.

Karısıyla biraz yalnız kalması gerekiyordu.

Çadıra girerlerken Apollo dikkatle Evangeline'i gözlüyordu. İçeride yere sırma ve şarap rengi halılar serilmiş, yatak olarak kullanacakları minder ve kürklerin yanına balmumları yakılmıştı. Yatağın yanında da üstü meyve, peynir ve şarap dolu alçak bir sehpa vardı.

Ama Evangeline eşiğin hemen önünde duruyordu. Ne masadan yiyecek bir şey almış, ne kendini minderlere atmıştı; ıslak pelerinini bile çıkarmamıştı.

"Sen nerede kalacaksın?" diye sordu.

Apollo Evangeline'in arkasına geçerek yumuşak bir sesle, "Birlikte kalacağız" dedi. "Böylece seni koruyabilirim." Kollarını Evangeline'in beline doladı.

Dokununca Evangeline'in kasıldığını hissetti.

Bu yalnızca bir an sürdü. Evangeline gerilmiş, sonra kollarında adeta eriyivermişti.

Apollo onun saçlarını kenara çekip ensesinden öptü.

Evangeline bir kez daha kasıldı. Bu sefer gevşemedi.

Apollo'nun onu bırakması gerekiyordu. Evangeline yine korkmaya başlamıştı. Handa onu bulduğu zaman da buna benzer bir şey hissetmişti ama şu âna kadar emin olamamıştı. Ağzını onun boynundan çekemiyordu, dudaklarının altında nabzının hızla attığını hissedebiliyordu. Sonra Evangeline'in sert bir soluk aldığını duydu.

Bir kez daha onu bırakması gerektiğini düşündü ama bırakamıyordu. Evangeline'in nabzının hızla atışı içinde bir şeyi tetiklemiş gibiydi, onu elinden kaçırmamak, artık kaçmak istemeyinceye kadar kollarında tutmak istiyordu.

"Bu karım gibi davranmama saçmalığını geride bıraktığımızı sanıyordum." Evangeline'in belini biraz daha sıkarak...

Canı yanıyordu! Acı birden ve yoğun bir şekilde başlamıştı, öyle şiddetliydi ki Evangeline'i bırakmak zorunda kaldı. İki büklüm oldu. Gözleri karardı, gözünün önünde benekler uçuşmaya başladı.

Sanki kaburgalarına kızgın bir hançer saplanmış, sonra da kanırtılmıştı. Ama acı başladığı gibi bir anda geçiverdi.

Gözleri yeniden görmeye başladığında Evangeline'in ona bambaşka bir dehşetle baktığını gördü.

"Apollo, iyi misin? Ne oldu?" Evangeline iki elini de endişeyle göğsüne götürmüştü.

Apollo onun bileğindeki bilekliği o zaman gördü. Bileklik camdandı. Herhalde onun için daha önce fark etmemişti. Hafif bir parıltı yayıyor olmasa yine de fark etmeyebilirdi. Cam bileklikte bilmediği bir dilde yazılmış sözcükler parlıyordu ama bu sözcüklerin anlamını bildiğinden korkuyordu. Bu bilekliğin ne olduğunu biliyor olabilirdi.

Evangeline'e bunu nereden bulduğunu, eline nasıl geçtiğini, neden taktığını, ne işe yaradığını bilip bilmediğini sormak istiyordu. Ama Evangeline'in bilekliğin ne olduğu hakkında hiçbir fikri

olmadığını tahmin ediyor ve dikkatini uyandırmak istemiyordu. Bir yandan da yanıldığını umuyordu.

Çünkü doğru anladıysa, bu bileklik Vengeance Slaughterwood'un kayıp koruma bilekliğiyse, o zaman az önce Evangeline'e zarar vermek istemiş demekti.

Kendine hâkim olması gerekiyordu.

"İyiyim" diyerek yavaşça geri çekildi. "Aklıma yapmam gereken önemli bir şey geldi, o kadar."

Evangeline, "Neymiş o?" diye sordu.

"Sıkıcı kraliyet işleri. Merak etme, birazdan dönerim." Gitmeden Evangeline'e bir öpücük vermeye çalışabilirdi ama kendine güvenemiyordu. Ayrıca gerçekten yapması gereken bir iş vardı.

Çadırdan çıkar çıkmaz kol yeninden Aurora Valor'un notunu çıkarıp okudu.

Merrywood'la Lanetli Orman'a giden
yolun başında beni bul.
Güneş batarken orada ol.
Yalnız gel, bana sorarsan kimseye de
bir şey söyleme.

Aurora notun altına adını yazmak yerine başına çiçeklerden bir taç takmış bir kurt çizmişti.

Apollo notu yanından geçtiği ilk ateşe atıp yaktı.

*

Apollo kavşağa erken varmıştı. Aurora'yla işini bir an önce halletmek istiyordu.

Buraya atla gelmiş, Merrywood Ormanı'nın ne kadar değiştiğine şaşırmıştı. Taşların üstü yosun kaplanmıştı. Ağaçlarda taze

yapraklar çıkıyordu. Apollo hayvan sesleri, geyik, kuş ve çekirge sesleri bile duyabiliyordu.

Valorlar geri döndüğünden beri Merrywood Ormanı yeniden doğmuş gibiydi. Artık çocukken korktuğu o perili ormana benzemiyordu... yine de Apollo atını hiç bu kadar huzursuz görmemişti. Apollo onu Merrywood Ormanı'nın kenarında bir ağaca bağlayınca hayvan kişneyip tepindi. Apollo bir elma vermeyi deneyince de elmaya vurup sahibinin elinden düşürdü.

Apollo acaba hayvan Lanetli Orman'a giden büyülü yola çok yakın oldukları için mi huzursuz oluyor, yoksa Aurora Valor'un gelişinden mi diye düşündü.

Aurora ay ışığında gümüş gibi parlayan bir atın sırtında yaklaşırken tabii ki yine melek gibi görünüyordu.

Atın sırtından atlamadan, Apollo'yu, "O kadar suratsız durma, çirkin oluyor" diye payladı. "Ayrıca ister inan ister inanma, buraya sana yardım etmeye geldim, prens."

"Son yardım edişin gibi mi?"

"Evangeline senin oldu, öyle değil mi?"

Apollo, "Şimdilik" diye homurdandı. "Anılarının bir kısmının yavaş yavaş geri geldiğinden korkmaya başlıyorum."

Aurora atını bir ağaca bağladı. Apollo'nun atının aksine, onunki halinden memnun gibiydi. "Neden böyle diyorsun?"

"Garip davranıyor. O bellek iksirinden elinde daha var mı?" Apollo bunu sorduğu için kendinden nefret ediyordu.

Aurora alaycı bir ses çıkarak yaklaştı, gümüş rengi uzun eteği yere sürünüyordu. "Sence o iksir kolay bulunan bir şey mi?"

"Sen bir Valor'sun."

"Doğru. Ama sihrimizin sınırları var. Sence üstümde şişe şişe sihirli iksirle dolaşıyor olabilir miyim?"

"O gün öyleydi."

Aurora dudaklarını büzüp bir an sustu. "Saçma sorular sormaya devam etmek mi istiyorsun, yoksa karının asla terk etmeye cesaret edemeyeceği gibi bir adam olmak ister miydin, prens?"

33
Evangeline

Apollo'nun ardından çadırda yalnız kaldıktan sonra, Evangeline bileğindeki cam bilekliği incelemeye başladı. Bilezik sihirliydi. O da öyle düşünmüştü ama Apollo'nun acıdan iki büklüm olduğunu görene kadar emin olamamıştı.

Camı mum ışığına yaklaştırdı. Apollo midesini tutup kıvranırken bilekliğin garip yazılarla parladığını görmüştü. Ama şimdi harflerin görünmesini sağlayamıyordu, tek görebildiği cama işlenmiş küçük kiraz çiçekleriydi.

Acaba bu bileklikte özel olarak Apollo'ya karşı bir büyü mü vardı? Onun için mi birkaç dakika önce Apollo ona istemediği halde dokunurken o garip sözcükler belirmişti? Tam Jacks'in bir nesneye yükleyeceği türden bir büyüye benziyordu.

Evangeline'in anlamadığı şey, Jacks'in bunu *neden* yaptığıydı. Evangeline'in Apollo'yla olmasını istemiyorsa onu neden onunla bırakıp gitmişti? *Jacks neden beni de götürmedi?* diye düşündü. Ama bu sorunun cevabını zaten biliyordu.

Seninle birlikte olmamız imkânsız.

Masalını bozduğum için kusura bakma, Küçük Tilki ama bazı masallar mutlu sonla bitmez, bizimki de onlardan biri.

Bugüne kadar öptüğüm bütün kızlar öldü, biri hariç. O kız da sen değilsin.

Seninle birlikte geçirdiğimiz her anı silmek istiyorum... çünkü silmezsem Tilki'yi öldürdüğüm gibi seni de öldürürüm.

Jacks aslında ona gidişinin bütün sebeplerini söylemişti.

Ama bu son sebebi hatırlayınca Evangeline bir an duraksadı. Jacks'in onun Valory Kemeri'nin tüm taşlarını bulmasını isteme sebebi Valory'yi açmak değil, taşları kullanarak zamanı geri çevirmekti. Böylece Donatella'yla, yani öptüğü halde ölmeyen tek kızla birlikte olabilecekti. Ama Jacks zamanı geri çevirmemişti. Çevirmiş olsaydı Evangeline'le hiç tanışmamış olurlardı, Jacks de şimdi Valenda'da Donatella'nın yanında olurdu.

Jacks zamanı geri çevirme konusunda fikir değiştirmiş olabilir miydi? Taşları kullanmak için bir şey mi bekliyordu? Yoksa taşlar daha önce kullanılmış mıydı?

Evangeline'in anıları geri gelmeden önce Kaos ona, *Burada olmamın sebebi, bir arkadaşımızın yardıma ihtiyacı olması. Kendisi çok kötü bir karar vermek üzere, sen de onu kurtarmak için çok geç olmadan onun fikrini değiştirmek zorundasın* demişti.

Söz ettiği kişinin Jacks olduğu açıktı. Ama bu kötü karar neydi?

Evangeline Jacks'in zamanı geri çevirip geçmişi değiştirmek, birbirlerini hiç tanımamış olmalarını sağlamak istediğini duyunca çok üzülmüş ve dehşete kapılmıştı. Ama Kaos bundan söz ediyor gibi değildi, söylediği başka bir şey olmalıydı. Muhtemelen daha da kötü bir şey.

Evangeline bu çadırdan çıkıp onu bulmak zorundaydı.

Çadırı ateşe verip o karışıklıkta kaçmayı düşündü. Ama yangın çok çabuk kontrolden çıkabilirdi, kimsenin canı yansın istemiyordu.

Apollo hariç. Apollo'nun canını yakmak isterdi.

"Umarım bu çadıra girebilmek için ne zahmetlere girdiğimi görüp takdir edersin." Bu Evangeline'in çok iyi tanıdığı bir sesti.

Çadırın kapısını örten kanat kapandı. Evangeline açıldığını duymamıştı ama demek açılmış olmalıydı. Çadırın orta yerinde muhafız kıyafetinde bir kız duruyordu, ellerini beline dayamış, parlatıcı sürülmüş dudaklarını bükmüş, cin gibi bakışlarla lüks çadırı inceliyordu.

"LaLa!" Evangeline heyecanla bağırırken sesi çok yüksek çıkmıştı. Ama arkadaşını görünce kendini tutamamıştı. "Muhafız kıyafetiyle ne yapıyorsun?"

"Seni görmek istiyordum ama bir türlü izin vermediler. Saçma sapan şeyler söylüyorlardı, *arkadaşlarınla* görüşecek durumda değilmişsin, çok sarsılmışsın... Ben de kıyafet değiştirmek zorunda kaldım."

LaLa kıyafetini göstermek için döndü. Truvakar etek hafifçe kalkınca düz şarap rengi kumaşın altında alev gibi parıltılar saçan pullu bir iç etek göründü. Tunç ceketine de küçük karpuz kollar eklemiş, beline aynı renk bir kuşak takıp arkada fiyonk yapmıştı.

LaLa'nın çeşitli özellikleri vardı. Her şeyden önce, Evangeline onu arkadaşı olarak görüyordu, onun için bazen onun da Jacks gibi ölümsüz bir Kader Tanrıçası olduğunu unutuveriyordu.

LaLa, Bekâr Gelin'di.

Bir keresinde Evangeline'e Kader Tanrılarının sürekli oldukları şey olma dürtüsüyle mücadele ettiklerini itiraf etmişti. LaLa'nın dürtüsü aşkı bulmaktı. Hiçbir zaman devamının gelmeyeceğini bildiği halde bunu her şeyden çok istiyordu. Bütün aşkları nikâhta terk edilmesiyle son buluyor ve sel gibi zehirli gözyaşları döküyordu. Çünkü kaç aşk bulursa bulsun, asıl istediği ilk aşkıydı. Ejderha şekline girebilen ilk aşkı, Valory'ye kapatılmıştı.

LaLa aşkı bulma dürtüsüyle mücadele etmek için dikiş dikerdi. Çok dikerdi. Çok da iyi dikerdi.

Eteğini bir kez daha savurup hışırdatarak, "Muhafız üniformasının tam aynısı olmadı, biliyorum" dedi, "ama sanırım daha iyi oldu."

Evangeline, "Bayıldım" dedi. "Seni gördüğüme de çok sevindim."

Anıları geri geleli daha bir gün bile olmadığı için Evangeline henüz arkadaşını doğru dürüst özleyecek fırsat bulamamıştı. Ama şimdi LaLa'yı görünce özlemin hep içinde olduğunu hissedebiliyordu. İçindeki boşluğun bir bölümü işte buydu, ancak şimdi dolmuştu. LaLa'ya öyle sıkı sarıldı ki LaLa bir Kader Tanrıçası olmasa canını yakabileceğini düşünüp korkardı.

"Ejderhan nerede?" diye sordu. O sırada, Valory Kemeri'ni açtığını hatırladığı halde içinde LaLa'nın ejderhasından başka ne olduğunu hâlâ bilmediğini fark etti. LaLa'nın ejderhasıyla bir araya gelip gelmediğini de bilmiyordu.

LaLa, muğlak bir ifadeyle, "A, buralarda" diyerek kendini çekti. Sonra, "Eminim yakında tanışırsınız" diye ekledi ama bunu biraz gönülsüzce söylemişti, oysa hiç öyle biri değildi.

LaLa bir Kader Tanrıçası olduğu için duyguları tam olarak insanî sayılmazdı ama Evangeline onun ejderha şekline dönüşebilen sevgilisine çok âşık olduğunu biliyordu. Onu o kadar çok seviyordu ki Evangeline'in Valory Kemeri'ni açmasını sağlamak için çok yanlış bir kararla Apollo'ya Okçu büyüsü yapan oydu.

Evangeline o zaman çok üzülmüştü ama LaLa gibi kendisinin de aşk yüzünden çok kötü kararlar verdiği olmuştu.

"Her şey yolunda mı?" Evangeline uzanıp tekrar arkadaşının elini tuttu. "Konuşmak ister misin?"

"Bir şey yok aslında. Yalnızca..." LaLa durup bir soluk verdi. "O zamandan bu yana çok şey değişti. Dane hapisti, anlaşılan ben de öyleymişim. Ama sorun yok. Gerçekten. Aşk için ne derler bilirsin. Hani şeker, ateş ve arzunun bedeliyle ilgili bir söz vardır ya."

Evangeline başını iki yana salladı. "Hiç duyduğumu sanmıyorum."

"Eh, o zaman belki de yoktur. Bak, yanlış anlama, arkadaşım, bütün bunları sorman çok hoşuma gidiyor. Ama biraz şaşırdım. Bütün anılarını kaybettiğini duymuştum."

Evangeline yavaşça, "Kaybetmiştim" dedi. "Daha yeni geri geldiler."

Sonra çabucak LaLa'ya anılarını çalanın Apollo olduğunu anlattı. Apollo'nun onu Jacks'in kötü biri olduğuna inandırmaya çalıştığını, Jacks hayatı tehlikede olduğunda her seferinde onu kurtarmaya gelmese Apollo'nun belki de onu bu yalana inandırmayı başarabileceğini anlattı. Jacks yanına geldiğinde kafası onu hatırlamasa da kalbinin hatırladığını, sonunda da onun yazdığı ve Jacks'in hep kalbinin üstünde taşıdığı mektubu bulunca anılarının geri geldiğini anlattı.

LaLa, "Bu beklenmedik derecede tatlı bir hareket" dedi.

"Bence de. Mektubu okuduğum anda, sonunda hatırlayacak gücü bulabildim. Bu daha dün gece oldu... ya da bu sabah olabilir. Zaman konusunda kafam biraz karışık."

Evangeline biraz titrek bir gülümsemeyle gülümsedi. Arkadaşını görmek onu çok rahatlatmıştı. Çadırdaki minderlerden birine devrilip önemli önemsiz her şeyden konuşmak istiyordu. Ama buna zaman yoktu.

Jacks'i bulup Kaos'un uyardığı şey her neyse yapmasına engel olmak istiyorsa acele etmek zorundaydı.

"Apollo'yla buraya gelmek istemiyordum ama uyandığımda Jacks beni bırakıp gitmişti, sonra da Apollo kahramanları, muhafızları ve yalanlarıyla çıkageldi."

LaLa, "Alçak" diye söylendi. "Prenslerden kötüsü yoktur, biliyorum ama lanetlenmenin belki ona iyi gelmiş olabileceğini sanmıştım."

"Acaba kendince iyilik yaptığını düşünüyor olabilir mi?"

"Ama yine de ondan nefret ediyorsun, öyle değil mi?"

"Tabii ki... ondan tiksiniyorum. Onu görmeye, sesini duymaya dayanamıyorum, o dönmeden buradan gitmek istiyorum ki yüzünü bir daha görmeyeyim."

LaLa, "Hadi öyleyse, gidelim" dedi. Sonra düşünerek, "Gerçi bekleyip dönünce kalbini sökmek ve ateşte pişirmek çok daha hoşuma giderdi. Ama onu da başka bir gün yaparım artık" diye ekledi. "Peki kaçış planımız nasıl?" Gözleri parlayarak ellerini çırptı. "Kılıç dövüşüne girmeyeli bayağı oldu. Bu eğlenceli bir plan olabilir."

Evangeline, "Korkarım ben kılıç kullanamıyorum" dedi.

"Jacks sana kendini savunma dersleri verdi demiştin... Sana bir şey öğretti mi, yoksa o dersler yalnızca sana sarılmak için bahane miydi?" LaLa kaşlarını oynattı.

Evangeline'in yüzüne bir sıcaklık bastı. "Birkaç şey öğretti... ama daha çok bana sarılmakla zaman geçirdi."

"Tahmin etmiştim." LaLa gülümsüyordu ama Evangeline bunun *arkadaşı için mutlu olmaya çalışma* gülümsemelerinden biri olduğunu görebiliyordu.

Ancak, LaLa bir Kader Tanrıçası olduğu için bu gülümseme biraz daha tehlikeli görünüyordu. Gülümsemesi, *Jacks sana bir zarar verecek olursa haberim olsun, ona misliyle ödeteyim* der gibiydi.

Bunu görünce Evangeline LaLa'yla son konuşmalarını hatırlamıştı. Evangeline anılarını kaybetmeden önce, LaLa onu Jacks konusunda uyarmıştı. *Jacks'in yanında güvende değilsin,* demişti.

Evangeline, "Hâlâ Jacks'in bana zarar vereceğini mi düşünüyorsun?" diye sordu.

LaLa'nın zorlama gülümsemesi kayboldu. "Jacks herkese zarar verir. Ağabeyimin ve Castor'un öldüğü ve Kuzey'de her şeyin cehenneme döndüğü o günden beri bir daha eskisi gibi olmadı."

Kısacık bir an, LaLa'nın görünüşü değişir gibi oldu. Acımasız, güçlü bir Kader Tanrıçası, sırf bir arkadaşını ağlattı diye birini öldürebilecek bir varlık gibi değil, tıpkı Evangeline gibi, bir arkadaşa ihtiyaç duyan bir kız gibi göründü.

Kader Tanrıçası olmasının yanı sıra, LaLa eski Merrywoodlardandı. Ağabeyi Lyric Merrywood hayattayken Jacks'in en yakın iki arkadaşından biriydi, diğeri de Prens Castor Valor'du. İkisi de aynı gün ölmüştü, bunun sebebi Jacks olmadığı halde Evangeline onun Castor'u kurtaramadığı için kendini suçladığını biliyordu.

Sonunda LaLa, "Jacks'te bir değişim başlatabilecek bir şey varsa bence ancak sana karşı olan duyguları olabilir" dedi. "Ama yine de dikkatli olmalısın. Çünkü onun duyguları bile tehlikelidir."

"Biliyorum."

"Öyle mi?" LaLa Evangeline'in yüzüne ciddiyetle baktı, parlak gözleri endişeyle kısılmıştı.

Evangeline çocukken, ona Kader Tanrılarıyla ilgili üç kural öğretmişlerdi. Bu üç kuraldan en önemlisi, asla bir Kader Tanrısı'na âşık olmamaktı.

Evangeline bu kuralı biliyordu ama bir süredir düşünmemişti, daha önce gerçekten anladığını da sanmıyordu.

Ama kural şimdi yeni bir anlam kazanmış gibiydi. Daha önce, Evangeline anılarını tekrar kazandığı ama Jacks'i bir kez daha kay-

bettiği zaman, belki de Jacks'in haklı olduğunu, birlikte olmalarının imkânsız olduğunu düşünüp korkmuştu.

Birbirlerine uygun olsaydılar her şeyin daha kolay olması gerekmez miydi? Bu kadar kan dökülmemesi, bu kadar kalp kırılmaması, onları ayırmaya çalışan bu kadar insan olmaması gerekmez miydi? Sevginin şimdiye kadar çoktan *kazanmış* olması gerekmez miydi?

Ama belki de Kader Tanrılarına âşık olmama uyarısının nedeni, bunun asla yürümeyeceği değil, bu kadar zor olmasıydı. Neredeyse olanaksız kadar zor.

LaLa'nın tek istediği sevgiydi ama damatları nikâhta terk edip giden kendisiydi. Şimdi ejderhaya dönüşebilen sevgilisiyle yeniden bir araya gelmişken bile artık onunla olmak isteyip istemediğinden emin değil gibiydi.

Evangeline bir zamanlar Kader Tanrılarının insanlar gibi sevemeyeceğini duymuştu. O zaman bunun sevgi hissedemedikleri anlamına geldiğini düşünmüştü. Ama şimdi acaba Kader Tanrılarının sevgiye aynı şekilde inanmadığı anlamına da geliyor olabilir mi diye düşünüyordu. Belki insanları sevmenin kötü sonla bitmeye mahkûm olduğuna inanıyor, onun için de bu kötü sonu yaratacak şeyler yapıyorlardı.

Evangeline, "Ben Jacks'ten vazgeçmeyeceğim" dedi.

LaLa bir an dudaklarını büzdü. "Çok insanca bir söz."

"Bu bir iltifat mı, hakaret mi anlamadım."

"Sanırım ikisi de." LaLa yine gönülsüzce gülümsedi. "Senin doğru olanı yaptığını biliyorum ama bizim gibilere doğru olanı yapmak her zaman iyi sonuç vermez. Sanırım Jacks'in Kader Tanrısı olmasının bir nedeni de buydu. İnsanken hep doğru olanı yapmaya çalışırdı ama sanki bir şey fark etmiyordu, en sevdiği insanlar art arda ölüyordu."

LaLa durup kaşlarını çattı. "Sana destek olmak istiyorum. Umutsuz davaları ve berbat fikirleri gerçekten çok severim. Ama Jacks'i kurtarmaya çalışırsan sen de ölürsün diye korkuyorum. Artık anılarının geri döndüğünü biliyorum ama yine de hatırlatmam gerekirse, Jacks doğaüstü bir varlık ve onu öpecek olursan ölürsün."

Evangeline, "Ya da Jacks'i öperim ve sonunda öpüşünün beni öldürmeyeceğini görmüş olur" diye fikir yürüttü.

LaLa hışımla, "Hayır, hayır, hayır, hayır!" dedi. "Bu dünyanın en kötü planı."

"Ama ya değilse? Hikâyeler Jacks'in öpüşünün gerçek aşkı dışında herkesi öldüreceğini söylüyor, biliyorum... sözüm ona onun o kızı daha önce öptüğünü de biliyorum. Ama burada hikâyelerin aldatıcı olduğunu, gerçeği çarpıttığını da biliyorum, yani belki bu da yalandır. Jacks'in gerçek aşkı *benim*. Okyanusun suyla dolu olduğundan, gecenin ardından gündüzün geldiğinden nasıl eminsem, bundan da öyle eminim. Bütün kalbim ve ruhumla eminim. Bu kadar emin olmamın da sihirli bir gücü olmalı."

"Ben sihrin böyle işlediğini sanmıyorum." LaLa Evangeline'e hüzünlü bakışlarla baktı. "İnanmakla bir şey gerçek olmaz."

"Ama ya gerçek *olduğu* için inamıyorsam? Bütün hikâyeler aksini söylüyor, biliyorum ama kalbim bana Jacks'in hikâyesi daha bitmedi diyor."

LaLa çatık kaşlarıyla ceketinin düğmelerinden biriyle oynuyordu. "Hikâyesi belki daha bitmemiş olabilir ama bu, mutlu sonla biteceği anlamına gelmez. Jacks'i ezelden beri tanırım. İstediğini almayı çok iyi bilir. Ama onun mutlu bir son istediğini sanmıyorum. İstediği bu olsa, elde ederdi. Olmuyorsa bir sebebi vardır."

"İyi, o zaman iyi ki ben varım."

LaLa'nın itiraz edecekmiş gibi bir hali vardı.

Evangeline ısrarla, "Böyle konuşunca saf gibi göründüğümü biliyorum" diye devam etti. "Sevgiye olan inancımın aptalca görünebileceğini biliyorum. Yeterli olmayabileceğini de biliyorum. Ama ben bunu kazanacağıma inandığım için yapmıyorum. Hatta kaybedebilirim diye biraz korkuyorum. Artık aşkın mutlu sonun garantisi olmadığını biliyorum. Ama aşkın mücadele etmek için iyi bir sebep olduğuna inanıyorum. Jacks'i kurtarmaya çalışırken ateşli bir patlamaya neden olabileceğimi biliyorum ama hiçbir şey yapmadan onun yanmasını izlemektense onunla ben de yanarım daha iyi."

Bunun üzerine LaLa sonunda gülümsedi. "Bu hayatımda duyduğum en kötü ilanı aşk olabilir ama bence bu tutkuya kadeh kaldırmaya değer" diyerek masadan iki kadeh şarap aldı, birini Evangeline'e uzattı. "Aptal kalplere ve ateşe! Jacks'le ikinizi yakacak tek ateş, tutku ve arzu ateşi olsun."

34
Evangeline

Kadeh kaldırdıktan sonra Evangeline ve LaLa şarabı herhalde gereğinden biraz fazla kaçırmışlardı.

Evangeline genellikle içmezdi ama LaLa'ya söylediği o yürekli sözlere rağmen aslında Jacks'e onu sevdiğini söyleyip onun yine de onu bırakıp gitmesinden ödü kopuyordu

Daha önce taşa çevrilmiş, zehirlenmiş, okla vurulmuş, sihirli bir lanetle kırbaçlanmış ve defalarca katledilmeye çalışılmıştı. Ama bunlardan hiçbiri onu Jacks'in onu sevmek istemediğine karar vermesi kadar korkutmuyordu.

Evangeline LaLa'nın haklı olduğunu biliyordu; Jacks istediğini almayı çok iyi bilirdi. Jacks bir şeyi kafasına koydu mu fikrini değiştirmek imkânsızdı. Jacks'in kalmasını sağlayabilecek tek şey Jacks'ti.

LaLa, "Kararını değiştirdin mi?" diye sordu.

Evangeline, "Hayır" dedi. "Hatta bir kaçış planı yaptım."

Az önce LaLa ceketinin düğmeleriyle oynarken Evangeline'in aklına içinde ne kılıç, ne ateş ne de dövüş geçmeyen bir fikir gelmişti.

LaLa Evangeline'in önerdiği planı dinledikten sonra parmağıyla çenesine vurarak düşündü. "İşe yarayabilir" dedi. "Sen nöbet değişiminden hemen önce, muhafızlar yorulmuşken gidersin. Ben de yeni muhafızların gelişinden hemen sonra kaçabilirim. Benim içeriye izin-

siz girdiğimden haberleri olmaz. Ayrıca güzelliğimden gözleri kamaşacağı için içeri nasıl girdiğimi sorgulamak akıllarına bile gelmez."

Evangeline'in başı hafifçe dönüyordu. Kesinlikle çok fazla şarap içmişti. Zihni biraz bulanmış bir halde LaLa'nın giysilerini giydi, LaLa da Evangeline'in sandıklarını karıştırıp parıltılar saçan, omzu açık bir elbise buldu, gerçekten de göz kamaştırıcı olmuştu.

Ardından LaLa özenle Evangeline'in saçlarını bir boneyle kapattı. Köklerin rengini biraz şarapla koyulttu, böylece Evangeline'i ilk bakışta tanımak biraz daha zorlaşacaktı.

"Muhafızlar fazla bakarlarsa seni tanırlar" diye uyardı. "Onun için hızlı hareket et... ama şüphe çekecek kadar da hızlı olmasın."

Evangeline, "Şu anda istesem bile şüphe çekecek kadar hızlı hareket edebileceğimi sanmıyorum" dedi. Ama daha fazla oyalanacak zamanı da yoktu. Muhafızlar birazdan değişecekti. Eğer gitmek istiyorsa şimdi tam sırasıydı.

LaLa, "Ben de az sonra geleceğim" dedi. "Bunu da unutma." Evangeline'e kendi çizdiği Merrywood haritasını verdi. Haritada en çok ağaçları gösteren bir sürü üçgen, bir de bu ağaçların arasından geçen ince bir çizgi vardı, çizgi *parlayan pınar* yazılı bir çembere gidiyordu. Planları orada buluşmaktı, sonra da beraberce Jacks'i arayacaklardı.

Evangeline, "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim" dedi.

"Kötü kararlarında destek olmayacaksan arkadaşın olmuş neye yarar?" Nöbet değişim çanı çalarken, LaLa Evangeline'e son bir kez daha sarıldı. "Artık gitmen lazım."

Evangeline muhafızlar değişmeden son anda dışarı fırladı. Biri ona doğru bakar gibi oldu ama akşam karanlığı tanınmamasına yardımcı olmuş olmalıydı. Her yanda yanan meşaleler geceyi yol yol dumanlarla dolduruyor, her şey hafif bir bulanıklığa bürünüyordu. Evangeline kendini bir masal kitabının yanmış sayfaları arasında dolaşır gibi hissediyordu. Bu masalı geride bırakmaya can atıyordu.

Kraliyet kampına akşam yemeği gevşekliği çökmüştü. Her yanda hafif bir sarhoşluk, kutlama ve flört havası vardı. Merrywood imar şenliğinin neşesi sonunda kraliyet kampına da biraz sızmıştı.

Görünüşe bakılırsa, diğer kamplardan kadın ve erkekler kraliyet

muhafızlarıyla arkadaşlık etmeye gelmişlerdi, bu da Evangeline'in işine yarıyordu. Yine de çadırların bittiği yere varıncaya kadar soluğunu tuttu.

Şarap içini ısıtmıştı ama kendini yine gergin hissetmeye başlıyordu. Kampın girişini bekleyen askerlere görünmemek için yolun kenarında bir odun yığınının arkasına saklandı.

Gece şarkılar, kahkahalar ve ateşlerden yükselen çıtırtılarla dolu olsa da sessiz olmaya dikkat ediyordu. Merrywood Ormanı'na girince sesler hafifledi, kısa süre sonra kendi adımlarının çıtırtısından, kurbağaların pes vıraklamalarından ve arada bir uluyan bir kurtla uzaklardan ona uluyarak cevap veren diğer kurtların sesinden başka ses duyulmaz oldu.

Evangeline fenerini kaldırıp LaLa'nın çizdiği haritada parlayan pınarın yerine bakmak için durdu.

Haritadaki çizginin gerçek bir yol olduğunu sanmıştı. Ama Evangeline ormanda bir yol göremiyordu. Ya yolu görmeyip atlamıştı ya da LaLa'nın çizdiği çizgi gerçek bir yol değil, yalnızca onun gitmesi gereken rotaydı.

Evangeline haritadaki yolu ezberlemeye çalışırken orman sessizliğe büründü... tekinsiz bir sessizlik oldu. Sincapların pıtırtıları durmuş, geyiklerin ve yavru ejderhaların sesleri kesilmişti. Evangeline hiçbir şey duyamıyordu ama tam o sırada bir dal çok yüksek sesle çatırdadı.

Evangeline sıçradı.

Karşısında Jacks'i buldu.

Jacks yaşıyordu.

Yaralı değildi.

Yakışıklı yüzünde bir çizik bile görünmüyordu. Evangeline tekrar soluk alabildiğini hissetti. O âna dek ne kadar endişelendiğinin farkına varmamıştı.

"Seni korkuttum mu, şekerim?"

"Hayır... şey, evet... çok değil." Evangeline telaşlanmıştı ama nedenini bilmiyordu. Jacks'i aramaya çıkacakken işte Jacks kendisi karşısına çıkmıştı. Hem de tam Jacks gibi davranıyordu.

Jacks beyaz bir elmayı elinde atıp tutarak ormanın içinden ona doğru geliyordu. Hareketleri tıpkı güneş batarken gölgelerin hareket edişi gibi hem yavaş hem de hızlıydı. Evangeline'den epey ötedeyken birden önüne gelivermişti, karanlıkta parlayan berrak, mavi gözleriyle ona bakıyordu.

Evangeline alçacık bir sesle, "Hatırlıyorum" diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Jacks gülümsedi, diğer her şey gibi bu da tam Jacks gibi gülümsemeydi. Bir tarafı daha keskin, aynı zamanda hem zalim hem de oyuncu havalıydı. Evangeline'e biraz ilk karşılaştıkları günü hatırlatıyordu, o gün de Evangeline'e biraz canı sıkılan bir soylu, biraz zalim bir yarı tanrı gibi görünmüştü.

"Söyle bakalım, şekerim, tam olarak ne kadar hatırlıyorsun?" Jacks serin parmaklarının ucuyla Evangeline'in boynuna dokundu.

Evangeline'in nabzı bir anda hızlandı. Çok değil, yalnızca içindeki sıcaklığı biraz silecek kadar. Jacks parmaklarını Evangeline'in boynunun çukurluğundan çenesine doğru kaydırdı.

Bu da tam Jacks'in yapacağı bir şeydi.

Yine de... Evangeline'in kalbi *yanlış, yanlış, yanlış* diye atıyordu. Evangeline şimdi Jacks'in ona üst üste iki kere şekerim dediğini düşünüyordu. Küçük Tilki değil, Evangeline değil, şekerim.

Ama insanın elde edemeyeceği bir şeyi istemesinin kötü tarafı, o şey eline geçecekmiş gibi göründüğü anda aklın baştan gitmesidir. Akıl ve arzu ancak akıl kişiyi arzu ettiği şeyi almaya teşvik ettiği sürece iyi geçinir. Arzuya karşı çıktığı anda akıl bir anda düşman gibi görünür. Evangeline'in bir tarafı derinlerden ona Jacks'in garip davrandığını söylüyor, ona şekerim demesinin hoşuna gitmediğini hatırlatıyordu. Ama Jacks'in onu sevmesini arzu eden tarafı bu dürtüyü duymazdan gelmeye çalışıyordu.

"Her şeyi hatırlıyorum" dedi. "Senin kilisende ilk karşılaştığımız andan Valory Kemeri'ndeki geceye kadar her şeyi. Bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm."

Jacks umursamaz bir tavırla, "Önemli değil" dedi. Yüzünde hâlâ aynı eğri gülümsemeyle elmayı elinden attı. Meyve yere küt diye düştü.

Ağaçların arasından buğulu bir ses, "Evangeline. Çekil onun yanından" diye seslendi. Evangeline bu sesi tanır gibiydi ama ancak Kaos dikkatli adımlarla yaklaşınca çıkarabildi. "Şu anda tehlikeli."

Jacks, "Ben her zaman tehlikeliyim" dedi. Sonra arkadaşına alaycı bir sırıtışla bakarak, "Kahraman rolü sana yakışmıyor, Castor" diye ekledi.

"Hiç değilse başarısızlığa uğraymca pes etmiyorum."

Jacks sözcükleri yaya yaya, "Ben pes etmiyorum" dedi. "Kıza istediğini veriyorum." Parmakları Evangeline'in çenesinin yan tarafından ortasına kaydı. Evangeline'in çenesini yavaşça yukarı doğru kaldırınca zaman bir an yavaşlar gibi oldu, Evangeline artık tek bir şey düşünebiliyordu: öpüşmek.

Evangeline birden ayıldığını hissetti.

Jacks, "İstediğin bu değil mi?" diye fısıldadı.

Evangeline, *Evet*, demek istiyordu. Ama kafasının içinde o küçük, mantıklı ses yine bunda bir terslik olduğunu söylüyordu. Jacks'in ona takılması, onu kışkırtması, ona dokunması normaldi ama onu öpmeye kalkması normal değildi. Jacks onların öpüşebileceğine inanmıyordu. Bitmeye mahkûm aşklara ve mutsuz sonlara inanıyordu.

Evangeline'se hâlâ ona yanıldığını kanıtlamak istiyordu.

Jacks ona doğru eğilirken birden dehşet içinde kalmış olabilirdi. Yine de kendini çekemeden Jacks'in dudaklarını...

Jacks bir anda acıyla iki büklüm oldu, bağırarak küfürler savurmaya, Evangeline'in daha önce kimsenin ağzından duymadığı sözler söylemeye başladı. Yüzü kasılıp yamulmuş, kâğıt gibi bembeyaz kesilmişti, bir iniltiyle kaburgalarını tutarak dizlerinin üstüne çöktü.

"Ne oluyor?"

Evangeline ona yardım etmek için eğilirken kolundaki bilekliğin yine yazılarla parlamaya başladığını fark etti.

"Kusura bakma." Kaos onu neredeyse tenini dağlayan sıcak kollarıyla tutup kucakladı. "Jacks yine seni öldürmeye kalkmadan buradan gitmemiz gerek."

35
Apollo

Aurora yürürken yoluna çiçek yaprakları döküyordu. Yaprakları önüne bir peri, bir orman tanrıçası gibi saçıyordu. Lanetli Orman'a giden patika da ona gerçek bir tanrıça gibi davranıyordu.

Lanetli Orman yolunda hep yağmur yağardı... ama Aurora Valor geçerken yağmıyordu. O yaprakları atıp bir adım attığı anda yağmur kesiliyordu. Apollo onun arkasından yürürken belli belirsiz bir esintiden başka bir şey hissetmiyordu. Yürüdükleri patika çamura saplamp kalmış ayakkabılarla kaplıydı; iki yanı sıra sıra devrilmiş arabalarla çevriliydi, arabaların bazılarının tekerleri hâlâ dönüyordu.

Apollo, "Bana hâlâ bunun karşılığında ne vereceğimi söylemedin" dedi. "Nereye gittiğimizi de söylemedin."

"Seni Ruhlar Ağacı'na götürüyorum."

"Baban..."

Aurora onun sözünü keserek, "Babam çok inatçı biri" dedi. "Pek çok şey biliyor ama her şeyi bilmiyor."

Apollo'nun içinde bir hareket oldu... ya yemekte yediği koyun eti bozuktu ya da bu çok kötü bir fikirdi. Aurora'ya güvenmemesi gerektiğini biliyordu. Bu kız gümüş rengi pelerininin içinden çiçek

yaprakları çıkarıp yoluna saçarken göründüğü kadar tatlı biri değildi.

Ama Apollo'ya ölümsüz olma fırsatı teklif ediyordu. Apollo nasıl dönüp gidebilirdi?

"Karşılığında yalnızca küçük bir isteğim olacak." Aurora'nın sesi öyle alçaktı ki Apollo zor duymuştu.

Hemen geriliverdi. "Ne istiyorsun?"

Aurora yavaşça ona doğru döndü, bu kez yüzünde tatlılıktan eser yoktu. Ay ışığında parlayan beyaz dişleriyle bir kurt gibi görünüyordu. "Şu Jacks'i öldürme saçmalığını kesmeni istiyorum. Bu geceden sonra adını üstüne atılan suçlardan aklayacaksın, artık aranmayacak ve yakalanmaya çalışılmayacak."

"Bunu yapamam."

"O zaman ben de sana Ruhlar Ağacı'nı gösteremem." Aurora yürümeyi kesti. Lanetli Orman'dan önceki sisli aralığa gelmişlerdi. "İster ölümsüz olabilirsin, ister Jacks'i kovalamayı seçersin. Onu öldürebileceğinden de kuşkum var... insan olduğun sürece ona bir şey yapamazsın. Koca bir krallığı peşine taktın da ne oldu? Belki ölümsüz olunca onunla dövüşme şansın olabilir. Ama bu şansı kullanmanı istemiyorum, onun için şimdi Jacks'e asla zarar vermeyeceğine dair bana kanınla hayatın üstüne yemin edeceksin."

Apollo'nun omuzları gerildi. "Jacks'i neden kurtarmak istiyorsun?"

"Orası seni ilgilendirmez."

"Benden onu öldürmememi istiyorsan ilgilendirir." Apollo'nun gözlerinden öfke saçılıyordu. "Yoksa seni de mi büyüledi?"

Aurora canı sıkılmış gibi dikleşti. "Kimse beni büyüleyemez. Ben bir Valor'um." Apollo'ya bir prenses kibriyle baktı.

Apollo işte bu yüzden prensesleri hiç sevmemişti. Aurora gibi çoğunlukla dışarıdan güzel görünürlerdi ama pek çoğunun içi bozuktu.

Aurora, "Eğer Jacks'in Evangeline'in kalbini tekrar kazanacağından ya da onu senin elinden alacağından korkuyorsan, korkmana gerek yok" dedi. "O işi ben hallettim."

"Nasıl?"

"Sen orasını merak etme. Ben sırlarımı söylemem, aynı şekilde seninle aramızda olanları da sır olarak saklayacağım. Evet, prens, kararın ne?"

Apollo bu fırsatı tepemeyeceğini biliyordu. Babası ona hep daha fazlası olmasını söylemişti, ölümsüz olmaktan *daha fazlası* da yoktu. Belki Aurora'yla Jacks konusunda tartışmaya devam edebilirdi ama kazanabileceği konusunda kuşkuluydu. Aurora ne derse desin, belli ki Jacks bu kızı büyülemişti... tıpkı Evangeline'i büyülediği gibi. "Sen beni ağaca götürünce kanımla yemin edeceğim. Ama götürmeden önce olmaz."

Aurora gözlerini kıstı.

Apollo, "Söz veriyorum" dedi. "Yalan söylüyorsam karımın anılarını alanın ben olduğumu bütün krallığa söyleyebilirsin."

Aurora, "Pekâlâ" dedi. Sonra yine yapraklar saçarak yürümeye koyuldu. Apollo'yu ormanı saran aralığın derinliklerine doğru götürüyordu.

"Neden hâlâ yaprak serpiyorsun? Burada yağmur yok."

"Orman bundan hoşlanıyor." Aurora bir avuç yaprak daha atınca bastıkları toprak parladı, aralığın biraz daha fazlasını aydınlattı.

"Lanetli Orman'a mı gidiyoruz?"

"Mecbur kalmazsak hayır. Ruhlar Ağacı'na ormanın öbür tarafına geçerek de gidilir ama buralarda bizi oraya daha hızlı götürecek bir kemer olması gerek." Aurora kaşlarını hafifçe çatarak önlerindeki sisli araziye baktı. Sonra sevinçle, "Buldum!" diye bağırdı.

Apollo sislerin arasında biraz daha karanlık görünen bir yerden başka bir şey göremiyordu.

Sonra Aurora biraz daha çiçek yaprağı attı. Bu sefer yaprakları havaya atmıştı. Yapraklar sise çarpınca oldukları yerde yapışıp kaldılar. Bir an bir kemerin şeklini belli eder gibi oldular, sonra erir gibi yayılarak kemeri kapladılar: Artık yalnızca kaba bir şekil değil, pırıl pırıl beyaz mermerden yapılmış gerçek bir kemer görünüyordu.

Apollo küçükken Kuzey'de gizli kemerler olduğu hakkında hikâyeler duymuştu ama ilk defa bunlardan birini görüyordu.

Neredeyse Aurora'ya kemerin burada olduğunu nereden bildiğini soracaktı. Ama sonra kemerleri yapanın Valorlar olduğunu hatırladı.

Kuzey'in şu andaki hükümdarı olarak Apollo'nun da iki kemeri vardı. Birini Bitmeyen Gece'ye gelen konuklarını etkilemek için kullanmıştı. Diğeri ise çok eski bir anka ağacını koruyordu. Anka ağacını koruyan kemer buna benziyordu, ikisi de ilginç sihirli sembollerle kaplıydı.

Aurora dudağını ısırarak sembollere baktı. Sonra bir tırnağını avcuna batırıp kanattı. Kanı kemerin yanına sürdü.

"Güzel kemer, lütfen açıl ve bizi Ruhlar Ağacı'na götür" dedi.

Bir saniye sonra kemerin kendisi gibi parlayan beyaz bir kapı belirdi. Kapı açılınca arkasında tünel gibi bir yer göründü ama doğru dürüst görülemeyecek kadar karanlıktı.

Aurora pelerininin içinden bir kibrit çıkarıp duvara sürterek çaktı ve yere attı. Kibrit yere düşer düşmez bir duvar boyunca alevli bir çizgi gibi bir ateş hattı belirdi. Aurora aynı şeyi diğer tarafa da yapınca mağara iki yanında uzanan iki ateş hattıyla gün gibi aydınlandı.

Aurora zarifçe içeri girdi, bir şarkı mırıldanarak ateş çizgileri arasında yürümeye başladı. Hava sıcaktı, ilerledikçe daha da ısınıyordu. Sonunda tünel genişleyerek ışıltılı beyaz granitten, dev bir mağaraya dönüştü, tüneli aydınlatan ateş çizgisi bir halka gibi mağarayı çepeçevre sarıyordu.

Apollo gökyüzünü göremiyordu ama mağara gökyüzüne açılıyor olmalıydı, çünkü biraz ileride ay ışığının aydınlattığı bir ağaç yükseliyordu. Bu, Apollo'nun hayatında gördüğü en muazzam ağaçtı.

Ancak *ağaç* sözcüğü sanki uygun gelmiyordu. Ağaçların kalp atışı olmazdı.

Bu ağacın kan kırmızı gövdesi kalp gibi çarpıyordu. Nabız gibi. Apollo yaklaştıkça kalp sesini duyduğuna yemin edebilirdi. *Küt... Küt... Küt...*

Gövdeye insan yüzleri mi oyulmuştu?

Apollo ağacın gövdesinde dehşetle açılmış gözler, çarpılmış ağızlar görür gibi oluyordu, ağacın içine hapsolmuş insanlar var gibiydi ama ateş çizgisinin titrek ışığında emin olmak zordu.

Ruhlar Ağacı'nın dalları da gövdesiyle aynı kan kırmızısıydı, yaprakları da kırmızı, yanık ve diken dikendi. Dallardan kimi göğe doğru uzayıp gidiyor, kimi yanlara uzanıyor, kimi yere sarkıyordu.

Apollo arkadaşı Lord Slaughterwood'un getirdiği parşömende bu ağacı anlatan hikâyeyi ilk okuduğunda, gözünün önüne kendi anka ağacına benzer bir ağaç gelmişti. Sihirli, büyüleyici bir ağaç olacağını sanmıştı. Resmini yaptırırken önünde poz verebileceği güzellikte bir ağaç hayal etmişti... gerçi artık resmini yaptırmıyordu.

"Çok çirkin" diye mırıldandı.

Aurora ona azarlar gibi baktı. "Ne dediğine dikkat et."

Apollo, "Bu yalnızca bir ağaç" dedi. Ama sonra yine ağacın kalp atışlarını duydu. *Küt. Küt. Küt.*

Ağacın kalbi şimdi daha hızlı atıyordu, sanki heyecanlanmış, iştahlanmıştı. Apollo'nun aklına Wolfric'in uyarısı geldi: *En baştan bu ağacı dikmekle aptallık ettiğim de doğrudur. Ruhlar Ağacı kötüdür.*

Ağaç Apollo'ya gerçekten hiç iyi bir şeymiş gibi gelmiyordu.

Aurora alay eder gibi, "Korktum deme bana" dedi.

Ama Apollo onun ağaca yaklaştığı halde dokunmaya cesaret edemediğini fark etmişti.

"Sen de ağaçtan içecek misin?" diye sordu.

Lord Slaughterwood'un parşömenine bakılırsa, Apollo'nun yapması gereken tek şey dallardan birini yaralamaktı, kesilen yerden ağacın kanı akacaktı. Sonra bu kanı doğrudan ağaçtan içmesi gerekiyordu, böylece ölümsüz olacaktı.

Artık hastalanmayacak, yaşlanmayacaktı, sonsuza kadar genç, güçlü ve sağlıklı kalacaktı. Biri onu öldürmeye kalkarsa ölebilirdi ama doğal sebeplerle ölmeyecekti, ayrıca parşömende genç kalmasını sağlayan sihrin, öldürülmesini de zorlaştıracağı yazıyordu.

Apollo bu işin fazla kolay olduğunu düşünebilirdi ama parşömende bu ağacı yetiştirmenin kolay bir iş olmadığı da anlatılmış-

ti. Tohumları çok az bulunuyordu; Wolfric Valor'a biri bir tohum vermiş, o da tohumu ektikten sonra bütün bir yıl boyunca sabah akşam kendi kanıyla sulamak zorunda kalmıştı. Bir kere bile sulamasa ağaç kuruyup ölürdü.

Aurora, "Ben birkaç yıl daha bekleyeceğim" dedi. "Kadın olmak yeterince zor. Sonsuza kadar genç bir kadın olmak istemiyorum."

"Hiç değilse biraz olsun aklın varmış ama yine de şu anda sana *kızım* demek içimden gelmiyor." Arkalarındaki tünelden gümbür gümbür bir ses gelmişti.

Birkaç saniye sonra Wolfric Valor sert adımlarla mağaraya girdi. İki yanında oğullarından ikisi gibi görünen iki genç vardı. Bütün Valorlar gibi oğulları da insandan biraz daha fazlasıymış gibiydiler.

Onların içeri girişiyle Aurora belli belirsiz irkildi. "Her zamanki gibi suratsızsın, baba."

Wolfric kızma öldürücü bir bakışla baktıktan sonra oğullarına dönüp, "Onu kampa götürün" diye emretti. "Annesiyle ben onunla sonra ilgileneceğiz."

Onlar daha gitmeden Wolfric Apollo'ya döndü.

Apollo kılıcına uzandı.

Wolfric, "Hiç zahmet etme" dedi. "Seni öldürmeye gelmedim, çocuk. Sen aileme iyilik ettin, onun için seni bu ağaç konusunda bir kez daha uyaracağım. Bu ağacın hâlâ burada olmasının tek sebebi, onu kesememem. Bu ağaç ölürse ben de ölürüm. Aklına bir şey gelmeden söyleyeyim, bu ağacı da bir tek ben kesebilirim."

"Bunu aklımdan bile..."

Wolfric Apollo'nun sözünü keserek, "Yalan söyleme" dedi. "Burada olman çok şey anlatıyor. Ama ne yaptığını biliyor musun? Yoksa yalnızca aklı bir karış havada kızımın peşinden mi geldin?"

Apollo Wolfric'e kızının bir komplo ustası olduğunu ve ona şantaj yaptığını söylemeyi düşündü ama bunun ona bir yararı olacağını sanmıyordu.

Wolfric, "Bana bu ağacı sorduğunda sana neden hayır dediğimi bilmek istiyor musun?" diye devam etti. "Ruhlar Ağacı'nın kanını

içmenin bedeli nedir, öğrenmek istiyor musun? Sihrin her zaman bir bedeli vardır, sonsuz hayat kazanmak için başka bir hayatın feda edilmesi gerekir. Ruhlar Ağacı'ndan içen kişi, en sevdiği kişinin hayatını kurban eder. Bana bu ağacın tohumunun verilmesinin nedeni de buydu."

Wolfric başını çevirip ağacı acı acı süzdü. "Gençken ben de senin gibi biraz aptaldım. Bir keresinde komşu krallıklardan birini gezerken prenseslerinin hayatını kurtardım. Prensesin adı Serenity'ydi. Güzel bir kızdı, ben de gereğinden biraz fazla yakınlık gösterdim. Ben krallıklarından ayrılmadan önce Serenity bana bu ağacın tohumunu verdi. Hayatını kurtardığım için teşekkür hediyesi olduğunu söyledi, ben de inandım. Kendimi ölümsüzlüğü hak eden biri sanıyordum, güvenilir danışmanlarıma bu ağacın ne yaptığını sormadan her gün kanımla sulayıp büyüttüm.

"Ancak ağaç büyüyüp yetiştikten sonra, tam kanını içmeye hazırlanırken Prenses Serenity'nin bana o tohumu verirken dikip bu ağacı yetiştireceğimi, sonra da kanını içince karımın öleceğini umduğunu öğrendim.

"Ben hayatını kurtarınca Serenity bana âşık olduğunu sanmıştı. Ama Honora ölmeden asla onunla olmayacağımı biliyordu. Ama ben karıma zarar vermektense ölürüm."

Apollo, "Ben de öyle" dedi. Yaptığı her şey karısını korumak içindi.

Wolfric ağır bir havayla, "Umarım dediğin doğrudur" dedi. "Bir daha bu ağaca yaklaşma, yoksa yaptığın son iş olur."

36
Evangeline

"Ne... hayır... nasıl? Hayır!" Evangeline soluk soluğaydı, sözcükleri düzgünce bir araya getiremiyordu. Jacks'in onu öldürmeye kalkmış olamayacağını, ona asla zarar vermeyeceğini söylemek istiyordu. Ama bunun belki de doğru olmadığından, dile getirilirse doğruluğunun daha da azalacağından korkuyordu.

Jacks'in ona asla zarar vermeyeceği gerçekse bunu söylemesine hiç gerek olmamalıydı.

Evangeline ellerini gözlerine bastırarak gözlerinden her an fışkırabilirmiş gibi olan gözyaşlarına engel olmaya çalıştı.

Kaos homurdanmayla boğazını temizleme arası, gergin bir ses çıkardı. Evangeline vampirin onu rahatlatmaya mı yoksa artık onu Jacks'ten kaçırmışken gitmek için bir mazeret bulmaya mı çalıştığından emin olamadı.

Ellerini gözlerinden çekince Kaos'un son derece rahatsız göründüğünü fark etti. Siyah bir pelerin ve kurşuni deri giysiler giyen vampir, parlayan pınarın öbür yanında bir ağaca yaslanmış, gergin bir şekilde duruyordu.

Evangeline ona parlayan pınara gitmesi gerektiğini söylediğini hatırlamıyordu ama herhalde söylemiş olmalıydı. Şu anda bu-

lunduğu yer gözden saklı ve güzel bir yerdi, ışıklı sular çevrelerini saran ağaçları yeşil ve mavi parıltılarla aydınlatıyor, havuzun etrafındaki taşlar büyülü bir ışıkla parıldıyordu.

Her şey adeta göksel bir sihirle kaplıydı... Kaos hariç. Vampirde başka tür bir sihir var gibiydi.

Suyun ışığı Evangeline'in Kaos'un sivri dişlerinin dışarı çıkan beyaz uçlarını görmesine yetecek kadar parlaktı. Ay ışığı sivri uçlarına vurdukça dişler uzuyor ve sudan daha fazla parlamaya başlıyordu.

Evangeline, "Beni ısırmayı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Kaos, "Az önce hayatını kurtardım" dedi ama sözcükler bir hırıltı gibi çıkmıştı. "Sana zarar verecek değilim."

"Bu bana sanki insanların hep tam birine zarar vermeden önce söyledikleri bir şey gibi geldi."

"O zaman benim insan olmadığıma şükret." Kaos'un dudaklarının uçları hafifçe yukarı doğru kıvrıldı.

Evangeline vampirin gülümsemeye çalıştığını tahmin etti ama gülümsemesi rahatlatıcı değil iştahlı görünüyordu.

"Jacks'e ne oldu?" diye sordu.

"Bence bu sorunun cevabını biliyorsun." Kaos başını Evangeline'in kolundaki bilekliğe doğru eğdi.

Bileklik şimdi parlamıyordu ama birkaç dakika önce Jacks Evangeline'i öpmeye çalıştığında, tıpkı Apollo onun canını yakmaya kalkıştığında olduğu gibi parlamıştı.

Evangeline'in kafasında bir uğultu başladı, belki de başından beri vardı. Belki bu uğultu az önce Jacks'le olanları, Jacks'in onu öldürmeye kalkışmış olabileceğini fazla düşünmesine engel olmak içindi.

Kaos, "O bileklik çok eski bir büyü taşıyor" dedi. "Vengeance Slaughterwood'un ikizime evlilik hediyesi olacaktı."

"İkizin olduğunu bilmiyordum."

"Var. Hatta ikinizin arkadaş olduğunuzu sanıyorum. Ama ben hikâyemi bitirdikten sonra hâlâ arkadaş kalacağınızdan kuşkum var. Sen ikizimi Aurora Vale olarak tanıyorsun ama eskiden adı Aurora Valor'du."

Evangeline ayağının altındaki yosunlu toprağın sarsıldığını sandı. "Valor mu dedin?"

Kaos başını salladı. Evangeline'in kafasında düşünceler hızla bu yeni bilgiye uyum sağlamaya çalışıyordu. Son bir gün içinde o kadar çok şey hatırlamış ve o kadar çok şey yaşamıştı ki hepsini düzene sokmak zordu. Ama Valorlar'ı biliyordu. Valory Kemeri'nin taşlarını ararken onları araştırmıştı. Ancak Kaos'un onlardan biri olduğunu hiç düşünmemişti.

Bir anda kendini aptal gibi hissetti. Birkaç dakika önce Jacks ona Castor demişti, Castor Valor da Jacks'in yakın arkadaşıydı. Diğer tüm Valorlar gibi onun da öldüğü sanılıyordu... ama belli ki öyle olmamıştı.

Aurora Castor'un kardeşiyse, o zaman annesiyle babası da Wolfric ve Honora Valor olmalıydı. Evangeline bu insanların gerçekte Kuzey'in ilk kral ve kraliçesi olduklarını ve öldü sanılırken yüzlerce yıl sonra geri döndüklerini kendisi nasıl anlayabilirdi bilmiyordu. Ama sanki bir şekilde parçaları birleştirebilmiş olmalıydı. Aurora'ya baştan beri güvenmemişti ama Aurora'nın yalnızca Aurora Valor'un adaşı olduğunu sanmıştı. İkisinin aynı kişi olduğu hiç aklına gelmemişti.

Kaos, "Sormak istediğin çok şey olduğunu görebiliyorum" dedi.

Evangeline, "Kafamda sorulardan başka bir şey yok" diye karşılık verdi. "Ailen ölümden geri mi döndü? Yoksa ölümleri yalnızca bir hile miydi? Bu kadar yıldır neredeydiler? Neden şimdi döndüler?"

"Biliyorum, zor olacak ama sorularını ben hikâyemi bitirene kadar ertelemeni önereceğim, Jacks her an yine gelebilir." Kaos Evangeline'in itiraz etmesine fırsat vermeden devam etti. "Sanırım Jacks sana ikizimin Vengeance Slaughterwood'la nişanlı olduğunu daha önce söylemiş olmalı."

Evangeline başını salladı, Kaos da anlatmayı sürdürdü.

"Vengeance, Aurora'nın yalnızca güzel yüzlü bir prenses olduğunu ve kendini korumaktan aciz olduğunu sanıyordu. Ona bir

koruma bilekliği yaptırdı: Ona zarar vermeye niyetlenen herkesi saf dışı edecek bir bileklik.

"Bilekliğin tek bir kötü yönü vardı: Takıldıktan sonra bir daha çıkarılması mümkün değildi. Kardeşim bunu bildiği için bilekliği takmayı reddetti. Ayrıca zaten bir koruma büyüsüne ihtiyacı yoktu ya da en azından kendisi öyle sanıyordu. Bilekliği takmayıp sakladı. Ne yapmayı düşündüğünü bilmiyorum ama Aurora Valory'de kapalıyken, bileklik bir efsaneye dönüştü."

Evangeline, "Bir saniye" diye araya girdi. "Kız kardeşin Valory'de miydi?"

"Bütün ailem Valory'deydi, bir çeşit süresiz uyku halinde içeride hapistiler. Sen Valory'yi neden o kadar açmak istiyorum sanmıştın?"

Evangeline, "Miğfer yüzünden olduğunu sanmıştım" dedi. Valory'yi açmasından önce Kaos'un başında beslenmesine engel olan lanetli bir miğfer vardı. Ama şimdi düşününce Kaos'un kemeri açmak için bundan daha derinde yatan bir nedeni olması çok mantıklı geliyordu. Bazılarının Valory'ye kapatıldığını düşündüğü canavar o olmalıydı, oysa kapatılan o değil ailesiydi.

"Senin Valory Kemeri'ni açtığın gece Jacks yarı delirmiş gibiydi. Senin ölmenle ilgili bir şeyler sayıklayıp duruyordu. Seni kurtarmak zorunda olduğunu söylüyordu. Ben onu ciddiye almadım." Kaos durup parmaklarını saçlarının arasından geçirdi, "Onu yanlışlıkla ısırmış olabilirim, yalnızca kan kaybettiği için öyle konuşuyor sandım. Birkaç gün sonra o bilekliği almak için kardeşimle bir anlaşma yaptığını öğrendim. O bilekliği senin için istemişti, böylece bir daha kimse sana zarar veremeyecekti."

Evangeline, "Beni korumaya kafayı takmış durumda" dedi. Jacks'in daha önce de onu koruduğunu hatırlıyordu ama artık saplantı haline getirmişti. Ya da daha önce öyleydi. Belli ki Jacks'i o handa son gördüğü zamanla bu gece arasında değişen bir şey olmuştu. Kaos koruyucu bilekliğin büyüsünün niyete göre işlediğini söylemişti, bileklik de Jacks'i onu öpecekken durdurmuştu.

Evangeline, "Jacks bileklik karşılığında ne vermiş?" diye sordu.

Kaos, "Ona engel olmaya çalıştım" dedi. "Yapma dedim ama dinlemedi."

Evangeline sorusunu bir kez daha, bu kez daha güçlü bir sesle tekrarladı. "Bileklik karşılığında ne vermiş?"

Kaos ona baktı ama gözünün içine bakmaktan kaçınıyordu.

Evangeline kendi kendine bir vampirin gözünün içine bakmamak gerektiğini hatırlattı; vampirler bu bakışı ısırmaya davet kabul ederlerdi ama o anda bir farklılık var gibiydi. Kaos aç değil, üzgün görünüyordu.

"Jacks bilekliğe karşılık kalbini vermiş."

Evangeline, "Kalbini mi?" diye tekrar etti. "Nasıl bir kalp? Sihirli bir nesne gibi bir şey mi? Bir oyuncak mı? Herhalde gerçek kalbi olamaz."

Kaos, "Herkesin iki ayrı kalbi vardır" dedi. "Biri atan ve insanın hayatını sürdürmesini sağlayan kalptir. Bir de diğer kalp vardır, atan değil kırılan kalp, seven ve bütün hayatın bir anlamı olmasını sağlayan kalp. Kardeşimin istediği kalp bu ikincisiydi."

Evangeline, "Aurora Jacks'in kalbini neden istesin?" diye sordu ama sorusunun cevabını zaten bildiğinden korkuyordu, bu iş bir defasında Hollow'da bir duvara kazınmış gördüğü iki isimle ilgiliydi.

AURORA + JACKS

Bu isimler ahşap duvara kazınalı yüzlerce yıl olmuştu ama Aurora'ya yalnızca birkaç yıl, hatta belki de birkaç ay geçmiş gibi geliyor olmalıydı çünkü bütün bu süre boyunca Valory'de süresiz bir uyku halinde kapalı kalmıştı.

Evangeline, "Jacks'e âşık, öyle değil mi?" dedi.

Kaos, "Ben de hep bundan kuşkulanıyordum" diye karşılık verdi. "Aurora hiç itiraf etmedi ama sanırım bunun nedeni Jacks'in ona hiç ilgi göstermemesiydi. Lyric Merrywood kardeşime âşıktı ama sanırım Aurora yalnızca Jacks'e yakın olmak için bir bahane olsun diye onunla birlikteydi, ona bakmıyordu bile.

"Aurora gerçekten Vengeance'la nişanı bozup Lyric'le evlenmek istese babamızın hoşuna gitmezdi ama karşı çıkmazdı. Babam zorba değildir. Ama Aurora arzu nesnesi olmaktan hoşlanıyordu. Hem Lyric'in hem de Vengeance'ın onunla ilgilenmesi hoşuna gidiyordu, sanırım Jacks'in de onu kıskanmasını umut ediyordu.

"Tabii ki her şey ters gitti. Aurora'nın Vengeance'ı terk edince onun Lyric'in üstüne yürüyeceğini ve Merrywood topraklarının tamamını yerle bir edeceğini düşündüğünü sanmıyorum. Ama kardeşimin sorunu bu. Bir şey yaparken sonunu düşünmüyor, şimdi de düşündüğünü sanmıyorum."

"Jacks'in kalbini ne yapmayı düşündüğünü biliyor musun? Aşk büyüsü mü yapacak?" Evangeline yüksek sesle düşünüyordu. Gerçi aşk büyüsü için insanın kalbine gerek olmadığını kendi deneyiminden biliyordu. Hem aşk büyüleri bozulabilirdi.

Kaos karamsar bir suratla, "Daha kalıcı bir şey yapmaya niyeti varmış gibi geliyor bana" dedi.

"Ne gibi? Jacks'e başka bir kalp mi verecek?"

"Bilmiyorum. Ama sanırım işi bittiğinde Jacks sonunda artık onun olacak."

Evangeline kusmak ve volta atmak istiyordu, belki de volta atmak ve kusmak istiyordu. Jacks'in Aurora'yla olması fikrini midesi kaldırmıyordu... bunu Jacks'in de isteyeceğini hiç sanmıyordu.

Jacks bunu nasıl yapabilmişti? Kalbini nasıl verebilmişti? Gerçi Jacks'in bunu bu şekilde gördüğünü hiç sanmıyordu. Jacks büyük olasılıkla kendi kendine doğru olanı yaptığını, onu korumak için kalbini feda etmekle soylu bir davranışta bulunduğunu söylüyordu.

Ne yazık ki aslında öyle değildi. Jacks kendi kendine kalbini onu korumak için feda ettiğini söylese de aslında Evangeline onun kalbini vermesinin bir sebebinin de Evangeline'den vazgeçebilmesini kolaylaştırmak olduğundan korkuyordu.

Bunu değiştirmenin bir yolu olmalıydı. Bunu düzeltmek zorundaydı. Aurora'nın Jacks'in kalbini sonsuza kadar değiştirmesine ya da ona bambaşka bir kalp vermesine engel olması gerekiyordu. Böyle bir şey olursa Jacks nasıl biri olurdu, kim olurdu?

Evangeline, "Kalbini nasıl geri alabiliriz?" diye sordu.

"Biz değil, sen. Korkarım ben sana yardım edemem."

"Neden?"

"İsterdim ama sanırım kardeşim kalbi benim giremeyeceğim tek yere saklamıştır. Sanırım Hollow'da bir yerde olmalı."

"Evangeline!" LaLa'nın nağmeli sesi çevrelerini saran ağaçlar arasından gelmişti. "Umarım seni çok fazla beklet..." LaLa ormandan çıkıp parlayan pınarın diğer tarafında Kaos'u görünce bir anda sustu.

"Burada ne işin var?" LaLa'nın dudakları hoşnutsuzlukla kıvrıldı.

Kaos ters ters, "Az önce arkadaşının hayatını kurtardım" diye karşılık verdi.

Evangeline'e mi öyle gelmişti yoksa Kaos LaLa'yı görünce göğsünü mü şişirmişti? O âna kadar Evangeline onu hâlâ Kaos olarak düşünüyordu. Ama şimdi pelerinini havalı havalı tek omzundan geriye atıp dikleşmiş haliyle onu Muhteşem Kuzey'in gösterişli genç prensi Castor Valor olarak görebiliyordu.

"Eh, artık ben geldim, yani..." LaLa bir elini ormana doğru salladı.

Castor, "Sen beni kovuyor musun?" diye sordu.

LaLa, "Denedim" diye karşılık verdi. Üçü arasında en ufak tefek olan LaLa'ydı ama yine de Castor'a öfke saçan gözlerle bakışında onu küçümsüyormuş gibi bir hava vardı. "Senin bakire kanı içmen falan gerekmiyor mu?"

"Bakire kanı mı?" Castor'un yüzünde o insanın aklını başından alan vampir gülümsemelerinden biri belirdi, umursamaz bir havayla bir eliyle saçlarını düzeltti. "Benim hakkımda nasıl hikâyeler okudun böyle?"

LaLa, "Senin hakkında hikâye falan okuduğum yok" diye homurdandı ama Evangeline onun yüzünün biraz daha renklendiğine yemin edebilirdi.

"Yani o hikâyelerde geçenleri söylemen tesadüf mü?"

LaLa, "Senin kan içtiğini biliyorum" dedi.

Castor'un bakışlarında bir sıcaklık belirdi. Sanki, *Senin kanını içmek isterdim* der gibiydi.

Birden her yan gereğinden fazla sıcak gelmeye başladı. LaLa Castor'dan hoşlanmıyor gibiydi ama Evangeline vampirin LaLa'ya karşı oldukça farklı duygular beslediğinden kuşkulanmıştı.

Evangeline vampir LaLa'yı ısırmaya kalkmadan araya girdi. "Sanırım konudan sapıyoruz. Jacks'in başı dertte."

LaLa hemen bakışlarını Castor'dan Evangeline'e çevirdi.

Evangeline vampirin ona anlattıklarını çabucak LaLa'ya aktardı, Aurora'nın Jacks'in kalbini aldığını anlattı.

"Jacks'in en akıllımız olduğunu düşündüğüme inanamıyorum." LaLa yine Castor'a öfkeyle baktı. "Neden ona engel olmadın?"

"Engel olmaya çalıştım."

"*Pöh*. Belli ki yeterince çalışmamışsın."

Evangeline, "Castor'un bir suçu yok" dedi ama ikisi de onu umursamıyordu.

Castor, "Senin hiç Jacks'in bir şey yapmasma engel olmaya çalışıp başardığın oldu mu?" diye sordu.

LaLa kibirli bir tavırla başını kaldırdı. "Bir keresinde onu tereyağı bıçağıyla bıçaklamıştım."

Evangeline, "O tereyağı bıçağı fiyaskosunu hatırlıyorum" dedi. "Ortalık fena karışmıştı. Karışıklık demişken... Jacks'in kalbi konusunda ne yapacağız?"

LaLa, "Bana sorarsanız Aurora'yı kaçırıp işkenceyle konuşturalım ve kalbi nereye sakladığını öğrenelim" dedi.

Castor araya girdi. "Kardeşime işkence yapmanıza izin verecek değilim."

"Kardeşin bir canavar!"

Castor'un burun delikleri açıldı. "Hepimiz canavarız." Homurdanarak yaslandığı ağaçtan ayrılıp doğruldu.

Bir an için Evangeline onun pınarın bu yanına geçip dişlerini LaLa'ya geçireceğini sandı. Gerginlik yine başlamış, Castor'un çenesi ve omuzları kasılmıştı. Sonra yavaşça bir adım geri çekildi.

Yavaşça, "Senden kardeşim yüzünden ailene olanları affetmeni beklemiyorum" dedi. "Ama kardeşimin canını yakman gerekmez. Yüzlerce yıldır Valory'de hapisti; yaptığının cezasını yeterince çekti. Eğer onu cezalandırmak istiyorsan kalbi bulup Jacks'e geri ver, yeter. Bu Aurora için işkencelerin en büyüğü olacaktır."

Castor dönüp yürümeye başladı.

LaLa, "Nereye gidiyorsun?" diye seslendi.

Kaos, "Yakında güneş doğacak" diye karşılık verdi. "Gitmem gerek ama Evangeline'e nereye gitmesi gerektiğini söyledim."

Sonra da gecenin içinde kaybolup gitti.

37
Apollo

Çadır boştu.

Evangeline gitmişti.

İlk bakışta içeride bir boğuşma olmuş gibi görünüyordu. Her şey birbirine girmişti, giysi sandıkları devrilmiş, yastıklar kılıç darbeleriyle yırtılmıştı. Masa yan yatmış, üstündeki şaraplar ve yiyecekler dökülmüştü. Düşen meyveler ezilmiş, etler toprağa bulanmıştı.

Apollo "Nöbetçiler!" diye haykırarak dışarıda bekleyen iki askeri çağırdı.

Muhafızlar içeriye baktıkları anda hiçbir patırtı duymadıkları yüzlerinden belli olmuştu. Çadırda kavga dövüş olmamış, Evangeline kaçırılmamıştı... Apollo da bundan korkuyordu.

Evangeline kendi isteğiyle gitmişti... bu sahneyi de onu kandırmak için bırakmıştı.

Bunun tek bir anlamı olabilirdi.

Evangeline anılarını geri kazanmıştı.

Apollo, "Karımın bulunmasını istiyorum" dedi. "Onu bana getirin, ne yapılması gerekiyorsa yapın."

38
Evangeline

LaLa, "Ben yine de Aurora'ya şahsen işkence yapmayı tercih ederdim" dedi. Evangeline'le yan yana Hollow'a giden patikada yürüyorlardı. Güneş yavaş yavaş doğuyor, sıcak sabah ışığı yollarını kaplayan otların üstünde parıldayan çiy damlacıklarına vuruyordu.

Evangeline, "Sanırım ona işkence yapmak benim de hoşuma giderdi" dedi. Ama bunu demesinin asıl sebebi konuşmanın kafasını dağıtıp ona Jacks'in şu anda kalpsiz olduğunu, yeniden geri alsa bile kalbinin aynı kalp olmayabileceğini unutturmasıydı.

LaLa onu çok iyi oyalıyordu, Aurora'nın saçlarını yakmayı, tırnaklarını çekmeyi ve Evangeline'in tekrar etmeyi bile içinin kaldırmadığı başka başka şeyler önererek onun dikkatini dağıtıyordu.

Evangeline yavaşça, "Ben yalnızca Jacks'i öpmek istiyorum" dedi. "Öpünce de... ölmek istemiyorum."

Dün geceden önce Jacks'in onu öldüreceğine hiç gerçekten inanmamıştı. Yeraltı mezarında birlikte geçirdikleri gece Evangeline Jacks'in onu ısırıp vampir olacağından korkmuştu ama dudaklarının onu öldüreceğinden hiç korkmamıştı...

Şimdiye kadar.

LaLa o sırada yüzünde çok yumuşak bir gülümsemeyle ona döndü. "Umarım bir gün Jacks'i Aurora'nın önünde öpme fırsatı bulursun. İşte bu en güzel işkence olur."

"Ama... ben senin, Jacks'i öpersem öleceğime inandığını sanıyordum."

LaLa omuzlarını silkti. "Ne diyeyim? İntikam fikri beni iyimser yapıyor."

Birkaç metre sonra, *Hollow'a Hoş Geldiniz!* yazan tabelaya vardılar.

Tabelanın üstünde küçük bir ejderha şekerleme yapıyor, horladıkça minicik, sevimli kıvılcımlar çıkarıyordu.

Evangeline burada Jacks'le birlikte geçirdikleri geceyi hatırlayınca içinde bir sızı hissetti.

Sonra aklına Lanetli Orman'ın Jacks'i Hollow'da bir güne getirdiği geldi.

Jacks'in hayatının en güzel günü, orada Evangeline'le birlikte geçirdiği gün olabilir miydi? Bunu umut etmek çok fazla gibiydi ama bunu düşünmek bile Evangeline'in içini biraz aydınlatmaya yetmişti. Belki Jacks mutlu son istemiyordu ama Evangeline Jacks'in onu istemediğine inanmayı kabul etmiyordu. Ama Aurora kalbini değiştirdikten sonra ne isteyecekti kim bilir?

LaLa, "Yaklaşmış olmalıyız" dedi. "Doğru hatırlıyorsam Aurora'nın bir ağacın dibinde kötü işleri için kullandığı gizli bir ini vardı. Ailesi tatillerde hep Hollow'a gelirdi. İlk birkaç sene onunla oynamaya çalıştığını hatırlıyorum ama o hep oğlanları kovalama peşindeydi."

LaLa patikadan ayrılıp ağaçlarla, ta dizlerine, hatta kalçalarına kadar çıkan kadife başlıklı mantarlarla dolu bir ormanın içinden yürümeye başladı. Bu mantarların da üstünde uyuklayan, havayı altın gibi kıvılcımlarla dolduran ejderhalar vardı. Sonra mantarlar kesildi, bir süre çıplak toprakta yürüdüler: Ne mantar, ne ot, ne kırık bir dal parçası vardı. Yalnızca geniş bir daire şeklinde dokunulmamış toprak vardı, dairenin ortasında bir ağaç yükseliyordu, gövdesine de çiçeklerden bir taç takmış bir kurt oyulmuştu.

LaLa, "Keşke bir balta getirseydim" diyerek ağacın önünde durdu.

"Herhalde kanımı kullanarak açabilirim."

"Evet ama Aurora'nın şu mührüne bir balta sallamak daha eğlenceli olurdu."

"Jacks'in kalbini bulduktan sonra istersen yine geliriz."

Evangeline Jacks'in ona verdiği hançeri çıkardı, bir an içinde pişmanlığa benzer bir sızı hissetti. Anılarını kaybetmesinin kendi suçu olmadığını biliyordu. Ama keşke anılarını daha önce bulabilmiş olsaydı. Keşke Jacks ona bu bıçağı attığında onu hatırlamış olsaydı.

Şimdi düşününce unutmuş olmasının Jacks'i incittiğini açıkça görebiliyordu. Daha önce hatırlamış olsa belki o zaman bütün bunlara engel olabilirdi.

Parmağını hançerle kesip kanattı, ağaca damla damla kan süzerek açılmasını istedi. Çok uzun birkaç saniye sonra ağacın gövdesinde bir kapı belirdi. Kapının öbür tarafında merdivenler vardı. Çiçek oymalarıyla süslü, beyaz basamaklar. Merdiven sihirli olmalıydı, çünkü Evangeline ilk basamağa adımını atar atmaz basamaklar ışık saçmaya başladı.

Evangeline, "Aurora bütün bunları yapacak sihri nereden bulmuş?" diye sordu.

LaLa, "Hiç fikrim yok" dedi. "Valorlar'ın bütün çocuklarının sihir gücü olduğuna inanılıyor ama kimse Aurora'nın ne tür bir sihri olduğunu bilmiyordu."

Evangeline LaLa'yla birlikte aşağı inene kadar yirmi basamak saydı. Merdiven gibi içerideki zemin de ışık saçıyor, sıra sıra raflarla kaplı duvarları aydınlatıyordu. Bir tarafta daha çok kitap var gibiydi: Eflatun, pembe, sarı ve krem rengi gibi pastel renklerde, kurdelelerle düzgünce bağlanmış, güzel kitaplar.

Evangeline kitaplara hemen hemen hiç bakmadan öbür taraftaki şişe ve kavanozlarla dolu raflara döndü. Şişelerin kimi ince uzun, kimi toparlaktı, bazıları balmumuyla, bazıları parlak cam kapaklarla kapatılmıştı. İçlerinde çeşit çeşit şeyler vardı. Evangeline kurumuş çiçekler, ölü örümcekler, parmaklar... *böğğ*... mücevher gibi parlayan iksirler, yıldız gibi parıldayan bir şişe gördü. Ama ne atan ne atmayan, kalbe benzer hiçbir şey yoktu.

Evangeline sıra sıra kavanozları gözleriyle tararken gözüne şarap rengi bir sıvıyla dolu bir şişe ilişti. Sıvı o bakınca parlamıştı. Kavanozu raftan aldı. Cam kapağa kurdeleyle küçük bir etiket bağlanmıştı, etikette el yazısıyla *Ejderha Kanı* yazıyordu.

Evangeline yüzünü buruşturdu. Kan dolu bir şişe fikri hiç hoşuna gitmemişti ama küçücük ejderhaların kanını alma fikri daha da acımasızca geliyordu.

Kanı rafa bırakıp eline cam kırığı gibi ince ince pullarla dolu güzel bir kavanoz aldı. Eli kavanoza değer değmez içindeki ince, parlak pullar irkildi, hepsi birden bir kül yığını gibi kavanozun dibine çöktü. Bu kavanozun etiketi yoktu ama Evangeline bunun içindekileri de Jacks'in ikinci kalbine benzetememişti.

Jacks'in kalbini bulsa anlardı; Jacks'in kalbini *tanıyordu*. Jacks'in kalbi de onunki gibi yaralıydı ama güçlüydü de, ondan ürkmez, kaçmazdı. Daha hızlı, daha güçlü çarpardı, onunkine ayak uydururdu.

Evangeline gözlerini kapatıp bir elini raflara doğru uzattı, parmaklarını pürüzsüz cam şişelerde gezdirdi.

Lütfen çarp. Lütfen çarp. Her kavanoza dokunurken içinden yalvarıyordu.

Hiç. Hiç. Hiç. Kavanozlarda hiç hareket yoktu, parmakları yalnızca soğuk cama değiyordu. Yine soğuk cam. Yine soğuk...

Parmakları birden şişe ya da kavanoz olmayan bir şeye dokundu. Dokunduğu şey Evangeline'e deri gibi gelmişti. Gözlerini açınca beyaz deri ciltli, sırtında yaldızlı kabartmalar olan bir kitap gördü.

"Düşünüyorum da" dedi, "acaba Aurora bu kitaplardan birinin ortasını oyup kalbi içine saklamış olabilir mi?"

LaLa, "Bence her şey mümkün" diyerek hemen raflardaki kitapları teker teker çekip almaya başladı. Kitapları saran kurdeleleri çözüyor, kitapları sallıyor, ters çevirip içinden bir şey düşecek mi diye bakıyordu. Evangeline yere düşen birkaç anahtar sesi duydu. Sonra bir ciltten uzun kahverengi bir peruğun düştüğünü gördü, LaLa peruğu umursamadan yere attı. "Kapıya balta sallamakla bir

değil ama bu da fena sayılmaz" diyerek bir kitabı daha omzunun üzerinden arkaya fırlattı.

Evangeline biraz daha dikkatli hareketlerle beyaz deri cildi raftan aldı. Kapakta bir şey yazmıyordu, yalnızca yine taç takmış bir kurt başı resmi vardı.

Evangeline Jacks'in kalbinin burada olup olmadığını bilmiyordu ama cildin içinde bir şey olduğu belliydi. Kitabı açmaya çalışınca bir farklılık hissetti; kitap açılmıyordu. *Sihir.*

Evangeline hemen parmağını kanatıp kanı kitabın sayfalarına sürerek, "Lütfen açıl" dedi.

Kitap hemen dediğini yaptı.

İlk sayfaya özenle *Aurora'nın Büyü Kitabı* yazılmıştı.

LaLa, başka bir kitabı daha çekip yere atarken, "Ne buldun orada?" diye sordu.

"Aurora'nın büyü kitabı." Evangeline bir içindekiler listesi bulmayı umarak sayfayı çevirdi. Ama bu bir kitap değil daha çok günlük gibi bir şeydi.

İlk bölümün başında bir tarih vardı, ardından, *Bugün ilk büyümü yapmayı denedim,* yazılmıştı.

LaLa, "Jacks'in kalbini orada bulacağını sanmıyorum" dedi.

"Biliyorum ama belki Aurora'nın Jacks'in kalbini değiştirmek için kullanacağı büyüyü bulurum."

LaLa canlı bir tavırla, "Ya da belki Aurora üzerinde kullanabileceğimiz bir büyü buluruz" diye fikir yürüttü.

Evangeline sayfaları karıştırmaya devam ediyordu. Sayfaları art arda çevirip göz atarken parmakları kâğıdın eski ve narin olduğunu hissediyordu.

Aurora azimliydi, Evangeline hakkını teslim etmek zorundaydı. İlk büyülerinden çoğu başarısızlıkla sonuçlanmıştı ama görünüşe bakılırsa bu ona engel olmamıştı. Kararlı bir şekilde büyü denemeleri yapmaya devam etmiş, sonunda başarılı olmaya başlamıştı.

Bugün saçımın rengini değiştirdim! Artık saçım pırıl pırıl, şahane bir menekşe renginde! Ama Jacks hiç fark etmemişe benziyor.

Evangeline'in omzunun üzerinden sayfayı okuyan LaLa, "Tabii fark etmemiştir" diye homurdandı.

Evangeline içinde bir an mutluluğa benzer bir kıpırtı hissetti ama birkaç sayfa sonra bu duygu çabucak yok oldu.

Kız kardeşim Vesper sonunda Jacks'in geleceğini gördü. "Bir Tilki'ye âşık olacak" dedi.

"Tilki derken ne demek istiyorsun?" diye sordum.

Ama tabii ki bilmiyordu. Görülerini tam olarak çözemiyor, hâlâ geliştirmeye çalışıyor. Şu anda görüleri her zaman anlamlı olmuyor. Ama sanırım ben zekice çözdüm.

İkizim Castor bir süredir Kuzey'in güvenliğini sağlamak için bir istihbarat ağı kurmaya çalışıyor... sanki babamızın o konuda yardıma ihtiyacı varmış gibi! Neyse ki Castor'un casusları benim çok işime yarıyor. Bir tanesi tabii ki benden hoşlanıyor. Geçen gün beni etkilemeye uğraşırken bana tilkiye dönüşebilen bir köylü kızı bulduğunu söyledi. Bu kızdan harika casus olacağını düşünerek Castor'a söylemeyi düşünüyordu. Onu söylememeye ikna ettim.

Jacks'in âşık olacağı tilki, bu kız olmalı. Ama ben buna meydan verecek değilim.

Hatta daha şimdiden buna engel olmak için yapmamam gereken bir şey yapmış olabilirim. Ama artık geri almak için çok geç.

LaLa, "Aurora'ya işkence yapmak için çok geç değil" dedi.

Evangeline, "Ona hiç güvenmemiştim" diye mırıldandı. "Ama bu kadar korkunç olabileceğine inanmak hâlâ zor geliyor."

Aurora ne yaptığını yazmamıştı ama Evangeline bildiğini sanıyordu.

Bir keresinde Jacks ona *Okçu ile Tilki* masalındaki Okçu oluşunun hikâyesini anlatmıştı. Onu bir tilkiyi yakalaması için tutmuşlardı ama sonra tilkinin aslında bir kız olduğunu öğrenmişti ve bu kıza âşık olmaya başlamıştı. Onu tutanların bir hata yaptığından, bir kızı yakalamasını istemeyeceklerinden emin olduğu için bunu onlara da anlatmıştı ama o bu anlaşmanın bozulmasını ve bu görevden affedilmeyi beklerken ona bir büyü yapılmıştı, bu büyü onu tilki kızı yalnızca yakalamaya değil öldürmeye zorluyordu. Jacks büyüye karşı koymaya çalışmış ve kızı vurmamıştı ama sonra kızı öpmüştü, kız da ölmüştü.

"Sence bu iki büyüyü de Jacks'e Aurora mı yaptı? Hem Okçu büyüsünü hem de öpüşünün öldürücü olmasına neden olan büyüyü?"

LaLa, "Aurora yapmamıştır diyemem" dedi. "Jacks'in kalbini aldı. Sanırım bu, *Ya benim olursun ya kimsenin* kategorisine giriyor gibi."

39
Evangeline

Bir gecede sanki her yerden daha da fazla şenlik flaması fışkırmıştı. Hummalı bir faaliyet içindeki Merrywood Köyü'nün her yanı, her çeşit kumaştan, rengârenk, neşeli üçgen bayraklarla kaplanmıştı: Şeftali rengi, ilkbahar yeşili, deniz mavisi, tanyeri pembesi ve menekşe moru bayraklar hafif rüzgârda neşeyle sallanıyordu.

Sapsarı güneş, bulutsuz gökyüzünde yaldır yaldır yanıyordu ama havada Evangeline'e yağmur yağabilirmiş gibi hissettiren bir rutubet vardı; bulut yoktu ama Evangeline'in gözünün önüne gökyüzünün bıçak atılmış gibi yarılıp yağmurun başladığı geliyordu.

Aurora'nın ininden alıp taktığı peruğu belli etmeden düzeltti. Kahverengi peruk kitaplardan birinin içinden düşmüştü. Evangeline LaLa'yla Aurora'yı ararlarken bu perukla fazla göze çarpmayacağını ve muhafızların dikkatini çekmeyeceğini umut ediyordu. Eski prensesi şenliğe katılanlar arasında bulup takip etmeyi planlamışlardı, Aurora'nın onları Jacks'in kalbini sakladığı yere götüreceğini umuyorlardı.

Aurora dün Merrywood'daki şenlik çadırlarını, lezzetli yiyecekleri ve güzel şeyleri sevdiğini söylemişti. Evangeline şimdi düşününce Aurora'nın çok mutlu göründüğünü hatırlıyordu, başına

çiçeklerden bir taç takmıştı, yüzünde capcanlı bir gülümseme vardı. Acaba bu neşenin kaynağı sonunda Jacks'in kalbini almış olması mıydı?

Evangeline gözleriyle kalabalıkta Aurora'yı arıyor, testere ve çekiç, meyve ve bira ve çeşit çeşit öteberi satan satıcıların arkasını görmeye çalışıyordu. Etrafta çocuklar kâğıttan rüzgârgülleriyle koşturarak gülüşüp bağrışıyorlardı. Mutluluk havada çiçek tozu gibi uçuşuyor, her yere yayılıyor, her şeye dokunuyordu; yalnızca Evangeline'e bir etkisi olmuyordu. Evangeline'in hissedebildiği tek şey göğsünü sıkıştıran bir telaş, ona sürekli zamanın giderek daraldığını hatırlatan bir duyguydu.

Aurora Jacks'in kalbini alalı bir gün geçmişti.

Ya çok geç kaldıysa? Ya Aurora'yı görememesinin nedeni onun bir yerlerde Jacks'le birlikte olmasıysa, ya kalbini çoktan değiştirdiyse? Ya...

LaLa, "O kötü prensesi görebiliyor musun?" diye sordu.

Evangeline başını iki yana salladı. Pazarlık eden, konuşan, yapı işlerine yardım eden insanlar görüyordu. Ama menekşe rengi saçlı bir kız göremiyordu.

"Ejderha ateşinde kızarmış elmalar! Ejderha elması yiyin!" Bir seyyar satıcı arabasını ite ite, bağırarak yanlarından geçiyordu. Sevimli kırmızı el arabası özenle boyanmıştı. *Ejderha Ateşinde Kızarmış Elma* yazısı süslü, kıvrımlı harflerle yazılmıştı, yazının çevresine de küçük elmalar ve çok şirin ejderhalar çizilmişti.

Satıcı yavaşlayıp el arabasını LaLa'nın önünde durdurdu.

LaLa, "İstemiyoruz, sağ ol" dedi.

"Ama birisi genç hanıma bir şey aldı." Satıcı cana yakın, açık yüzlü bir gençti, onlara gülümsüyordu. Ama gülümsemesinde hafif bir tuhaflık vardı, sanki usta bir ressamın yaptığı bir resme çocuk eliyle çizilmiş gülümsemeye benziyordu.

Satıcı titreyen parmaklarla Evangeline'e rulo yapılıp bembeyaz bir kurdeleyle bağlanmış bir parşömen uzattı. "Size önce bunu vermemi istediler."

Evangeline parşömeni huzursuzca açtı.

Mesajın altında ne bir isim ne de bir ismin baş harfi vardı ama Evangeline notu kimin yazdığını hemen anlamıştı. *Jacks.*

Tekrar elmacı çocuğa döndü. Eğer Jacks ona onu aramamasını söylüyorsa, onu düşünüyor demekti. Hâlâ umut vardı.

"Bunu sana ne zaman verdiler?" diye sordu.

Ama delikanlı cevap vermedi. Evangeline'in yüzüne bile bakmıyordu. Uyurgezer gibi hareketlerle güzelim el arabasının üstüne bir çuval şeker döküp ejderhalarına döndü. Üç küçük ejderha vardı. Biri kahverengi, bir yeşil, biri de şeftali rengiydi.

Delikanlı yavaşça, "Şimdi" dedi.

Ejderhalar inler gibi sesler çıkardılar.

Satıcı, "Ne diyorsam onu yapın" diye mırıldandı. Hâlâ Evangeline'e bakmıyordu.

Evangeline onun Jacks'in etkisi altında olduğunu fark ederek irkildi. Jacks'in bunu daha önce yaptığını, insanları kontrol edebildiğini görmüştü ama daha önce bunu hep onu korumak için yapmıştı.

Ama Evangeline'in içinde bu sefer öyle olmadığına dair korkunç bir his vardı. Satıcının yaşaran gözlerini sildiğini, ejderhaların ağızlarından ateş çıkararak şekeri tutuşturduklarını gördü. Birkaç saniye içinde bütün araba beyaz ve sarı alevler içinde kalmıştı. Genç satıcı taş kesilmiş gibi arabanın yanında kıpırdamadan duruyordu.

"Su getirmemiz gerek!" Evangeline LaLa'ya bağırarak meyda-

nın ortasındaki kuyuya doğru döndü.

LaLa "Hayır!" diyerek onun koluna yapıştı. "Gitmemiz gerek." Evangeline'i sürükleyerek satıcıdan ve meydandan uzaklaştırmaya başladı, tam o sırada kraliyet muhafızları yanan arabayı fark etmiş, şenliğe gelenler de ellerinde kova kova sularla o tarafa koşmaya başlamışlardı.

Satıcı genç şimdi ağlıyordu. Ejderhalar da ağlıyordu.

Ateş sönmüştü. Ama araba mahvolmuş, geriye yalnızca üstünden dumanlar tüten kömürleşmiş tahtalar kalmıştı.

LaLa onu kalabalıktan uzaklaştırmaya çalışırken, Evangeline, "Jacks'in bunu yaptığına inanamıyorum" diye mırıldandı. "Böyle bir zalimliğe gerek yoktu."

LaLa, "Jacks gereksiz zalimlikler yapar" dedi. "Eskiden hep böyle şeyler yapardı. Sen o Jacks'i tanımıyorsun çünkü seninleyken hep farklıydı." Sesi yumuşadı, açıkça söylemese de Evangeline onun düşündüklerini hissetmiş gibiydi: LaLa Jacks'in o farklı halinin artık yok olduğunu düşünüyordu.

"Sence Aurora şimdiden onun kalbini değiştirmiş olabilir mi?"

LaLa dudağını ısırdı ama cevap vermedi, bu da Evangeline'e evet gibi görünmüştü.

Güneş Evangeline'in yüzünü yakıyordu. LaLa'yla köyün dışına varmışlardı.

Gölgelerin kaybolduğu saatti. Her şey aydınlık ve parlaktı. Herkesin evde dokunmuş giysiler giydiği ve sıradan renkte saçları olduğu böyle bir kalabalıkta Aurora gibi bir kızı görmek hiç zor olmazdı.

Evangeline, "Aurora'yı görmüyorum" dedi. Bir tarafı çok geç kalmış olmaktan korkuyordu. Aurora Jacks'in kalbini çoktan değiştirmiş olabilirdi. Ama Evangeline Jacks'ten vazgeçemezdi, Jacks hâlâ *onunsa,* kendisi kalbini kaybetmiş olsaydı onun da ondan vazgeçmeyeceğini biliyordu.

"Galiba onu buldum." LaLa parmağıyla köyün dışında bir yeri işaret etti. Yere bir yol halinde toz pembe çiçek yaprakları dökülmüştü, yapraklar Merrywood Ormanı'na doğru gidiyordu. Sonra LaLa gözlerini devirdi. "Aurora küçükken herkes onun yürürken

arkasında çiçek yapraklarından bir iz bıraktığını düşünsün isterdi, onun için de çoğu zaman elinde çiçek yaprağı dolu bir sepet taşır, yürürken yoluna yaprak saçardı. Bu yaprakları takip edersek Jacks'in kalbini bulacağımıza eminim."

*

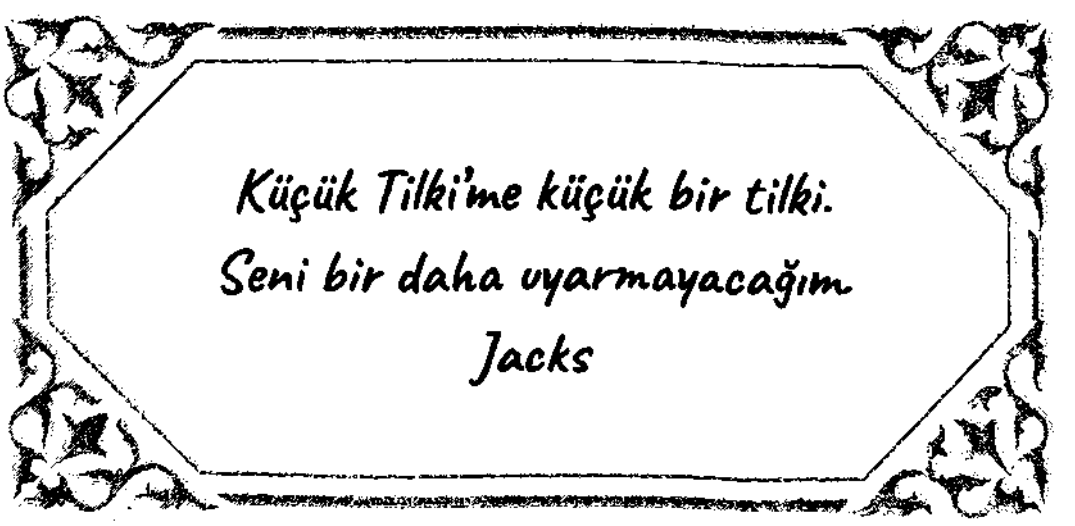
Taşların, otların, hatta uyuyan birkaç ejderhanın üstüne dökülmüş pembe çiçek yaprakları, kıvrıla kıvrıla giden bir yol halinde LaLa'yla Evangeline'i Merrywood Ormanı'nın gölgelerine doğru götürüyordu. Yaprakları takip etmek Evangeline'in aklına, tam hatırlayamadığı ama sonunun iyi bitmediğinden neredeyse emin olduğu bir masalı getiriyordu.

Evangeline bu masalın farklı biteceğine inanmak istiyordu. Ona göre, her hikâyenin sonsuz farklı sonu olabilirdi, aldığı her solukta, attığı her adımda, bu inancına sarılıyordu.

Sonunda çiçek yapraklarından yolun sonuna geldiler.

Yapraklar, bir ağacın dibinde bitiyordu. Ağacın dibinde bir tilki vardı. Kızıl kahve ve beyaz tüylü, şahane kabarık kuyruklu bir tilki. Ama kuyruğu hareket etmiyordu, tilki de hareket etmiyordu; ağacın dibinde yatıyordu, kalbine altından bir ok saplanmıştı.

"Olamaz!" Evangeline tilkinin kalbi atıyor mu diye bakmak için dizlerinin üstüne çöktü. Ama yalnızca oka bağlanmış bir not buldu.

Evangeline, "Şu anda ondan biraz nefret eder gibiyim" dedi.

LaLa, "Hiç değilse bir insan değil" diye karşılık verdi.

"Ama yakında sıra bir insana gelecek. Bu nottan aslında bu anlaşılıyor."

Jacks önce arabayı yakmıştı. Sonra bu tilkiyi öldürmüştü. Bir dahaki sefere bir insana zarar verecekti.

LaLa, "Yani vazgeçmek mi istiyorsun?" diye sordu.

"Hayır. Onu kurtaracağım."

"Artık onu kimse kurtaramaz." Ses ağacın içinden gelmişti. Bir saniye sonra ağaç çatırdadı, gizli bir kapı açıldı ve Aurora Vale sendeleyerek dışarı çıktı.

Menekşe rengi saçları karışmış, benzi atmıştı, şakağında koca bir yer morarmaya başlıyordu. "Eğer Jacks'in kalbini arıyorsanız, bulamayacaksınız. Çok geç kaldınız."

40
Evangeline

Aurora Valor yanardöner eteğini otlara kusursuz bir daire şeklinde yayarak yere çöktü. Üstü başı dağılmış haliyle bile şık ve zarifti. Menekşe rengi saçları incecik bir endişe çizgisi bile görünmeyen alnına dökülmüştü. Yüzünde neredeyse huzurlu bir dinginlik vardı. Evangeline'in gözüne, sabırla prensinin gelip onu kurtarmasını bekleyen bir masal prensesini andırıyormuş gibi göründü.

Ama daha yakından bakınca Aurora'nın görünüşü duygularının gerçek bir yansıması gibi değil yalnızca güzel bir maske gibiydi.

Evangeline'e bakarak, "Jacks'e ne yaptın? Neden *sana* âşık oldu?" diye sorarken güzel gözleri sertleşti, ezgili sesi kindar bir notaya dönüştü.

LaLa, "Eh, senin gibi vahşi bir cadı değil de ondan" dedi.

Aurora irkildi. Dudakları öfkeyle büzülünce maskesinden bir parça daha düştü.

Evangeline sertçe, "Jacks nerede?" diye sordu. "Kalbine ne yaptın?"

Aurora güldü. "Bunu yapmasının nedeni ben miyim sanıyorsun?" Yerde boş gözlerle yatan ölü tilkinin kuyruğunu tutup hoyratça ileri geri salladı. "Bu simgesellik her ne kadar hoşuma gitse de benim bu işle hiç alakam yok."

Evangeline, "Sana inanmıyorum" dedi. "Onu lanetlediğini biliyorum. Senin eski büyü defterini buldum. Sevdiği ilk kızı, o tilkiye dönüşen kızı, öldürmesi senin yüzünden."

"Evet ama *bu* benim yüzümden değil." Aurora ölü tilkinin kuyruğunu bıraktı. "Jacks bunu kendisi yaptı, senin için yaptı." Sesinde kıskançlık gibi bir acılık vardı, sanki Jacks'in aşkım ne kadar istiyorsa acı çekmesini de o kadar istiyordu.

Evangeline, "Onun kalbini alan sensin" dedi.

"Ben onun kalbini almadım! Kalbini bana kendisi isteyerek verdi. Ama kalp artık bende değil."

LaLa kuşkuyla, "Nasıl sende değil?" diye sordu.

Aurora yine gösterişli bir pozla başını geriye doğru atıp ağaca yasladı. "Jacks biraz önce beni görmeye geldi. Kalbi istedi. Ben vermeyince de beni vurup bayılttı." Parmağıyla şakağında giderek şişen morluğu işaret etti. "Uyandığımda gitmişti. Kalbi de almıştı."

Evangeline, "Bu çok saçma" dedi. "Jacks kalbini geri almış olsa bütün bunları neden yapsın?" Eliyle ölü tilkiyi gösterdi.

Aurora güldü. "Sence Jacks'in kalbini benden almasının sebebi geri istemesi mi?" Yine güldü, bu kez kahkahası daha mutlu, daha yüksek perdedendi.

LaLa, "Bence buradan gitsek iyi olacak" diye mırıldandı.

Aurora gülmeyi kesmeden, "Doğru" dedi. "Jacks kalbini yok edince geri dönecek, bu kez yalnızca yabani bir tilkiden başka şeyler öldürecek."

Aurora tekrar tilkinin kuyruğuyla oynamaya başladı. O, kuyruğu ileri geri, ileri geri salladıkça Evangeline'in kulakları giderek ısınan ve hızlanan kanının uğultusuyla doluyordu.

LaLa bir şey demiş olabilirdi ama Evangeline duyamamıştı, çünkü kafasında Aurora'nın sözleri tekrar tekrar yankılanıp duruyordu: *Jacks kalbini yok edince...*

Aurora'nın bunu yalnızca kötülük olsun diye söylediğine, ona eziyet etmeye çalıştığına inanmak istiyordu. Jacks'in kalbini yok etmeyeceğini söylemek istiyordu ama ona sorsalar Jacks'in kalbini hiçbir şeyle takas etmeyeceğini de söylerdi. Evangeline'in Jacks'te

en sevdiği şeylerden biri kararlılığı, istediği şeyler için harekete geçtiğinde yolundan döndürülmesinin imkânsız olmasıydı. Ama onun artık hiçbir şey hissetmemek istediğine inanmak istemiyordu. Onun kalbini bu kadar hor görebileceğine, sevgiden, her şeyden umudunu tamamen kesebileceğine inanmak istemiyordu.

Evangeline avazı çıktığı kadar bağırmak ve küfretmek istiyordu. Bir yanı da yalnızca yere çöküp ağlamak istiyordu.

Jacks Kupa Prensi'ydi; hayatı boyunca sevgiyi aramıştı. İşte şimdi Evangeline buradaydı... ama Jacks vazgeçiyordu, öyle mi?

Aurora'ya, "Nereye gitti?" diye sordu. "Ona nasıl engel olabilirim?"

"Engel olamazsın." Aurora içini çekerek başını yorulmuş gibi yana eğdi, sanki bütün bunlardan en çok sıkıntı çeken oydu. "Söyledim ya, çok geç kaldın."

"O zaman bana onun nereye gittiğini söyle!"

Aurora gözlerini devirdi. "Kafama vurmadan önce bana planlarını mı anlattı sanıyorsun?"

LaLa, "Ben onun nereye gittiğini biliyorum" diye mırıldandı. "Bir insanın ikinci kalbini yok etmenin tek bir yolu vardır."

Evangeline, "Nasıl?" diye sordu.

LaLa yutkundu, Evangeline'e suçlu suçlu baktı. "Üzgünüm, Evangeline."

"Neden üzgünsün?"

"Çünkü ben olmasam Jacks'in gidebileceği hiçbir yer olmazdı. İnsanın hissetmesini sağlayan kalp çok güçlü bir şeydir ve yalnızca ateşle yok edilebilir. Ama öyle sıradan bir ateşle değil."

Evangeline, "Bunu nereden biliyorsun?" diye sordu.

LaLa'nın yüzünde hâlâ aynı acı dolu ifade vardı. "Dane Valory'ye kapatıldıktan sonra kalbimi yok etmek istemiştim."

Aurora alaycı bir sesle, "*Dane* için mi kalbini yok etmek istedin?" dedi.

LaLa ona öfkeyle baktı. Evangeline onun bir an işkence fikrini yeniden düşündüğünü hissetti.

Evangeline, "Önce bana Jacks'in kalbini nasıl yok edeceğini söyle, işkenceyi sonra düşünürsün" dedi.

"İnsanın ikinci kalbini yok etmenin tek yolu kraliyet anka ağacının ateşine atmaktır."

"Sen bir anka ağacı mı diktin? Aptal mısın sen?" Aurora bir anda fırlayıp ayağa kalkmıştı, gerçekten korkmuşa benziyordu. Yanakları öfkeden al al olmuştu. O âna kadar Jacks'in kendi kalbini yok etmeyi başarabileceğine aslında ihtimal vermemiş olmalıydı, yalnızca Evangeline'le oynuyor, eğlenmek için onu kışkırtıyordu.

Aurora, "Ağacı nereye diktin?" diye sordu.

LaLa, "Sanki sana söylerim de" diye karşılık verdi.

Aurora Evangeline'e döndü. "Nerede olduğunu sen biliyor musun?"

Evangeline'in içinde biliyor olabilirmiş gibi bir his vardı ama Aurora'ya söyleyecek değildi. Ağacı Muhteşem Kuzey'e daha ilk geldiği gece görmüştü.

Bitmeyen Gece'den önceki geceydi; Apollo anka ağacının dallarına uzanıp poz vermiş, resmini yaptırıyordu. Ama Evangeline prensin kendisini fark etmeden görkemli ağacı fark etmişti.

Annesi ona anka ağacı efsanesini anlatmıştı, sonra aynı hikâyeyi eski öğretmeni Madam Vos'tan da duymuştu. Bir anka ağacının yaprakları bin yılda yavaş yavaş altına, gerçek altına, dönüşüyordu ama bütün yapraklar altına dönüşmeden önce biri tek bir yaprak koparacak olursa ağacın tamamı tutuşup yanıyordu.

Jacks'in planı bu olmalıydı. Altın yapraklardan birini kopar, ağacın yanmasını sağla, sonra da kalbi ateşe at. Evangeline onun bunu gerçekten yapacağından hiç kuşku duymuyordu. Tabii kendisi engel olmazsa.

Aurora, "Jacks'in kalbini gerçekten yok etmesini istemiyorum" dedi. "Bana ağacı nereye diktiğini söylersen, Evangeline'e oraya bir kemerden geçerek gitmeyi gösterebilirim."

Evangeline, "Senin yardımını istemiyorum" dedi. "Yardım etmek istesen de güvenmem." Neyse ki yardıma ihtiyacı da olmadığını düşünüyordu. LaLa'nın anka ağacını nereye diktiğini bildiğinden emin gibiydi; yalnızca oraya Jacks'ten önce ulaşması gerekiyordu.

"LaLa, buraya en yakın kemer nerede?" diye sordu.

Eğer LaLa onu bir kemere götürebilirse kemeri tatlılıkla onu ağacın olduğu açıklığa götürmeye ikna edebileceğinden emindi. Kanı her kapıyı açıyordu, özellikle kemerler ona hep cevap veriyorlardı.

LaLa, "Ben de seninle geliyorum" dedi.

"Sağ ol. Ama sanırım bu sefer yalnız gideceğim. Jacks'i kurtaracaksam bunu zor kullanarak yapmayacağım."

Aurora, "Peki nasıl yapacaksın?" diye sordu.

"Sevgiyle."

Aurora yine güldü. Kahkahaları giderek çirkinleşiyordu.

Evangeline'in yüzüne ateş bastı ama utanmayı reddetti. "Sevgi gülünecek bir şey değil."

"Bugün gülünecek bir şey. Çünkü şöyle; Evangeline, sen Jacks'in kalbini kurtarsan bile, bu seni kurtarmaya yetmez. Onu öpecek olursan ölürsün. Sevgin gelmiş geçmiş bütün sevgilerin en gerçeği olsa bile fark etmez."

Evangeline kendine Aurora'nın yalancı olduğunu hatırlattı, daha birkaç saniye önce bütün bu sahne bir tiyatro oyunu gibiydi. Ama Aurora şu anda rol yapar gibi görünmüyordu. Rahatsız edici bir utku havası içindeydi.

Aurora, "Jacks'in tilki kızı hiç öldürmeyeceğini anlayınca ona bir büyü daha yaptım" dedi. "Ama hikâye laneti bu büyüyü çarpıttı. Jacks'in öpüşünden zarar görmeyecek ve kalbinin yeniden çarpmasını sağlayacak kişi, onun gerçek aşkı değil, onu *asla* sevemeyecek bir kız olacaktı. Belki sevginle onun kalbini kurtarabilirsin ama onu öpecek olursan sen de Jacks'in öldürdüğü tilkilerden biri olursun."

41
Evangeline

Kemeri bulmak kolay olmuştu.

Evangeline'e en fazla birkaç dakika sürmüş gibi geliyordu. Aurora'nın yanından Lanetli Orman'nın kıyısındaki gizli kemere gitmelerinin aslında o kadar çabuk olamayacağını biliyordu. Büyük olasılıkla LaLa'yla ikisinin kemeri bulması bir saate yakın sürmüş olmalıydı. Ama zaman giderek hızlanıyor gibiydi. Evangeline'in kanı hâlâ damarlarında imkânsız bir hızla dolaşıyordu. Öylece dururken bile soluk soluğa kalıyordu.

Açıklığa girince bir an rahatladı: Jacks henüz gelmemişti.

Yalnızca Evangeline, anka ağacı ve yavaş yavaş batan güneş vardı.

Bu açıklığa ilk geldiğinde arp ve lavta çalan çalgıcılar, en güzel kıyafetlerini giymiş saraylılar, tepeleme yemek dolu bir şölen sofrası ve etrafta dileklerin gerçek olacağı havası vardı.

Bu gece Evangeline ağaca yaklaşırken yalnızca yaprakların gergin hışırtısı duyuluyordu. Evangeline yaprakların titreyip ürperdiğini, sanki zamanlarının dolmak üzere olduğunu biliyormuşçasına birbirlerine sokulduklarını hissetti.

Buraya son geldiğinde henüz altına dönüşmemiş yaprakların hepsi kırmızı ve turuncu renklerdeydi ama bu gece zümrüt gibi, çiy düşmüş otlar gibi yemyeşildiler.

Titreyen bir yaprağın damarlarının hızla yeşilden sarıya dönüştüğünü gördü. Sonra sarı renk yaprağın tüm yüzeyine yayılmaya başladı, yaprak başına geleceğinden korktuğu şey olmadan bir an önce altına dönüşmeye çalışıyordu adeta. Ama diğer tüm yapraklar da dönüşmediği sürece, bu bir yaprağın dönüşmesi onu Jacks'in birazdan yapacağı şeyden korumaya yetmeyecekti.

Evangeline derin bir soluk alarak hem kendini hem de korku içindeki ağacı sakinleştirmeye çalıştı.

O da korkuyordu. Korkmaması gerekirmiş gibi hissediyordu. Sevgiye olan inancının sarsılmaz olması gerekirmiş gibi hissediyordu.

Ama şu anda hiç sarsılmaz gibi değildi.

Her sese irkiliyordu. Rüzgârın en hafif fısıltısında omuzları geriliveriyordu. Yaprakların en ufak hışırtısında heyecanla içini çekiyordu.

Valory Kemeri'ni açtığı gece, içinde kaçınılmaz olan bir şey gerçekleşiyormuş bir his vardı. O kemeri açmanın onun dünyaya gelme sebebi olduğunu biliyordu. Hayatındaki her olayın onu o âna getirmek için yaşandığını hissediyordu.

Şimdiyse kaçınılmaz olandan sonraki anları yaşıyordu ve tam da öyle hissediyordu. Bu an kesin ve değişmez bir yazgıya, taşa oyulmuş bir yazıta değil, narin bir dokumaya benziyordu, sanki bir ipini çekmekle sökülüverecekti... ya da bir yaprağını koparmakla.

Açıklık bir beklenti havasıyla dolup taşıyordu, bu hava Evangeline'in tenine bir kibritten fırlayan kıvılcımlar gibi dokunuyor, her an her şey olabilirmiş hissi veriyordu. Evangeline eskiden bu hisse bayılırdı ama şimdi kendini telaşla yeşilden altına dönüşen o küçük yaprak gibi gergin hissediyordu.

Muhteşem Kuzey'deki ilk gecesinde bu açıklığa ilk geldiğinden bu yana Evangeline de değişmişti. O zamanlar bir prensle evlenirse bütün hayallerinin gerçek olacağını sanıyordu. Şimdi düşününce, hayalleri imkânsıza benziyordu, bunların gerçek olabileceğine inandığı için kendini çok cesur hissediyordu. Ama şimdi bunların

başından beri aslında onun hayalleri olmadığını görüyordu. Hepsi masallardan, öykülerden alınmış hayallerdi, henüz kendi hayallerini kurmaya başlamadığı için bunları benimsemişti.

Kuzey'deki o ilk gece, asla Jacks'le bir gelecek hayal edemezdi. Jacks'i çekici buluyor olabilirdi ama istemesi gerektiğini düşündüğü kişi o değildi.

Jacks güvenli değildi. Ömür boyu mutluluk vaadi sunmuyordu. Hatta tam tersini vadediyordu. Kahramanlar için mutlu son olmadığına inanıyordu. Jacks'i sevmek, en baştan bitmeye mahkûm bir hikâyeydi. Ama Evangeline artık sevginin bir duygudan öte bir şey olduğunu öğrenmişti. Güvenli seçenek olması da gerekmiyordu çünkü sevgi korkudan daha güçlüydü. Umudun son şekliydi. Lanetlerden, büyülerden daha güçlüydü.

Yine de...

Evangeline sevgisinin yeterli olmayabileceğinden korkuyordu.

Aurora'nın son sözleri hâlâ aklımdan çıkmıyordu.

Sevgin gelmiş geçmiş bütün sevgilerin en gerçeği olsa bile fark etmez. Hikâye laneti gerçeği çarpıttı. Jacks'in öpüşünden zarar görmeyecek ve kalbinin yeniden çarpmasını sağlayacak kişi, onun gerçek aşkı değil, onu asla sevemeyecek bir kız olacaktı.

Evangeline Jacks'i başka kızlarla düşünmekten hoşlanmıyordu. Onun başka kızları düşündüğünü, öptüğünü ya da öldürdüğünü hayal etmekten hoşlanmıyordu. Jacks'le ilk tanıştığında onun da kızları pek düşünmediğini sanmıştı. Jacks'in kilisesinde tanıştıkları zamanki umursamaz, saygısız hali, kimseyi sevebilecek birine benzemiyordu.

Ama şimdi, Jacks'in ilk tanıdığı günkü halini düşündüğünde aralarındaki o ilk berbat konuşmayı düşünmüyordu. Onu ilk gördüğünde Jacks kilisesinin arka tarafında oturmuş, başını önüne eğmiş, kaybettiği birinin yasını tutar ya da bir günahının kefaretini öder gibi üstünü başını yırtıyordu.

Kalbi yaralıydı. Çoğu kişinin düşündüğü gibi bir kişi kalbini kırdığı için değil. Jacks'in kalbi tekrar tekrar yaralanmış, sonunda umut etme ve sevme yetisini kaybetmişti.

Hikâyeler Jacks'in o güne kadar öptüğü kızlar onu hiç sevmemiş gibi anlatıyordu. Sanki Jacks bu kızları denemiş, üstüne olmayan giysiler gibi çıkarıp atmıştı.

Ama şimdi Evangeline belki de Jacks'in başta öpücükleri konusunda o kadar duyarsız olmamış olabileceğini düşünüyordu, belki de öptüğü kızların bazılarını sevmişti. Ardından, belki o kızlardan bazılarının da onu gerçekten sevmiş olabileceğini düşündü. Belki aralarında kendisi gibi sevgilerinin Jacks'i kurtarmaya, büyüyü bozmaya yeteceğini düşünenler de vardı. Ama hiçbirinin sevgisi yeterli olmamıştı.

Jacks'in onun duygularının yeterli olmayacağını düşünmesinde şaşılacak bir şey yoktu. Belki de gerçekten yeterli olmayacaktı. Belki Jacks'i kurtarmaya yalnızca *Evangeline'in* sevgisi yeterli değildi. Belki *Jacks'in* sevgisi de gerekliydi.

Evangeline yeni değişen altın yaprağa baktı. Yaprak sallandıkça başka bir yeşil yaprağa sürtünüyor, sanki onun da değişmesi için yalvarıyordu. Çünkü bütün yapraklar altına dönüşmediyse hepsi yanacaktı. Aynı şekilde, eğer sevginin gücüne tek inanan Evangeline'se, Jacks de, o da birlikte yanacaklardı.

Havada Evangeline'e küçük kıvılcımları andıran bir çıtırtı oldu. Sonra bileğindeki kırık kalp şeklindeki yara izi karıncalandı.

Jacks gelmişti.

Evangeline döndü. Neredeyse Jacks'i bu açıklıkta ilk gördüğü zamanki gibiydi.

Jacks o gece çok çekiciydi, çok da soğuktu; yürürken sis hâlâ çizmelerine sarılıyordu.

Evangeline o gece dönüp Jacks'e bakmamak için kendini tutmaya çalıştığını hatırlıyordu. Baktığında da bir saniyeden fazla takılıp kalmamaya çalışıyordu.

Ama elinde değildi. Adeta Jacks Ay, kendisi de denizdi, içindeki gelgitler Jacks'in kontrolündeydi. İşte bunda hiçbir değişiklik olmamıştı.

Kalbi olsa da, olmasa da Jacks'in onun olmasını istiyordu.

Ama bu Jacks onun değildi.

Jacks'in ellerinde her zaman elmaları atıp tuttuğu gibi atıp tuttuğu bir kavanoz vardı. Ama içindeki elma değildi. Kalbiydi.

Onu böyle görünce Evangeline'in içi burkulmuştu. Jacks kalbini, anlatılamayacak kadar değerli ve güzel bir şey değil, birazdan fırlatıp atacağı bir meyve parçasıymış gibi umursamazca atıp tutuyordu.

Kalp, güneşin ufukta kaybolup gitmesinden önceki ışınlarına benziyordu. Kavanoz renklerle doluydu, en çok da altın rengi vardı ama sedef parıltıları gibi yayılan ışıklar yüzünden altın rengi sanki parlayıp sönüyor, nabız gibi atıyordu.

Jacks'in yüzündeyse hiçbir duygu yoktu. "Burada olmaman gerekirdi" dedi.

Evangeline, "Senin de burada olmaman gerekirdi!" diye bağırdı.

Bağırmak istememişti. Planı Jacks'e bağırmak değildi, bunca zaman sonra sonunda ona onu ne kadar sevdiğini söylemekti. Ama onun kalbine bu kadar umursamazca, bu kadar hoyratça, bu kadar ilgisizce davrandığını görünce kendini tutamamıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Sanırım sorunun cevabını biliyorsun, şekerim. Yalnızca hoşuna gitmiyor." Jacks kavanozu biraz daha yükseğe fırlattı.

Evangeline düşünmeden ileri atıldı, kollarını açarak kalbe doğru uzandı. Parmakları kavanoza dokundu ama o kavanozu tutamadan Jacks onu tuttu.

Elini Evangeline'nin boğazına koydu. Tutuşu onu yaklaştırmayacak, kavanozun içindeki kalbi kapmasına izin vermeyecek kadar güçlüydü. Ama canını yakmıyordu. Parmakları boynunu acıtacak kadar sıkmıyordu.

Ya Evangeline'in kolundaki koruma bilekliği yüzünden dikkatli davranıyordu... Ya da kalbi yakında olduğu için bazı duyguları canlanmıştı, onun için Evangeline'e zarar vermek istemiyordu.

Kavanozun içindeki ışık kaçmaya, kurtulmaya çabalar gibi daha sert yanıp sönmeye başladı. Jacks de artık tamamen duygusuz görünmüyordu. Mavi gözleri neredeyse vahşi bir parıltı saçıyordu, sanki içine tekrar sızmaya başlayan duygularla mücadele ediyordu.

"Gitmen gerek." Sesi zorlanır gibi çıkmıştı.

"Neden? Kalbini yakacağını, sonra da benim canımı yakacağını düşündüğün için mi? Sen şimdi de canımı yakıyorsun, Jacks."

Evangeline elini uzattı... ama kavanoza değil, Jacks'e.

Parmaklarıyla dokununca Jacks'in çenesinin taş gibi sert ve gergin olduğunu hissetti. Jacks çenesini daha da fazla sıkarak Evangeline'in elini silkip attı.

Kaba bir tavırla, "Canını yakacak olsaydım bileklik bana engel olurdu" dedi.

"Fiziksel olarak demiyorum."

Kalbim... kalbim acıyor.

Gerçekten de acıyordu. Evangeline kendini hiç kimseye hem bu kadar yakın hem de bu kadar uzak hissetmemişti. Jacks'in soğuk, sert eli hâlâ boğazındaydı, gözleri gözlerine kenetlenmişti. Ama bakışları bunun ona son dokunuşu olduğunu söylüyordu.

Onlar için bundan başka bir şey yoktu.

Jacks pes etmiyordu, çoktan pes etmişti.

"Anlamanı nasıl sağlayabilirim?" diye bağırdı. "Seninle benim beraberliğimiz mutlu bitmeyecek. Yalnızca *bitecek.*"

"Denemeden nasıl bilebilirsin?"

"Denemek mi?" Jacks güldü. Kahkahası korkunçtu. "Bu denenecek bir şey değil, Evangeline."

Kahkahası dudaklarında dondu, gözlerindeki ateş söndü. Bir an ne bir Kader Tanrısı ne de bir insan gibi değil, bir hayalet gibi, boş bir kabuk gibi göründü... defalarca dalgalara fırlatılıp atılmış, boş bir kabuk. Evangeline bir kez daha onun kalbinin defalarca kırıldığını hatırladı; öyle çok kırılmıştı ki artık umut edemiyordu, yalnızca korkuyordu.

"Bu öyle bir şey ki, tek bir deneme şansın var, yanılırsan bir daha deneme şansın yok. Hiçbir şey yok."

Aralarına bir sessizlik çöktü. Ağaçtaki yapraklar bile hışırdamaya cesaret edemiyordu.

Sonra Jacks neredeyse duyulmayacak kadar alçak bir sesle, "Seni öpmeye çalıştığımda bilekliğin bana ne yaptığını sen de gördün" dedi.

Gözlerine utanca benzer bir bakış geldi, Evangeline bunun nasıl mümkün olabildiğini bilmiyordu ama Jacks bir anda az öncekinden bile kırılgan görünmüştü. Sanki kırılması için dokunmaya bile gerek yoktu, yanlış bir sözcük bin parçaya bölünmesine yetecekti.

Jacks, "Ancak bu kadar yaklaşabiliriz" dedi.

Evangeline'in boynunu okşadı. Evangeline onun bir saniye sonra onu bırakacağını biliyordu. Onu bırakacak, bir yaprak koparacak ve kalbini ateşe verecekti.

Evangeline kıpırdamaya korkuyordu, yanlış bir şey söyleme korkusundan taş kesilmişti. Elleri titriyordu, göğsünün içi boşalmış gibiydi, umudu akıp gidiyor, Jacks'in bütün umudunu çalan boşlukta kayboluyordu.

Ama Evangeline o boşluğun sonunu biliyordu ve oraya gitmeyi reddediyordu.

"Seni seviyorum, Jacks."

Jacks bunu duyunca gözlerini kapadı.

Evangeline biraz daha gayretle umut etti. Jacks'e *bana bak* demek istiyordu ama onu bırakmamasından başka hiçbir şeyin önemi yoktu.

Yumuşak bir sesle, "Eskiden gerçekten kader diye bir şey var mı diye merak ederdim" dedi. "Kader varsa aslında seçme hakkım olmadığından korkardım. Sonra içten içe gerçekten kader diye bir şey olduğunu ve ikimizin birbirimizin kaderi olduğunu umut etmeye başladım, bir mucize eseri senin gerçek aşkının ben olduğumu umdum. Ama artık kader var mı yok mu umurumda değil, çünkü bu kararı benim yerime kaderin vermesine ihtiyacım yok. Bu kararı vermek için kadere ihtiyacım yok. Ben kararımı verdim, Jacks. Kararım sensin. Her zaman, sonsuza kadar, hep sen olacaksın. Ve bizi ayırmaya kalkan olursa sonuna kadar mücadele edeceğim, bu ister kader olsun, ister başkası... hatta *sen* de olsan fark etmez. Kararım sensin. Sen benim aşkımsın. Benimsin. Ve sonum olmayacaksın, Jacks."

"Sanırım çoktan oldum bile." Jacks gözlerini açtı, gözlerinden kanlı yaşlar damlıyordu. "Beni bırak, Evangeline."

"Kalbini yakmayacağını söylersen bırakırım."

"Benden bunu isteme."

"O zaman seni bırakmamı isteme!"

Jacks'in gözlerinden kanlı yaşlar akmaya devam ediyordu ama eli kavanozu sıkıca tutuyordu. "Ben bozuğum. Her şeyi kırmayı seviyorum. Bazen seni bile kırmak istiyorum."

"O zaman kır beni, Jacks."

Jacks'in parmakları Evangeline'in boynunda kasıldı. "Bir kere olsun, doğru olanı yapmak istiyorum. Bunu yapamam. Bir kez daha ölmeni görmeye dayanamam."

Bir kez daha sözcükleri Evangeline'e diken gibi battı. *"Bir kez daha* mı? Ne demek istiyorsun?"

"Sen ölmüştün, Evangeline." Jacks onu kendine doğru çekti. Evangeline şimdi onun göğsünün sertçe inip kalktığını hissedebiliyordu. Jacks kısık bir sesle, "Kollarımda öldün" dedi.

"Jacks... Ne dediğini anlamıyorum. Ben hiç ölmedim."

"Öldün. Valory'yi açtığın gece. İlk açtığında seninle gitmemiştim." Bir an sustu, sonra Evangeline onun düşüncelerini duydu. *Sana veda edememiştim.*

Jacks fısıldayarak devam etti. "Sen Kaos'la yalnız gittin. Kaos miğferinden kurtulur kurtulmaz seni öldürmüş. Ona engel olmaya çalıştım... seni kurtarmaya çalıştım... ama..."

Jacks ağzını açıp kapadı, sanki sözcükleri ağzından çıkarmakta zorlanıyordu. "Başaramadım. Ben geldiğimde seni çoktan ısırmıştı... çok fazla kanını emmişti. Seni kollarıma aldığım anda öldün. Taşları kullanarak zamanı geri çevirmekten başka yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Beni uyardılar, bunun bir bedeli olur dediler. Ama ben bedeli *benim* ödeyeceğimi sanmıştım. *Senin* ödeyeceğin aklıma gelmemişti."

Üzgünüm, diye düşündü.

"Üzülmene gerek yok, Jacks."

Jacks dişlerini sıktı. "Benim suçum."

"Hayır. Anılarımı kaybetmemin sebebi senin zamanı geri çevirmen değildi. Anılarımı benden Apollo aldı."

Jacks'in yüzünde bir an canice bir öfke belirdi. Sonra Evangeline'in sözlerini geçiştirmek ister gibi başını iki yana salladı. "Önemi yok. Önemli olan, ölmüş olman. Ve bir daha ölecek olursan seni geri getiremem."

"Yani bensiz yaşamayı yeğlersin, öyle mi?"

"Senin yaşamanı yeğlerim."

"Ben yaşıyorum, Jacks, yakın zamanda ölecek de değilim." Evangeline gözlerini kapatıp onu öptü.

Öpüşü bir dua gibiydi, sessiz, neredeyse bir yakarış gibi, titrek dudaklardan, gergin parmaklardan bir öpüş. Karanlıkta elini uzatıp bir ışık arar gibi bir öpüş.

Jacks'in dudaklarında elma gibi, döktüğü kanlı gözyaşları gibi hafif bir tatlılık ve metalik bir tat vardı. Dudakları Evangeline'in dudaklarına değerken, "Bunu yapmamalıydın, Küçük Tilki" diye fısıldadı.

"Artık çok geç." Evangeline ellerini Jacks'in ensesine koyup onu kendine doğru çekerek dudaklarını araladı. Jacks'in dilinin ucu yavaşça içeri uzandı.

Öpüşü Evangeline'in hayal ettiğinden çok daha yumuşaktı. Ateşli bir rüya gibi değil daha çok bir sır gibi, hoyrat davranırsa kaçabilecek tehlikeli bir fısıltı gibiydi. Elleri dikkatle Evangeline'in ceketine uzandı. Parmakları yumuşak hareketlerle düğmeleri birer birer açtı.

Evangeline'in bacakları taşımayı, ciğerleri soluk almayı unuttu. Jacks ceketi omuzlarından sıyırıp yere bıraktı.

Evangeline yanılmıştı. Hayatı onu Valory Kemeri'ne götüren anlardan ibaret değildi. Yaşadığı her şeyin her ânı onu buraya getirmek içindi. Bütün kalp kırıklıkları, bütün aşka yakın şeyler, bütün yanlış aşklar, bu aşkın gerçek aşk olduğunu anlaması için gerekliydi.

Bir şangırtı oldu. Jacks kavanozu elinden bırakmıştı... kavanoz kırıldığı anda öpüşe yeni bir can geldi. Sanki yıldızlar çarpışıyor, dünyalar yıkılıyordu. Her şey dönüyor, baş döndürüyordu. Jacks daha çok öptü. Evangeline daha çok sarıldı, daha sıkı tuttu, parmakları Jacks'in ensesini acıttı, sonra yumuşak saçlarının arasına girdi.

Evangeline hiç ayrılmak istemiyordu. Ama başı dönmeye başlamıştı. Gözleri kapalıydı. Ama yıldızlar görüyordu.

"Küçük Tilki..." Öpücük Jacks'in panik dolu sesiyle kesildi.

Evangeline, *Ben iyiyim,* dedi ya da demeye çalıştı. Sesi çıkmıyordu. Başı çok hızlı dönüyordu. Yıldızlar da dönüyordu. Gözkapaklarının arkasında küçük takımyıldızlar vardı.

Bacakları kesiliverdi.

Jacks, "Hayır!" diye bağırdı.

Sonra Evangeline Jacks'in onu tutan kollarına yığıldı. Ayakta durmaya, hareket etmeye çalıştı ama başının dönmesi durmuyordu.

Jacks, "Hayır!" diye haykırdı. "Olamaz!"

Kucağında Evangeline'le birlikte yere yığıldı. Evangeline onun göğsünün sarsıldığını hissedebiliyordu.

Aklından onun adını geçirdi. *Jacks...* Hâlâ konuşacak durumda değildi ama gözlerini tekrar açmayı başardı. Yıldızlar gitmişti, görüntüler yeniden berraklaşmaya başlıyordu. Önce lacivert ve mor gökyüzünü gördü. Sonra altın parıltıları saçan ağacı gördü.

Sonra Jacks'i gördü.

Jacks'in yüzü melek gibi ve ıstırap içindeydi. Güzel yüzünün rengi çekilmişti. Gözlerinden akan kanlı yaşlar beyaz yanaklarından süzülüyordu.

"Ağlama, sevgilim." Evangeline onun gözyaşlarını parmaklarıyla dikkatle sildi. "Ben iyiyim."

Titrek bir gülümsemeyle güldü.

Jacks'in gözleri irileşti, fırtınadan sonraki gökyüzü gibi berrak bir mavilikle açıldı.

"Bu nasıl..." derken devam edemeden sustu.

Seyretmesi biraz zevkliydi. Jacks'in somurtkan dudakları hafifçe açılmış, konuşmayı unutmuş gibi duruyordu.

"Söyledim ya. Sen benim hayatımın aşkısın. Sen benimsin, Hollowlu Jacks. Ve de sonum olmayacaksın."

"Ama ölüyordun."

Evangeline biraz mahcup bir yüzle, "Hayır" dedi. "Yalnızca soluk almayı unutmuşum."

42

Bir varmış, bir yokmuş, öpüşmekten başka bir şey yokmuş ve her şey çok güzelmiş. Sonra yine öpüşmek varmış.

43
Evangeline

İlk öpüşmeleri bittiğinde Jacks'in Evangeline'e bakışını görmek için neredeyse yaşanan bütün kalp kırıklıklarına, acılara, korkulara değerdi.

Evangeline onun bütün bakışlarını bildiğini sanıyordu. Onun kışkırtıcı bakışını, dalgacı bakışını, öfkesini, korkusunu biliyordu. Ama mavi gözlerinde hiç bu kadar hayranlık görmemişti. Gözleri anka ağacının yaprakları gibi parlıyordu. Ağacın yapraklarının hışırtısı Evangeline'e hafif bir soluğu andırıyordu.

Bir ara ağaca yaklaşmışlardı. Şimdi Jacks'in sırtı ağacın gövdesine, Evangeline de ona yaslanıyordu. Hava kararmıştı ama ağacın parlayan altın yaprakları etrafı aydınlatıyordu. Evangeline daha önce yaprakların ışık saçtığını hatırlamıyordu ama Jacks onu kucağından sıkarken sarı saçlarından bir buklenin alnına düştüğünü, ağzının karanlık bir şekilde kıvrıldığını görecek kadar ışık vardı.

Evangeline, "Sanki hoşuma gitmeyecek bir şey yapmayı düşünür gibisin" dedi.

Jacks parmaklarıyla Evangeline'in çenesini yavaşça okşadı. Sadece, "Seni seviyorum" dedi. Sonra yüzü birden ciddileşti. "Seni gözümün önünden hiç ayırmayacağım."

"Bunu bir tehdit gibi söyledin."

Jacks ona ciddi bir yüzle bakmayı sürdürüyordu. "Yalnızca bugün değil, her zaman, Küçük Tilki."

"Bu *her zaman* hoşuma gitti." Evangeline gülümseyerek yüzünü Jacks'in parmaklarına bastırdı, sonra uzanıp Jacks'in yanağına dokundu, çünkü artık Jacks de gülümsüyordu.

Ve onu seviyordu.

Jacks onu seviyordu.

Onu seviyordu.

Onu seviyordu.

Onu o kadar seviyordu ki tarihi baştan yazmıştı. Tek şansı olduğunu düşündüğü aşktan vazgeçmeyi göze almıştı. Şimdi de asla kaçamayacağını sandığı büyüyü sonunda bozmuştu.

Evangeline açıklıkta döne döne bağırmak, bütün bunları dünyaya haykırmak, şarkı söylemek istiyordu ama henüz Jacks'in kollarından ayrılmaya hazır değil. Daha değil. Belki de hiç hazır olmayacaktı.

Parmağının ucuyla Jacks'in gamzelerinden birini okşadı. "Biliyorsun değil mi, gamzelerine baştan beri bayılıyorum" diye itiraf etti.

Jacks sırıttı. "Biliyorum. İlk görüşte âşık olduğun ortadaydı."

"İlk görüşte âşık olmadım." Evangeline dudağını büktü. "Yalnızca en başta gamzelerin hoşuma gitti dedim." Elini Jacks'in yanağından çekti. "Senden hoşlanmamıştım bile. Berbat biri olduğunu düşünüyordum."

"Ama yine de." Jacks Evangeline'in elini alıp boynuna götürdü. "Gözlerini ayıramıyordun."

"Eh..." Evangeline öbür elini de Jacks'in boynuna koyup parmaklarını yine saçlarının arasına soktu. Jacks'in saçlarına bayılıyordu. "Senden hoşlanmamış olsam da hep deli gibi yakışıklıydın."

Jacks'i boynundan yavaşça kendine doğru çekti, Jacks de başını eğip dudaklarını onun dudaklarına yaklaştırdı.

Bir an her şey yine çok güzel oldu.

Jacks kalbini geri almıştı. Jacks onundu. Birbirlerine âşıktılar. Evangeline'in istediği her şey olmuştu. Mutlu sona ulaşmışlardı.

Sorun şu ki, mutlu son, bir gerçeklikten çok bir fikirdir. Hikâyeci hikâyesini bitirdikten sonra geride kalan bir hayal gibi. Oysa gerçek hikâyeler bitmez. Evangeline'le Jacks'in hikâyesi de daha bitmemiş gibiydi.

Anka ağacının yeşil ve altın yaprakları yine hışırdamaya başlamıştı. Telaşla kıpırdıyor, Evangeline'in açıklığa ilk girdiği zamankinden bile çok ses yapıyorlardı, sanki bütün ağaç sarsılıyordu. Titriyordu. Korkuyordu.

Sonra Evangeline alkış sesini duydu.

Üç sert el çırpış, ardından kin dolu bir ses. "Çok dokunaklı bir gösteriydi!"

Evangeline Jacks'in dudaklarından ayrılınca birkaç metre ileride duran Apollo'yu gördü. Prens bacaklarını açmış, omuzlarını dikleştirmiş, başını kaldırmıştı.

Alkışlamayı bitirince yüzüne geniş bir gülümseme yayıldı. "Hakkını verdiniz doğrusu. Çok romantik ve fedakârca bir oyundu. Tek eksiği, etkileyici bir son." Apollo'nun sırıtışı daha da yayıldı. Evangeline bundan sonra bir daha bir prensin gülümsemesine korkmadan bakamayacaktı. "Ama sanırım onu da ben halledebilirim."

Apollo elini uzatıp anka ağacının bir dalından altın bir yaprak kopardı.

Bir çıtırtı geldi.

"Evangeline, kaç!" Jacks Evangeline'i kucağından ittiği anda ağaç bir alev topuna döndü. Beyaz, parlak, kör edici bir ışık saçıyordu. Alevler güzelim ağacı birkaç saniyede yutuverdi. Gövde, dallar, yapraklar, hepsi yanıyordu.

Evangeline bütün gücüyle koşuyordu.

Kendi kendine sakın dönme diyordu.

Ama Jacks neredeydi? Neden peşinden gelmiyordu?

Duman ağırlaşmaya, alevlerin sıcaklığı daha da artmaya başlamıştı. Evangeline yalnızca bir an durdu. Dönüp baktı.

"Jacks!" Çok fazla duman vardı. *"Jacks!"* Geri koşmaya başaldı.

"Hayır, olmaz!" Apollo'nun güçlü kolları onu arkadan sarıverdi.

Evangeline, "Hayır!" diye haykırdı. Kurtulmaya çalıştı ama Apollo ondan çok daha iri ve güçlüydü. "Jacks..."

"Benimle mücadele etmeyi bırak." Apollo Evangeline'i sertçe kucaklayıp omzuna attı, kaslı kollarından biriyle bacaklarına sıkıca yapıştı. Evangeline'in başı ve kolları arkada tepe üstü sarkıyordu. "Seni kurtarmaya çalışıyorum, Evangeline!"

"Hayır! Bunu *sen* yaptın!" Evangeline Apollo'nun sırtını yumrukluyor, göğsünü tekmeliyordu.

Bir kez daha, "Jacks!" diye haykırdı.

Bir an çırpınmayı bırakıp başını kaldırdı, Jacks alevlerin arasından çıkmış mı, onu almaya geliyor mu diye baktı.

Ama duman ve alevden başka hiçbir şey görünmüyordu.

44
Apollo

Evangeline bağırmaya ve Apollo'yu yumruklamaya devam ediyordu, öyle sert vuruyordu ki kimi yerler çürüyebilirdi. Ama Apollo darbeleri hissetmiyordu bile.

Evangeline Jacks'i seçmişti.

Yine onu seçmişti.

Yine yanlış kişiyi seçmişti.

Apollo onu kurtarmaya çalışmıştı. Onu korumaya çalışmıştı ama yeterli olamamıştı. Artık anlıyordu. Jacks'in Evangeline'e yaptığı büyü basit bir ölümlü, bir insan tarafından bozulamazdı. Ne yazık ki Apollo insan olarak Evangeline'i kurtaramazdı.

Onu anka ağacının olduğu açıklığa getiren kemere dönmesi uzun sürmedi. Jacks'in alevlerin arasından çıkıp peşlerinden geldiğini görmemişti ama onun öldüğünü düşünecek kadar iyimser değildi.

Ama Jacks'in hayatta olup olmaması pek önemli değildi. Apollo Jacks'in kemeri kendi başına kullanabileceğini sanmıyordu. Bu sefer Evangeline'i elinden alamayacaktı.

Apollo bunu düşününce içine yakıcı bir acı saplandı.

Keşke şu lanet koruma bilekliğini Evangeline'in kolundan söküp atabilseydi.

Ama bu sefer acıya hazırlıklıydı. Zaten acıya alışıktı, Okçu lanetinin etkisindeyken sürekli acı içinde yaşamıştı. Ama bu acı çok daha kötüydü.

Kemerden geçerken sendeledi, Evangeline'i neredeyse düşürüyordu.

Evangeline, "Bırak beni!" diye bağırıyordu. "Lütfen! Lütfen, geri dönmek zorundayım... Beni biraz olsun seviyorsan bırak beni!"

Apollo sonunda onu yere indirdi. Evangeline emekleyerek kaçmaya çalıştı. Ama Apollo daha iri, daha güçlüydü. Evangeline'i ayak bileğinden tutup sertçe çekince Evangeline karın üstü yere yapıştı. Bu sefer Apollo'nun içini dağlayan acı neredeyse gözlerini kör edecek kadar şiddetliydi. Ama Evangeline'i düşürmek için bir kere çekmek yetmişti. Sonra vücuduyla Evangeline'in hareket etmesine engel olup belindeki kelepçelere uzandı.

"Hayır!"

"Sakin ol, sevgilim." Apollo Evangeline'in önce kollarını arkasına çekip kelepçeledi.

"Yapma bunu!" Evangeline haykırıyor, çırpınıyor, iki bacağıyla da deli gibi tekmeler savuruyordu.

Bir kere Apollo'nun omzuna tekme atmayı başardı. Ama sonra Apollo onu tutup iki bacağını bileklerinden kelepçeledi.

İşi biter bitmez sendeleyerek geri çekildi. Acı artık neredeyse dayanılmaz olmuştu. İki büklüm oldu, Evangeline'i getirdiği tünelin yanına kustu.

Evangeline'i orada bırakmayı düşündü. Daha ne kadar acıya dayanabileceğini bilmiyordu. Evangeline'in yanında olması gerektiğinden bile emin değildi.

Ama ona yine de âşıktı. Eli ayağı bağlı, ağlamaktan pembe saçları yanaklarına yapışmış halde, yerde öylece yatışına baktı. Evangeline ona ihanet etmiş, kalbini kırmıştı ama yine de, bu dünyadaki son dakikalarını onun yanında geçirmesini istiyordu.

"Korkma, tatlım, birazdan hepsi bitecek" diye fısıldadı. Sonra onu yerden kaldırıp kucağına aldı ve yürümeye koyuldu.

45
Jacks

Jacks dumandan başka bir şey göremiyordu. Kesif, gri duman gözlerini, boğazını yakıyordu. Ama Evangeline'i bulmak zorundaydı.

"Jacks! Yardım et! Jacks!" Onun sesini duyabiliyordu. İncecik, dehşet dolu bir ses. O güne kadar Evangeline'in sesini hiç bu kadar zayıf duymamıştı.

İlk birkaç bağırıştan sonra ses artık Evangeline'in sesine bile benzemiyordu.

Başta ses duman gibi her yerdeydi, her taraftan Jacks'e sesleniyor, çağırıyordu. Ama ne yana giderse gitsin Evangeline'in sesi daha uzaktan geliyor gibiydi.

"Jacks!"

"Geliyorum, Küçük Tilki!"

Dumanların arasında koşarken ter ensesinden akıyordu.

"Jacks...buradayım..." Evangeline'in sesi boğulurcasına bir öksürükle kesildi.

Ama şimdi daha yakından geliyordu.

Jacks öksürük sesine doğru koşmaya başladı, yanan ağaçtan, dumandan uzaklaşıyordu.

Hava hâlâ is ve kül doluydu. Ama Jacks artık o karanlığın, kül-

lerin arasından önünü görebilmeye başlamıştı. Açıklığın içinde ateş almamış bir ağaç seçebiliyordu. Sıradan bir meşe ağacı. Ağacın gövdesine menekşe rengi saçlı bir kız yaslanmıştı, bir eli yanardöner elbisesinin belindeydi, öbür elini ağzına götürüp tekrar öksürür numarası yaptı.

Aurora.

Evangeline değil.

Aurora tatlı tatlı, "Sanırım görmeyi beklediğin ben değilim" dedi.

Jacks onun sesinden tiksinmişti. Sesini daha önce de sevmezdi ama şimdi o sesi tutup arkasında yanan anka ağacının ateşine atası geliyordu.

Öfkeyle "Evangeline nerede?" diye bağırdı.

Aurora dudaklarını şişirerek somurttu. "Neden benim bildiğimi sanıyorsun ki?"

Jacks yavaşça yumruklarını sıkıp açtı. Aurora, Castor'un kardeşi olduğu için iyi davranmaya çalışıyordu ama bunu kaç kere yapmıştı? Kaç kere Aurora'yı Castor'un kardeşi olduğu için idare etmiş, mazur görmüştü? Aurora'nın elinde istediği bir şey var diye kaç kere onun tehlikesiz olduğunu düşünmeye çalışmıştı? Anka ağacını yakanın o olmadığını biliyordu ama onu kandırıp Evangeline'den uzağa çekmişti. Ayrıca Evangeline'in nerede olduğunu bilip bilmemesine bakmadan şu anda onun canını yakmak istiyordu... hem de fena halde.

"Sana son bir şans daha vereceğim." Jacks uzanıp Aurora'nın boğazına yapıştı. "Evangeline nerede?"

Aurora dudaklarını büzdü.

"Ölmek mi istiyorsun?" Jacks elini hafifçe sıktı. "İstediğin bu mu, Aurora? Çünkü şu kadarcık kaldı."

Aurora, "Beni öldürmeyeceksin" dedi. "Duyduğum kadarıyla boğmak tarzın değil. Beni öldürmek için öpmen gerek, kıymetli sevgilinin de bundan pek hoşlanacağını sanmıyorum."

"Bu seferlik bir istisna yapabilirim." Jacks Aurora'nın boğazını biraz daha sıktı. "Bana onun nerede olduğunu söyle."

Aurora burnunu çekti. Şimdi gözlerinde yaşlar vardı ama Jacks deminki öksürük ne kadar gerçekse bu gözyaşlarının da o kadar gerçek olduğunu düşündü.

Aurora, "Bana neden onu seçtiğini söyle" dedi. "Anlamaya çalıştım ama onu böyle büyülenmiş gibi istemeni bir türlü anlayamıyorum. Benden daha mı güzel? Onun için mi?"

"Gerçekten bu kadar sığ mısın?"

"Evet."

"Sonra da seni neden sevmediğimi mi soruyorsun?"

Aurora bunu duyunca irkildi, gözünden akan bir damla yaş bu sefer gerçek gibi görünüyordu. "Onu asla kurtaramayacaksın, Hollowlu Jacks. Apollo onu Ruhlar Ağacı'na götürdü."

46
Evangeline

Evangeline Apollo'nun onun ellerini ayaklarını bağladığı metal kelepçeleri bütün gücüyle zorluyordu. Derisini sıyırıp kan çıkarmaya çalışıyordu. Eğer bir damlacık kan çıkarmayı başarabilirse kelepçelerin kilidini açabilirdi. Jacks'in yanına dönebilirdi.

Ama düşünmesi gereken tek kişinin Jacks olmadığından korkuyordu.

Apollo bir kemer kullanarak onu daha önce hiç görmediği bir yere getirmişti. Burası yerde sarı kırmızı alevlerle yanan ateşlerin aydınlattığı muazzam bir mağaraydı, Evangeline'e kan dolu, acımasızca büyülerle dolu bir vampir inini andırıyordu.

Apollo onu birkaç dakika kucağında taşımıştı ama Evangeline debelenmeyi kesmeyince onu yine çuval gibi omzuna atmış, etrafı doğru dürüst görmesini zorlaştırmıştı.

Evangeline ağaca benzer bir şey görebiliyordu. Bir ağaç. Korkunç görünüşlü, ulu bir ağaçtı, şekilsiz dalları vardı, gövdesine çarpılmış suratlar kazınmıştı. Evangeline hiç bu kadar büyük bir ağaç görmemişti... peki bu duyduğu ses bir kalp atışı mıydı?

Küt. Küt. Küt.

Bu ses kesinlikle bir kalp atışıydı. Apollo onu korkunç ağacın önünde kurban gibi yere bırakınca Evangeline kalp atışlarının toprağı titrettiğini hissetti.

"Apollo, lütfen yapma!" Çılgınca debelenerek bileklerini tutan kelepçeye asıldı. "Lütfen bırak beni!" diye yalvardı. "Çok..."

Üzgünüm demek istiyordu. O anda söylenecek en akıllıca şeyin bu olduğunu biliyordu. Ama Jacks'i öptüğü için özür dilemeye dili varmıyordu.

Dişlerini sıkarak Apollo'ya öfke saçan gözlerle baktı. "Beni bir öpücük için öldürecek misin? Gururun o kadar mı incindi?"

"Yaptığım bu değil." Apollo dişlerini sıktı. Alnından ter akıyordu. "Ömrümüzün sonuna kadar birlikte olalım istemiştim, saltanatımı seninle paylaşmak istiyordum. Seni kraliçe yapacaktım."

"Şimdi de artık kraliçen olmayacağım diye beni öldürecek misin?"

"Öyle değil... seni öldürmek istemiyorum. Başka bir yolu olsa bunu yapmazdım ama tek yolu bu. Ölümlü bir insan olarak seni koruyamam ama hem sana sahip olup hem de daha fazlası olamam." Apollo dizlerinin üstüne çöküp parmaklarıyla Evangeline'in yanağını okşadı. "Bu hayatımda yapmak zorunda kaldığım en zor seçim. Sen benim hayatımın aşkısın, Evangeline, seni çok özleyeceğim."

Eğilip Evangeline'i dudaklarından öptü.

47
Jacks

Jacks tanık olabileceği hiçbir şeyin Evangeline'in kollarından ölmesinden daha kötü olamayacağını düşünmüştü. Ama bu da ona yakındı. Evangeline bağlı olarak bir ağacın önünde yerde yatıyordu, onun anılarını çalan alçak da onu öpmek üzere üstüne eğiliyordu. "Çek elini ondan, adi herif!"

Jacks mağaranın öbür ucundan koşarak gelip Apollo'nun suratına bir yumruk indirdi. Sonra tekrar, tekrar yumruklamaya devam etti. Apollo'nun kemiklerini kırarcasma, yumruğunu hissetmeyene kadar vurmaya devam etti. Prensin burnundan kan boşalınca Jacks yanağına kan sıçradığını hisseti.

Bu alçağın boğazına bir hançer saplamak daha kolay olurdu ama Jacks önce canını yakmak istiyordu.

"Seni öldüreceğim!" Jacks Apollo'nun suratına yumruk yağdırmaya devam ediyordu.

Biri, "Durdurun onu!" diye bağırdı. Mağarada ayak sesleri yankılandı.

Sonra birileri Jacks'i tuttu. Jacks kollarına eldivenli güçlü ellerin yapıştığını hissetti. Kendini kurtarmaya, onu tutanları gücünü kullanarak kontrol etmeye çalıştı. Ama ya gücü tamamen tükenmişti ya da bu muhafızlar insandan fazlasıydı.

"Bırakın beni!" Jacks kollarını sıkıca tutup onu sürükleyen muhafızların arasında debeleniyordu.

Ama bunlar muhafız değildi. Jacks bu adamları tanıyordu. Bunlar Castor'un ağabeyleri Dane ve Lysander Valor'a benziyordu. "Bırakın beni! Bu sizin kavganız değil."

Castor'un ağabeylerinden en inatçısı olan Dane bir şey mırıldanmış olabilirdi ama Jacks kendi kanının kulaklarındaki uğultusu ve hâlâ bağlı halde yerde yatan Evangeline'in çığlıkları dışında bir şey duyamıyordu.

Jacks, "Neden beni tutacağınıza Evangeline'e yardım etmiyorsunuz?" diye bağırdı.

Wolfric'i işte o zaman gördü.

Valory'deki geceden sonra Jacks onu ilk defa görüyordu. Bu gece kral savaşa hazırlanır gibi giyinmişti, kollarına bıçaklar bağlamış, beline iki yandan iki kılıç takmış, sırtına başka bir silah atmıştı.

Apollo'yla konuşuyordu. Jacks, Wolfric'in bıçaklarından biriyle alçağın işini bitirmesini, sonra da Evangeline'i yerden kaldırmasını bekledi. Ama bu mağarada kim varsa aklını kaçırmış gibiydi. Wolfric Apollo'yu bıçaklamak yerine omzuna vurup bir mendil uzattı. Sonra Evangeline'in yüzüne bile bakmadan sert adımlarla Jacks'le oğullarının yanına geldi.

Jacks, "Senin neyin var?" diye haykırdı.

Wolfric ona ciddi bir yüzle bakarak sakalını sıvazladı. "Üzgünüm, oğlum. Ama Evangeline'in yanına gitmene izin veremem."

Jacks, "Bana engel olamazsın" diye kükredi. Kollarını Dane'le Lysander'dan kurtarmaya çalıştı ama Valorlar'ın hepsi normalden çok daha kuvvetliydiler.

Wolfric, "Evangeline onun karısı" dedi. Sanki öyle olunca bir sorun kalmıyordu.

Jacks, "Onu bir ağaca kurban edecek!" diye haykırdı.

Apollo neredeyse ölü gibiydi. Jacks'ten yediği dayakla yüzü kan içinde kalmış, tanınmayacak hale gelmişti. Ama hâlâ ayaktaydı, şimdi kılıcını da çekmişti.

Wolfric'se hâlâ hiçbir şey yapmıyordu. Wolfric Valor Jacks'in hep sevdiği biri değildi ama ona saygı duyardı. Wolfric'in onura, adalete ve kadeh kaldırırken adını andığı tüm diğer değerlere inandığını bilirdi.

Wolfric'e, "Kaçak olduğum için mi?" diye bağırdı. "Hakkımdaki o hikâyelerin hiçbiri doğru değil. Evangeline'in anılarını silen ben değilim, Apollo!"

Wolfric, "Orası umurumda değil" diye homurdandı. "Bunu yapmamın sebebi doğrusunun bu olması."

Jacks, "Öyle olmadığını biliyorsun" diye bağırdı.

Evangeline hâlâ yerde debeleniyor ve ağlıyordu. Yanakları gözyaşlarıyla ıslanmıştı. Başını kaldırıp Jacks'in yüzüne baktı. Gözleri parlıyordu. O anda bile çok tatlı görünüyordu. Bir şey demedi ama Jacks onun, *Her şey düzelecek,* diye düşündüğünü duydu.

Ama hiçbir şeyin düzeleceği yoktu.

Jacks onu şimdi kaybederse bir daha hiçbir şey düzelmeyecekti.

48
Evangeline

Evangeline bileğindeki kelepçeleri zorlamaya devam ediyordu. Yalnızca tek bir damla kana ihtiyacı vardı. Kendini de Jacks'i de kurtarmak zorundaydı, buradan kurtulamazsa Jacks'e ne olacağını düşünmek istemiyordu.

Hikâyeleri böyle bitemezdi.

Evangeline Jacks'in ona kahramanların hikâyeleri mutlu sonla bitmez dediğini biliyordu. Ama kahramanların kötülerin hikâyelerine mutlu son bağışlaması da gerekmiyordu.

Apollo Jacks'ten yediği dayaktan sonra ayakta zor duruyordu. Burnu kırılmış, kanıyordu. Gözlerinden biri şişip kapanmıştı. Ama yine de kılıcını başının üstüne kaldırmayı başardı.

Kılıcın ağzı ay ışığında parıldadı.

Topraktaki nabız atışları hızlandı. Yerden zıplayan küçük küçük taşlar Evangeline'in yüzüne çarpıyordu; ağacın ürkütücü kalp atışı eskisinden de daha güçlü duyulmaya başlamıştı. *Kütkütkütküt.*

Evangeline soluğunu tuttu. Apollo kılıcını ona saplarsa ama o ölmezse, akan kanı kullanarak sonunda kelepçelerden kurtulabilirdi.

"Küçük Tilki!" Jacks bağırıp mağaradaki herkese küfrederek kollarını onu tutan ellerden kurtarmaya çalışıyordu. "Küçük Tilki, çok üzgünüm." Istırap dolu sesi gökyüzüne doğru yankılandı.

Evangeline ağlıyor olmasa Jacks'in bu yıkılmış sesini duyunca ağlardı. Ona üzülme demek istiyordu, bir kez daha her şey düzelecek demek istiyordu... ama öyle olmaması ihtimaline karşı, "Seni seviyorum!" diye bağırdı.

Apollo "Kapa çeneni" diye bağırarak kılıcını savurdu. Keskin kılıç havayı bir ıslıkla yardı.

Ama kılıcı Evangeline'e savurmamıştı. Ağacın kan kırmızı dallarından birini kesmişti. Ağaçtan kan fışkırdı.

Evangeline hiç bu kadar korkunç bir şey görmemişti. Ağacın acıyla bağırmasını bile beklerdi ama ağaç, dalından fışkıran kanla sanki daha da canlanmıştı. Bir insanın teninin heyecanla kızarması gibi kabuğu daha da kırmızı bir renk almış, bir şeye hazırlanır gibi gerilmişti.

Apollo, "Elveda, aşkım" dedi. Sonra da ağzını kanayan dala götürdü.

Seyretmesi çok korkunçtu. İçerken kan Apollo'nun dudaklarına, çenesine bulaşıyordu. Apollo aksırıp tıksırarak, etrafa kan damlaları saçarak kana kana içti ama sonunda durup kırmızı dişleri ve kanlı dudaklarıyla gülümsedi.

Ağzına bulaşan kanlar dışında, harikaydı.

Biraz önce berbat durumdaydı ama şimdi değişmişti. Jacks'in bazen parladığı gibi parlıyordu. Burnu artık kırık değildi. Gözlerinin şişi inmişti. Bakışları gökteki yıldızlar gibi parlıyordu.

"Kendimi bir tanrı gibi hissediyorum" diyerek bir kahkaha attı.

Topraktaki kalp atışları daha da güçlenmiş ve hızlanmıştı, Evangeline atışların şiddetiyle savruldu, ağaçtan birkaç metre uzağa yuvarlanırken yanaklarına toprak bulaştı.

Başını kaldırıp bakınca Apollo'nun sendelediğini gördü. Apollo hemen doğruldu ama ağaçtan uzaklaşmaya çalışırken tekrar sendeledi. Bir adım daha atmaya çalıştı, pırıl pırıl parlayan cildinin rengi attı, yakışıklı yüzü çarpıldı.

"Ne oluyor?" Apollo yüzünü acıyla buruşturarak Wolfric'e suçlar gibi baktı.

Wolfric, "Seni uyarmıştım" dedi. "Sana canının kıymetini biliyorsan bu ağacı unut demiştim."

Apollo birden dizlerinin üstüne çöktü, bir eliyle tutunmaya çalışır gibi yeri avuçladı. "En sevdiğin kişinin canını alacak demiştin."

Wolfric, "Doğru" diye karşılık verdi. "Seni alıyor."

Toprak daha hızlı atmaya başladı. Yerden daha çok taş ve toprak havaya sıçradı, parmağa benzer kökler çıkıp prense doğru uzandı.

Apollo, "Dur!" diye bağırdı. Ağacın dalları yukarıdan uzanıp çevresini bir kafes gibi sardı.

"Hayır! Bir yanlışlık var... beni almayacaksın."

Evangeline onun kılıcını deli gibi savurduğunu gördü. Apollo'nun yanaklarından yaşlar süzülüyordu. Kılıcını bir kez daha savurunca bir dal kılıcı kabuğuyla tutup elinden çekti, bir hamlede fırlatıp attı. Kılıç bir tangırtıyla Evangeline'in yanına düştü.

Apollo ağacın kabuğunu tırmalayarak haykırıyordu. "Onu alacaksın, beni değil!"

Evangeline hiç bu kadar korkunç bir şeye tanık olmamıştı. Ağacın gövdesi yarılarak bir ağız gibi açıldı, prensi yutmaya hazırlandı.

Apollo bir çocuk ağlamasıyla hayvan çığlığı arası, dehşet dolu bir sesle bağırdı.

Evangeline gözlerini kapadı ama çığlıkları duymamasının bir yolu yoktu.

Apollo "Hayır!" diye haykırdı. "Lütfen, beni değ..."

Sözü yarıda kaldı.

Bütün sesler kesildi.

Sessizlik.

Her yerde sessizlik.

Mağarayı az önce Apollo'nun çığlıkları doldururken şimdi tam bir sessizlik hakimdi.

Bağırma yoktu.

Ağlama yoktu.

Çatırdayan dallar yoktu.

Gümbür gümbür kalp atışları yoktu.

Evangeline korka korka gözlerini açtı. Ruhlar Ağacı tıpkı eskisi gibiydi. Yalnızca artık gövdesinde tutsak kalmış, dehşet dolu yeni bir yüz daha vardı.

49
Evangeline

Hikâye burada bitebilirdi; kötü adam yenilmiş, mutlu çift bundan sonra nasıl olacağı belli olmasa da mutlu yaşayacakları bir hayata adım atmışlardı.

Ne yazık ki Apollo sonsuza kadar bir ağacın içine hapsoldu diye mücadele bitmiyordu. Jacks hâlâ hiddetliydi. Wolfric'in oğulları onu sonunda serbest bırakınca yine yumruklar uçuştu, ağır küfürler savruldu. Suratlar yumruklanır, giysiler yırtılırken sözcükler ay ışığıyla aydınlanan mağarada yankılandı.

Evangeline ilk yumruktan sonra "Durun!" diye bağırdı. Ama kimsenin onu dinlemediği de, bir yolunu bulup durduramazsa kavganın iyice çığırından çıkacağı da belliydi.

Apollo'nun yere düşmüş kılıcı fazla uzakta değildi. Evangeline taşlı zeminde sürüne sürüne kılıcın yanına gidip parmağını kesmeyi, sonra da kanı kullanarak kendini kelepçelerden kurtarmayı başardı.

"Yeter!" diye bağırarak boğuşanlara doğru koştu.

Valorlar'ın iki oğlu şimdi Jacks'le kavgaya tutuşmuşlardı, burunları kanıyor, her yan kana bulanıyordu. Bir tek Wolfric kavgaya karışmamıştı. Sanki ağacı inceliyordu... belki de ağaçla konuşuyordu. Evangeline ona yalnızca bir an baktıktan sonra üç kavgacının arasına atlayıp, "Kesin artık şu saçmalığı!" diye bağırdı.

İlk duran Jacks oldu, ardından Valorlar'ın oğullarından biri de durdu. Diğer Valor, iki kardeşten daha irice olanı, kendini tutamamış gibi Jacks'in karnına son bir yumruk daha savurdu. Ama Evangeline'e yalnızca son yumruğu atan taraf olması gereken kişilerden biri gibi görünmüştü.

Jacks inleyerek iki büklüm oldu.

Evangeline hemen yanına koştu. "İyi misin?"

"Bir şeyim yok." Jacks hemen doğrulup kolunu korumak ister gibi Evangeline'in omzuna attı. "Bunları daha sonra öldürürüm."

İri Valor, Jacks'e son yumruğu atan kardeş, "Hadi bakalım" dedi. Koyu gri gömleğini sırtından çıkarıp kanayan burnunu sildi.

Jacks, "Bu Dane" diye homurdandı.

Evangeline bu adı nerede duyduğunu bir an düşündü. *Dane.* LaLa bu adı bir-iki kere söylemişti. Dane onun ejderha şekline girebilen sevgilisiydi. Evangeline onun nasıl biri olduğunu daha önce hiç düşünmemişti ama düşünmeye çalışsa da bu son yumruğu sallayan zorbayı hayal edebileceğini sanmıyordu.

Kardeşi biraz daha iyi birine benziyordu. Çok yanık tenli ve sarışındı, hatta biraz ışık saçar gibiydi. "Kişisel bir şey değildi, Jacks. Biz yalnızca babamız ne dediyse onu yapıyorduk."

Jacks Evangeline'e sarılan kolunu biraz daha sıkarak yanlarına gelen Wolfric'e öfkeyle baktı. "Prensten kurtulmanın daha kolay bir yolunu bulamaz mıydın?" diye sordu. "Mesela karnına bir kılıç saplasan ya da kafasını uçursan olmaz mıydı?"

Kafa uçurma lafını duyunca Valorlar'ın üçü de irkildi.

Jacks sırıttı.

Aslında Valorlar'ın kafası uçurulmamıştı tabii ama belli ki artık hikâyeyi hepsi duymuştu, herhalde Valorfell Limanı'ndaki kafasız heykellerini de görmüş olmalıydılar.

Wolfric Evangeline'e, "Seni o duruma soktuğum için üzgünüm" dedi. Pişman olmuşa benziyordu ama sözlerinde, *seni o duruma soktuğum için* deyişinde Evangeline'e aslında üzgün olmadığını düşündüren bir şey vardı.

Evangeline Wolfric'in yapılması gerekeni yaptığına inandığı-

nı hissediyordu. Eski kral yaptığı şeyin onun acı çekmesinden de, korkmasından da daha önemli olduğunu düşünüyordu. Ardından Wolfric onlara bu korkunç ağacın hikâyesini anlattı, ağacı ne olduğunu bilmeden diktiğini, Apollo'nun ağaçtan haberi olunca kullanmak için ondan yardım istediğini söyledi. Evangeline'le Jacks'e, prensi iki kere uyardığını anlattı. Evangeline buna inanıyordu ama Wolfric Valor'un prensin onun uyarılarını dinlememesine biraz olsun üzüldüğüne hiç inanmıyordu.

Jacks, "Şimdi krallığı geri almayı mı düşünüyorsun?" diye sordu.

Wolfric bir kahkaha attı. "Geri almak diye bir şey yok; Kuzey hep benimdi." Islık çalarak mağaranın ağzına doğru yürümeye başladı. Omzunun üzerinden, "Gelin, çocuklar" diye seslendi. "Kız kardeşinizi bulmamız lazım."

İki kardeşin bakışması Evangeline'e babalarıyla yeni bir sefere çıkmaya biraz gönülsüz olduklarını hissettirdi. Doğrusu onları suçlayamazdı, onların yerinde olsa kendisi de Aurora'yı bulmaya çok hevesli olmazdı.

Hepsi gidince Jacks'e, "Sence Aurora'ya ne yapacaklar?" diye sordu.

Jacks, "Onu bulabileceklerini sanmıyorum" dedi. "Oğlanlar kardeşlerini yakalamak istemezler. İki gün sonra peşini bırakırlar. Wolfric de fazla gururlu, aileden olmayan kimsenin kızının bir canavar olduğunu öğrenmesini istemez."

Evangeline, *Tıpkı Castor gibi*, diye düşündü. Ama bunu sesli sesli söylemek istemedi, Castor'u aslında bayağı seviyordu. Zaten artık Valorlar'dan söz etmek de istemiyordu ama bunun onları son görüşü olmadığından emindi. Apollo artık olmadığına göre kendi prenseslik payesinin de bir anlamı kalmadığını düşünüyordu. Ama Wolfric Valor krallığı istiyorsa onun olabilirdi. Evangeline Jacks'ten başka bir şey istemiyordu.

Jacks yanında hafifçe güldü, Evangeline'e Jacks onun düşündüğü şeyleri duymuş gibi geldi.

Jacks'e döndü. Jacks'in sol gözünün altında şişmeye başlayan bir morluk vardı, bir dudağı yarılmıştı. Giysileri yırtılmıştı. Gömleğinin düğmeleri kopmuş, sol kolu omuzdan yırtılmış, sarkıyordu.

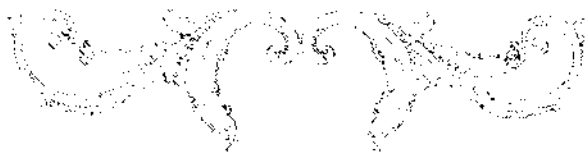
Yine de her zamanki gibi yakışıklıydı.

Hatta Evangeline'e ilk karşılaştıkları gün onu kilisenin arka tarafında oturduğu yerde üstünü başını yırtarken gördüğü halini hatırlatıyordu. Sadece, şimdi gülümsüyordu. Mağaranın çıkışına doğru yürümeye koyulurlarken Evangeline onun dudaklarının havalı bir sırıtışla kıvrıldığını gördü.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

Jacks'in yanağındaki bir yaranın hemen altında bir gamze belirdi. "Nereye istersen, Küçük Tilki."

Sonsöz

Muhteşem Kuzey'in kötü şöhretli hikâye laneti, yıldızı düşük âşıkların eski mağaradan çıkışını seyrediyordu, neyse ki bu iki âşığın yıldızı artık yükselmişti.

Lanet, o mağaradan sonunda çıktıkları için rahatlamıştı. O mağarayı hiç sevmezdi; hikâyeler için çok sevimsiz bir mekândı, hele orada yaşayan o meşum ağaçtan nefret ederdi. Lanet, içinde o korkunç ağacın geçtiği bütün hikâyeleri yakarak ölümlüleri uyarmaya, buradan uzak tutmaya çalışıyordu ama insanlar çok aptal yaratıklar olabiliyordu.

Lanet bu insan kızıyla tam insan sayılamayacak oğlanın o ağaçtan uzaklaşacak kadar akıllı olmasına sevinmişti.

Çiftin artık bir şekilde ömür boyu mutlu yaşayacakları bir hayat kuracağını düşünüyordu. Normalde, seyretmeyi burada keserdi.

Ömür boyu mutluluk son derece sıkıcı bir şeydi. Hiç iyi bir hikâye malzemesi değildi, lanete yapacak pek bir şey kalmıyordu, olsa olsa mutluluğu bozmayı düşünebilirdi. Şu anda böyle bir şey yapmak istemiyordu. Ama istediği bir şey vardı: Hâlâ cevaplanmamış bir sorunun cevabını bulmak istiyordu.

Onun için çifti izlemeye devam ediyordu. Tam insan sayılamayacak oğlanın kolu hâlâ bir kere ölümden döndürdüğü insan kızının omuzundaydı.

Lanet ikisinin mutlu sonu bulacağını içtenlikle umut ediyordu. Tam insan sayılamayacak oğlanın mutlu sonu hak ettiğinden pek emin değildi ama pembe saçlı kız kesinlikle hak etmişti.

Kız tam insan sayılamayacak oğlana yüzündeki çürüklere, yaralara, kan lekelerine rağmen hayran hayran bakıyordu.

"Hâlâ bir sorum var" dedi.

Hikâye laneti soluk alabiliyor olsaydı o anda soluğunu tutardı.

Tam insan sayılamayacak oğlanın gücenmiş gibi bir kaşını kaldırdığını gördü. "Yalnızca bir tane mi?"

"Hayır... aslında çok sorum var." Kız dudağını beyaz dişlerinin arasına alarak endişeyle oğlanın yüzüne baktı.

Tam insan sayılamayacak oğlanın gözlerinde bir şey belirdi; sanki o da kızın dudağını dişlerinin arasına almak istiyordu. "Bana ne istersen sorabilirsin, Küçük Tilki."

"Harika!" Kızın ağzı tatlı bir gülümsemeyle kıvrıldı. "Bana şu elmaları anlat."

"Sonraki soruya geçelim."

"Ne istersen sorabilirsin demiştin."

Tam insan sayılamayacak oğlanın gözlerinde küçük küçük gümüş beneklerle parlayan, dalgacı bir bakış belirdi. "Cevap vereceğim demedim."

Kız dudaklarını şişirerek somurttu.

Tam insan sayılamayacak oğlan uzanıp bir parmağıyla kızın altdudağını okşadı. Yumuşak bir sesle, "Önemli değil" dedi. "Artık elmaya ihtiyacım yok."

Kızın kirpikleri şaşkınlıkla kırpıştı.

Tam insan sayılamayacak oğlan kıza doğru eğildi...

Hikâye laneti de artık bakmamaya karar verdi. İki âşığı mutlu sonlarıyla baş başa bırakmanın zamanı gelmişti.

Muhteşem Kuzey'de başka hikâyeler yazılmaktaydı.

Teşekkürler

Teşekkürlerimi yazarken hep huzursuz olurum. Hayatımdaki tüm muhteşem insanlara ne kadar müteşekkir olduğumu dile getirmeyi başaramayacağımdan korkarım. Bu kitabı yazmak benim için özellikle zor oldu, kendi başıma gerçekten başaramazdım.

Öncelikle Tanrı'ya şükürler olsun, çünkü bu kitabı bitirebilmemin gerçekten bir mucize olduğuna inanıyorum.

Sarah Barley, siz bu kitabı bitirmemi sağlayan mucizenin bir parçasısınız... ve basitçe harikasınız. Bütün telefon konuşmaları, düzeltmeler ve çok ihtiyacım olan yüreklendirmeler için çok teşekkür ederim. Siz olmasaydınız bu kitabı tamamlama sürecini atlatamazdım.

Kitaplarım ABD'de Macmillan gibi inanılmaz bir yuva bulduğu için müteşekkirim ve oradaki bütün muhteşem çalışanlar ve Flatiron Books'taki inanılmaz ekibe sonsuz teşekkür borçluyum. Bob Miller, Megan Lynch, Malati Chavali, Nancy Trypuc, Maris Tasaka, Cat Kenney, Marlena Bitter, Sydney Jeon, Donna Noetzel, Frances Sayers, Emily Walters, Keith Hayes, Kelly Gatesman, Louis Grilli, Erin Gordon ve Macmillan Sesli Kitap, Macmillan Kütüphanesi ve Macmillan Satış ekiplerinin tamamına teşekkür ederim.

Ayrıca Birleşik Krallık'ta Hodder & Stoughton gibi harika bir yuvam olduğu için kendimi çok şanslı hissediyorum. Kimberley Atkins, sizinle çalışmak rüya gibiydi; en çok gereken anda gelip okuduğunuz için ve tüm güzel düzeltmeleriniz için teşekkür ederim.

Yalnızca bu kitap için değil dizinin tamamı için kapaklar, haritalar ve alternatif kapaklar üzerinde çalışan inanılmaz ressamlar olmasa bu kitaplar böyle olamazdı. Lydia Blagden, Erin Fitzsimmons, Virginia Allyn ve Sally Pham, hepinize çok teşekkür ederim.

Rebecca Solar, olağanüstü sesli kitap anlatımınızla karakterlere bu kadar sıra dışı bir şekilde can verdiğiniz için teşekkür ederim.

Arkadaşlarım olmasa bu kitap raydan çıkmış bir trene benzerdi: Teşvikiniz, sevginiz, sorularınız için ve bu hikâyede ne zaman kötü bir karar verecek olsam bana söylediğiniz için size çok minnettarım. Stacey Lee, Kristin Dwyer, Isabel Ibañez, Anissa de Gomery, Jenny Lundquist, Kristen Williams, Brandy Ruscica, J. Elle ve Kerri Maniscalco, hepinize teşekkür ederim. Ayrıca kitabın ilk okuyucusu olduğu için Mary E. Pearson'a çok özel, kocaman bir teşekkür: Verdiğiniz tavsiye için size özellikle teşekkür borçluyum.

Harika temsilcim Jenny Bent'e ve Bent Ajans'taki herkese yürekten teşekkürler. Benim adıma yorulmak bilmeden bu kadar çalıştığınız için size çok minnettarım.

Aileme nasıl teşekkür edeceğimi düşünürken şu anda gözlerim doluyor. Bu son bir yıl inanılmaz zor geçti, aileme sevgileri ve yardımları için ve bu kadar harika oldukları için ne kadar teşekkür etsem azdır. Anne, baba, Allison ve Matt, sağ olun, sizi sözcüklerle anlatamayacağım kadar çok seviyorum.

Son olarak, okuyucularıma teşekkür ederim. Bu son bir yıl boyunca bu dizinin gördüğü sevgi beni çok mahcup etti. Gönderdiğiniz resimler ve videolar için ve tüm güzel sözleriniz için size çok minnettarım. Sık sık, Bunu göreceğinizi sanmıyorum diye başlayan mesajlar alıyorum... ama hepsini görüyorum! Herkese ayrı cevap yazamıyorum ama hepinizi gördüğümü bilmenizi isterim; hepiniz için çok minnettarım!